

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LORDS OF DESIRE SERIES

STEVE SPARKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2023 Stevie Sparks Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ISBN: 979-8-377592-334

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Holly at Swoonies Romance Art

İçindekiler

Dil Tetikleyici

Uyarılar

1. Annabelle

2. Kit

3. Annabelle

4. Annabelle On

Altı Yıl Sonra

5. Annabelle

6. Kit

7. Annabelle

8. Kit

9. Annabelle

10. Kit

11. Annabelle

12. Kit

13. Annabelle

14. Annabelle

15. Kit

16. Kit

17. Annabelle

18. Kit

19. Annabelle

Stevie Sparks Emmeline

tarafından da

yazılmıştır.

Michael

Yazar Hakkında

Dil

Lütfen bu kitabın İngiliz bir yazar tarafından İngiliz karakterler hakkında yazıldığını unutmayın. Bu nedenle ABD İngilizcesinden biraz farklı olan Birleşik Krallık İngilizcesi ile yazılmıştır. Farklılıklarına örnekler şunlardır:

Realize is Realise
Organize is Organise
Behavior is Behaviour
Spelled can be Spelt
Dreamed can be
Dreamt Jewelry is
Jewellery Anemia is
Anemia Traveled is
Travelled License can
be Licence Whiskey is
Whisky

Açıkçası, hepsini burada kataloglamak için çok fazla örnek var (bu başka bir şey), ama sadece sizi önceden bilgilendirmek için.

Tetikleyici Uyarılar

Kitapta **olmayan** tetikleyiciler nelerdir?

Tecavüz, tecavüz girişimi, çocuk istismarı, sayfa içi hayvan ölümü, dublaj, yağ fobisi, homofobi, ensest, yanlış cinsiyetlendirme, iğneler, pedofili, ırkçılık, kendine zarar verme, cinsel istismar, cinsel taciz, kölelik, takip, intihar, ölümcül hastalık, işkence veya transfobiden bahsedilmiyor veya bunlar görülmüyor.

BÜYÜK SPOILER AŞAĞIDA

Kitapta hangi tetikleyiciler **var**?

Despising the Duke, kürtaj, arka sokakta kürtaj sonrası anne ölümü, kısırlık, hamilelik, doğum, ölü doğum, düşük ve bebek kaybını içeren ya **da** bunlardan bahseden bir hikayeye sahiptir. Bu kısmen kişisel deneyimlerime dayanıyor ve *Tommy's* yardım kuruluşunun benzer şekilde etkilenen insanlara yardım etmek için yaptığı hayati çalışmaları vurgulamak istiyorum.

Ayrıca alkolizm, çığ düşmesi, uyuşturucu kullanımı, fuhuş, fiziksel şiddet ve savaştan bahsedilmekte ya da *Dükü Hor Görmek*'te yer almaktadır. Ölen bir kediden bahsediliyor, ancak kedi ne görülüyor ne de tarif ediliyor.

Annabelle

I Kendi kanlı çıkış balosunu kaçırmak sadece onun şansıydı.

Annabelle için komik tarafını görebiliyordu, hareketli dans pistinin kenar mahallesinde oturmuş, kolu askıda ve yanında bir koltuk değneği, salonun etrafında dönen sonsuz dansçıları izliyordu.

Annem ise onun için *yıkılmıştı*. "Sonsuz fırsatlar boşa gitti," diye fısıldadı ağzı sıkı ve gergin bir şekilde.

"Hâlâ insanlarla konuşabilirim," diye karşı çıktı Annabelle, oturduğu masanın üzerinde duran *Femina* dergisini almak için can atıyordu, karmaşık sahte bois tasarımı mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Dansçıları otuz saniye boyunca izlemek onu sıkmaya yetmişti. "Belki de gidip dans etmelisin anne."

"Belki de tanımadığın bir atı Hyde Park'ta son sürat sürmeden önce sonuçlarını düşünmelisin!" Annem tısladı.

Adil olan buydu. Ayrıca daha önce duymadığı bir şey değildi. Çok sevdiği kısırağı Olympia'ya biniyor olsaydı, Annabelle atlayışı kolaylıkla yapabilirdi.

Ne yazık ki, ürkek Phoebus'a binmişti ve Phoebus devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlamak yerine kayarak durmuş ve Annabelle'i havada uçmaya göndermişti.

"Anne," dedi derin, tanıdık bir ses, Annabelle'in içini rahatlatarak; bir müttefik. "Leydi Dunbeck seni soruyor. Galler Prensesi'yle birlikte limonlukta."

Annabelle'e sert bir bakış atan anne ayağa kalktı. "Lütfen ben yokken yaralanma koleksiyonuna yenilerini ekleme, canım kızım."

"Elimden geleni yapacağım," diye yanıtladı gülümseyerek.

Annem Annabelle'in yanağını öpmek için eğildi. "Sadece bunun senin için mükemmel olmasını istedim. Sen Fox Dükü'nün kızısın-" Anne kendini tuttu ve Theo'yu işaret etti. "Sen Tilki Dükü'nün

Yeni Foxcotte Dükü; istediğin her kocaya sahip olabilirsin."

"Bir uşak istesem bile mi?" diye kurnazca cevap verdi, köşedeki genç Vernon'a başını salladı, etkileyici boyu yakındaki misafirlerin birkaç kez ikiye katlanmasına neden oldu.

O gergin dudaklar bir intikamla geri döndü.

Annabelle hemen beyaz bayrak yerine elini kaldırdı. "Şaka yapıyorum ama özür dilerim. Tüm bu sıkı çalışmanızın boşa gitmesini istemezdim."

Annem başını sallayarak uzaklaştı, her zaman yaptığı gibi başını dik tutuyordu, Annabelle'in babasının ölümünün üzerinden iki yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hala yas siyahı giymiş dul Foxcotte Kontesi gibi görünüyordu.

"Ona felç mi geçirtmeye çalışıyorsun?" Theo boş boş *Femina'nın* sayfalarını karıştırırken mırıldandı. "Ya da beni, bu konuda."

Annabelle onun Vernon'dan değil, Phoebus'un onu atmasından bahsettiğini biliyordu. Theo her şeye tanık olmuştu ve onu, kazadan sonraki o ilk birkaç dakikada olduğu kadar dehşete düşmüş, yüzü bembeyaz olmuş ve titreyerek, sanki çok az ömrü kalmış gibi kollarına sarılmış bir halde hiç görmemişti.

Bu onun hiç görmediği bir yanıydı. Dört Foxcotte çocuğunun en büyüğü olarak her zaman devlet büyüğü gibi davranmıştı. Katı ve saygılı. Asla yanlış bir adım atmazdı.

"Attan düşmeye *çalışmıyordum*, biliyorsun. Bu bir kazaydı." İçine balıklama atladığı bir kazaydı ama yine de bir kazaydı.

Theo'nun kaşı yukarı kalktı. "Öyle miydi? Tüm bunlar Lord Moordale ile evlenmekten kaçınmak için bir oyun olsaydı hiç şaşırmazdım."

Annabelle gülümseyerek askısını kaydırdı. "Beni asla Lord Moordale ile evlendirmezsin."

Yüzünde bir gülümsemenin gölgesi belirdi. "Hayır, yapmazdım. Onun iyiliği için. Seni kontrol etme umudu yok."

Kızın ağzı öfkeyle açık kaldı. "Beni *kontrol etmek* mi?"

"Birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor," dedi, sesi orkestranın kreşendosunun üzerinde yükseliyordu. "Eğer seni Moordale ile evlendirseydik, iki hafta içinde Parlamento Binası'nı havaya uçururdun ve hepimiz hayatımızın geri kalanında şenlik ateşlerinde senin kuklalarını yakardık."

Bir hanımefendi kıkırdamasını taklit etmeyi umursamadan homurdandı. "Güzel, yıllık bir övgü isterim, çok teşekkür ederim."

"Evet, eminim yaparsınız." Theo gizlice yoldan geçen birini işaret etti, sesi tekrar alçaldı. "Lord Blackhall'ı görüyor musun? Kız kardeşi *piyano* çalışıyor." Sahte bir tiksintiyle başını salladı. "Yani,

diğer erkeklerin nelere katlanmak zorunda kaldıklarını hayal edebiliyor musunuz?"

Annabelle de eşlik etti. "Şuradaki Leydi Maria aslında nakış işliyor, inanabiliyor musun?" Kızla göz göze geldiğinde ona kısa bir el salladı; şu ana kadar Leydi Maria, Annabelle'in ilk sezonunda edindiği tek arkadaşı.

Theo ona öyle bir sırttı ki, bu sırtış herhangi bir sosyete kızını bile şaşkına çevirebilirdi. "Ne kadar bela olursan ol, kız kardeşim olduğun için mutluyum."

"Ve beni Lord Moordale ile evlendirmeye cesaret edemeyecek bir ağabeyim olduğu için mutluyum." "Çünkü hayatımın geri kalanında suikast girişimi korkusuyla yaşayacağım."

"Teşebbüsler mi?" diye sordu ciddi bir şekilde, sandalyeye yaslanarak. Kırmızı kumaş altına çökmüştü. "Gerçekten bir denemeden fazlasını yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Kıkırdadı, parmaklarını Annabelle'inkiyle aynı tonda olan siyah saçlarında gezdirdi. "Ama evlenmek... Bu kendi mülkünün hanımı olacağın anlamına gelir, Annabelle. Düşündüğün gibi bir ölüm cezası olması gerekmiyor."

İşte başlıyoruz. "Evlilik, bir erkeğin kaprislerine maruz kalacağım anlamına gelir - zihin ve beden, hatırlatmama gerek var mı?"

Theo'nun parmakları kısa, ritmik patlamalarla masaya vurdu. "Hepsi Moordale gibi değil."

"Peki ya benim Kadınların Sosyal ve Siyasi Hareketi'ne katılmam? Kadınların oy hakkına verdiğim desteği onaylayacak bir koca bulabileceğimi düşünüyor musunuz?" Sapanını bir kez daha kaydırdı ve boynuna batmasından hızla rahatsız olmaya başladı. Sesini alçaltarak masaya doğru eğildi. "Peki ya Kadınlar Parlamentosu sırasında tutuklandığımda kefaletimi ödemeye gelmene ne demeli? Bir kocanın bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

Theo hızla etrafına bakındı ve tıklım tıklım dolu Fraser House balo salonundaki parti müdavimlerinin duyamayacağı bir yerde olduklarından emin oldu. "Yaşlı olanlar mı? Muhtemelen hayır, ama zaten yaşlı bir adamla evlenmeni istemezdim."

Kaşı seğirdi. "Bilmiyorum. Bana ölüm döşeginde birini bulun, siz daha *İngiltere'yi düşünün* diyemeden ben sırtüstü yatmış olurum."

Theo kıpkırmızı oldu. Boğazı düğümlendi ve bu kadar geniş bir adam için garip bir şekilde tiz bir ses çıkardı.

Michael buna gülerdi. O her zaman en yakın olduğu kardeşi olmuştu. Onu anlayan kardeşi.

"Evlilik böyle bir şey, değil mi?" diye devam etti. "Vücudu *istila* edilecek olanın ben olduğumu unutuyorsun. Arkadaşın Aylesbourne'un partilerine katıldığını biliyorum, hani şu yat dediği yüzen

genelevdekilere. Michael bana her şeyi anlattı. Biliyorum ki sen-" Annabelle alçaldı

"Orada *yataklı* kadınlar var, bu yüzden arkanızı dönüp süreçten bihaber olduğunuzu söyleyemezsiniz."

Theo, merhamet için göklere dua ediyormuş gibi görünerek ayağa kalktı. "Biraz temiz hava alacağım. İzninizle."

Adamın geniş balo salonunda bir dük figürü çizerek gidişini izlerken mücadele onu terk etti. Söylediklerinden pişmanlık duyan Annabelle iç çekti. Londra'daki tek müttefikini korkutup kaçırmamalıydı.

Michael anlardı.

Ancak Michael da ordudaydı ve şu anda ilk görevinin bir parçası olarak Seylan'a giden bir gemideydi. İkisi her zaman yakın olmuş, kurallara meydan okuma ve sınırları aşma konusunda ortak bir arzu duymuşlardı.

Annabelle onu neredeyse hissedilir bir acıyla özlüyordu. Theo'yu seviyordu ama aralarında Michael'la olduğu kadar kolay bir ilişki yoktu. Tek kız kardeşi Effie ise henüz dört yaşındaydı. Zıplayan sarı bukleleri ve yaramaz kıkırdamalarıyla son derece tatlıydı.

"Hoşlandığın birini gördün mü?"

Bir ses onu hayal aleminden çıkardı ve Annabelle başını kaldırdığında karşısında Leydi Maria'yı buldu. "Özür dilerim?"

Leydi Maria, Theo'nun kısa süre önce boşalttığı koltuğa oturdu. "Seçkin lordlar. İçlerinde ilginizi çeken var mı?"

"Ah." Leydi Maria'yla Kraliçe Charlotte'un balosunda tanışmıştı; Kral Edward ve Kraliçe Alexandra'yı selamlamak için gergin bir şekilde sırada bekleyen sosyeteye yeni katılan bir arkadaşydı. "Dürüst olmak gerekirse hiç bakmadım."

Leydi Maria, Annabelle'in evlilik konusundaki tereddütlerini paylaşmıyordu. Aslında akranlarının çoğu gibi Annabelle'in de hayattaki tek amacı bu gibi görünüyordu. "Hem Lord Stockley hem de Lord Ravenwood beni dansa kaldırdı bile," diyerek heyecanla sırtıttı ve ellerini birbirine kenetledi.

Annabelle heyecanlanmış gibi yaparak, "Tebrikler," diye cevap verdi. "Onlar... ilginç miydi?"

"Hendek suyu kadar sıkıcı, ama ne önemi var ki? Annem bana Lord Ravenwood'un malikânesinin Cornwall'daki en büyük malikâne olduğunu söyledi. *Ve* işleri konusunda ketumdur."

Annabelle'in gülümsemesi de en az annesininki kadar gergin olmalıydı. "Ne yakalayış ama."

"Gerçekten," dedi Leydi Maria masaya doğru eğilerek. "Ama bu gecenin büyük balığı o değil."

Bir an için endişeye kapıldı. Lord Ravenwood bir markizdi, ondan daha büyük olan tek balık düktü ve bu gece burada olan tek dük de onun kardeşiydi. "Anlat."

Tanrı aşkına, Leydi Maria'yı baldızı olarak istemiyordu.

Leydi Maria ellerini birleştirip dudaklarına götürerek, "Aylesbourne Dükü az önce içeri girdi," dedi.

Annabelle gözlerinin yuvalarından fırlamasını engellemek için gülümsüyormuş gibi yaptı. "Onun şu keşif gezisinde olduğunu sanıyordum... her nereye gitmesi gerekiyorsa." Geçen gün Theo'nun telefonda Aylesbourne'la gizemli bir keşif gezisi hakkında konuştuğunu duymuştu. Londra'nın fahişeleri en büyük sağmal ineklerini kaybettikleri için paniğe kapılmışlardı.

"Shackleton olan mı?" Leydi Maria'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, öyle mi? Gerçi birkaç hafta daha yola çıkmayacak." Leydi Maria yüzük parmağındaki boşluğa dokundu. "Yasakların okunması için yeterli zaman."

"O halde," dedi Annabelle yaralanmamış koluyla dans pistini işaret ederek, "mutlu balık avları." *Lütfen beni yalnız bırakın.* Leydi Maria iyi biriydi ama ortak ilgi alanları çok azdı ve Annabelle'in doğasında geveze olmak yoktu.

Neyse ki, Leydi Maria ipucunu aldı, yüzünde bir sevinç ifadesiyle süzülerek uzaklaştı, kendisine hançer gibi bakan yaşlı bir beyefendiyi iterek geçti, etkileyici bıyığı seğirdi.

Annabelle, Leydi Maria'nın mutluluğunu paylaşmadı ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Bir insan hiç tanımadığı bir adamla evlendiği için nasıl bu kadar mutlu olabilirdi? Kadınların Sosyal ve Politik Hareketi'nin bazı üyeleri evlilikle ilgili sıkıntılarını onunla paylaşmıştı ve bunlar *dehşet* vericiydi.

Leydi Maria'ya açıklamaya çalışmıştı ama kızın buna hiç niyeti yoktu.

Evlilik, bir erkeğe vücudunu serbestçe kullanması için izin vermek demektir. Ve onu reddedemezdi, ne de olsa mihrapta "evet" demişti. Görünüşe göre bu, sonsuza dek rıza göstermek için yeterliydi.

Hareketin bir üyesi, kocasının kendisini nasıl damızlık kısırak olarak kullandığını, doğumun neredeyse iki kez canını almasına rağmen, doktorların üçüncü bir hamileliğin kendisi için ölüm cezası olacağı konusunda uyarmasına rağmen, kocasının değerli *varisini* almakta ısrar ettiğini anlatmıştı. Kadının hayatını sadece kocasının zamansız ölümü kurtarmıştır.

Annabelle'in geleceği için istediği şey bu değildi.

Ne istediğini tam olarak bilmiyordu ama bunun o olmadığını biliyordu.

Fraser House'un balo salonunu ilk kez bu şekilde görüyordu. Dışarı çıkmadan önce, balo sabahın erken saatlerine kadar sürerken, Annabelle'in giymeyi ancak hayal edebileceği türden giysiler içindeki kadınlarla dolu evde üst katta oturmak zorunda kalacaktı.

Şimdi buradaydı ve Annabelle burayı son derece sönük buldu. Balo öncesi yaşananlar gecenin kendisinden çok daha fazlaydı. Elbise seçmek, Madam Renaud'nun yardımıyla hayalinin hayata geçtiğini görmek harikaydı.

Ama topun kendisi?

Dans edebilse bile, balonun ataerkil havası bir anda başlarının üzerindeki ışıltılı avizeler kadar parladı. Londra sezonu, saf genç hanımlar için uzatılmış bir canlı hayvan müzayedesinden başka bir şey değildi.

Bunun farkına varmak geceyi mahvetti.

Annabelle balo salonunu dikkatle tarayarak annesinden ya da Theo'dan bir iz aradı. Hayır, Leydi Maria'nın kendisinden üç kat yaşlı bir beyefendiyle dans ettiğini görebiliyordu ama ne annesi ne de erkek kardeşi ortalıkta yoktu. Ayağa kalkarak gizlice bastonunu aldı ve kendisini babasının gül bahçesine götürecek olan yan kapıya doğru topallayarak yürüdü.

İçeride oturup insanların dansını izlediği onca saatten sonra serin gece havası canlandırıcıydı. Sol tarafında, misafirlerinin uzaktan gelen sesleri eşliğinde limonluktan bahçeye taşan elektrik ışığını görebiliyordu.

Evin yan tarafındaki gül bahçesini çok az kişi bilirdi ve daha da azı karanlıkta oraya ulaşabilirdi.

Annabelle memnundu. Burası babasının eviydi ve kirletilmesini istemiyordu. Çiçek cennetine giden kayrak taşlı bir yol, taş banklar ve sarmaşık gülleriyle dolu bir çardak. Burası Belgravia'nın kalabalık sokakları arasında yer alan onun vahasıydı. Onun köşedeki küçük masa ve sandalyelerde, her zaman hayranı olduğu yaban arılarının vızıltısıyla çevrili kahvaltısını yaptığını sonsuza dek hatırlayacaktı. Hatta kızılgerdanlardan biriyle arkadaş bile olmuştu, tombul kuş onun elinden kırıntıları alacak kadar rahattı.

Ardıç kuşunun da onu kendisi kadar özleyip özlemediğini merak etti.

Ardıç kuşunun Phillip Fraser'ın dışarı çıkıp sabahına başlamasını beklediği bir sabah olmuş muydu? Ardıç kuşunun onun gelmeyeceğini anlaması ne kadar sürmüştü?

Ve neden o küçük kuşun boş bir masada tek başına beklediği düşüncesi onu neredeyse gözyaşlarına boğuyordu?

Daha ilk gözyaşı düşmeden, yaralı ayağı bir saksıya takıldı ve bileğine bir acı parçası gönderdi. Annabelle düşerken bir çığlık attı ve affetmeyen bir darbeye hazırlandı.

Ama gelmedi.

Güçlü, becerikli kollar onu yakaladı ve Annabelle kısa, tamamen delice bir an için bunun babası olabileceğini düşündü.

"Delirdin mi sen be kadın?" diye sordu kurtarıcısı, onu hızlıca iterek dengesiz ayaklarının üzerine kaldırdı. Belki de değildir.

Loş ay ışığında Annabelle kendini en uzun boyuna kadar kaldırdı ve kurtarıcısının sinir bozucu derecede çekici yüz hatlarının bir ipucunu yakaladı. Yakışıklı kurtarıcısı ondan daha yaşlı görünüyordu ama çok da yaşlı değildi. Bir baş daha uzun boylu, uzun siyah saçlı, düz burunlu ve kısık gözlüydü.

Az önce girdiği kapıyı işaret etti, kolu kaslarla doluydu. "Diğer kolunu da kırmadan içeri gir."

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle, vermek istediği küçümseyici cevabı ısrarak geri çekti.

Karanlıkta yabancı bir adamla yalnızdı ve Kadınların Sosyal ve Politik Hareketi'ndeki arkadaşları, içinde bulunduğu durumun doğasında var olan riski görmezden gelemeyeceği kadar çok korku hikâyesine sahipti. "Ama biraz dışarıda oturmayı tercih ederim."

Kara gözlerini devirdi. "Eminim yaparsın."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Annabelle'deydi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani annen, kız kardeşin ya da her kim olursa olsun dışarı çıkıp ikimizi karanlık bahçede baş başa otururken bulacak ve beni evlenme teklif etmeye zorlamak için skandal çılgınlıkları atacaksa, planın başarısız olacak demektir."

Annabelle'in inanamayarak attığı kahkahalar gece boyunca devam etti. Bahçenin kenarındaki taş bankın üzerine oturdu ve burnunu aşağıya doğru eğerek araya giren kişiye bakmaya özen gösterdi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, burası *babamın* bahçesi. Benim burada olmaya hakkım var ama sizin yok *efendim*," diye tükürdü.

Yüzündeki düşmanlık ifadesi neredeyse anında kayboldu. "Siz Annabelle'siniz." "*Leydi* Annabelle," diye düzeltti soğuk bir ifadeyle.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Dudaklarında bir sırıtış belirdi. Lanet olsun Norah, çok çekiciydi. Her ne kadar ondan nefret etmek istese de, bu manzara karşısında göğsü inip kalktı. "Özür dilerim," diyerek onun yanındaki taş banka oturdu ve geniş omuzlarını tembelce arkalarındaki tuğlalara yasladı. "Kapıdan girdiğimden beri genç hanımlar ve anneleri tarafından rahatsız ediliyorum. Bir evlilik planının parçası olarak soyunmaya başlayacağınızdan korkuyordum."

Annabelle başını eğdi, ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Senin için yapmazdım."

Buna gücenmiş gibi görünüyordu. "Neyim varmış benim?"

"Evlilik bir kurum olarak doğası gereği ataerkildir ve neredeyse yalnızca erkeklere fayda sağlar.

Eğer bir evlilik sözleşmesi yapacak olsaydım, kocamın istisnai biri olmasını isterdim." Annabelle yavaşça gözlerini kırpıştırarak onun bakışlarını tuttu ve hakaretin inmesine izin verdi.

Davetsiz misafir buna gülümsedi. "Siz Leydi Annabelle'siniz, tamam. Bu *olağanüstü* kocanın ihtiyacı var o zaman?"

"Kadınları eşit olarak görmek ve eşitlik ilkelerini günlük hayatına uygulamak." Üzüntüyle, yanındaki saksıda yetişen güllerden birine dokunmak için uzandı; ipek kadar yumuşak, canlı şeftali rengi bir çiçektir. "Ve Westminster Abbey."

"Kocanızın Westminster Abbey'e sahip olmasını mı istiyorsunuz?" dedi alaycı bir tavırla.

Annabelle onun sözlerini duymazdan gelerek babası hakkında konuşma fırsatını yakaladı. Bugünlerde bu fırsatlar giderek azalıyordu ve bu da onu biraz daha canlı tutuyordu. En azından onun anılarında. "Babamla ilgili ilk anım Westminster Abbey'de. Boer Savaşı sırasındaki hizmetlerinden dolayı Bath Nişanı alıyordu ve bana Scarlett Kalesi dışında dünyada en sevdiği binanın orası olduğunu söylemişti. Ben de ona bir gün orada evleneceğime söz verdim, böylece tekrar ziyaret etme fırsatı bulacaktı."

Aptalcaydı. Genç bir kız çok sevdiği ve onun da kendisine hayran olduğu babasını memnun etmeye çalışıyordu. Ama verdiği sözü asla unutmamıştı.

Yabancıнын ifadesi yumuşadı. "O halde kraliçelere layık bir düğün yapacaksınız. Bu unvan size çok yakışıyor."

"Başlık mı?"

"Evet, sende belirgin bir kraliçelik var. Theo ve Michael'ın yıllar boyunca bana anlattıklarına göre, küçük kraliçe, sen oldukça... mesafelisin. Kraliçelerin böyle olması gerekmiyor mu? Kitlelerin üzerinde yükselen bir ideal."

"Küçük kraliçe mi?" diye sordu, iltifattan kaçmaya çalışarak.

Gülümsemesi hayranlık uyandıracak kadar çarpıktı. "Şey, sen oldukça küçüksün."

"Sadece sana kıyasla." Annabelle sağlam koluyla onun kaburgalarına dirsek atarak gövdesinin ne kadar kaslı olduğunu gösterdi. "Düşen kadınları yakalama yeteneğin takdire şayan olsa da, her kadının seninle evlenmek için can atacağını düşünmen ukalalık kokuyor."

Annabelle bir an için onun yüzünün öfkeyle buruşacağını düşündü ama onun yerine güldü. "Sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyormuşsun gibi. Gerçekten olağanüstü." Cebinden bir matara çıkardı ve Annabelle'e uzatmadan önce bir yudum aldı.

"Annem beni azarlardı," diye sırttı ve viskiden büyük bir yudum alıp yanmasının tadını çıkardı.

"Küçüklüğünden beri gizlice viski ve Porto şarabı yudumladığınızı duydum, küçük kraliçe."

Gözlerini kırptırdı, neredeyse askısının boynuna battığını unutuyordu. "Michael'ı gerçekten tanıyorsun o zaman."

"Michael'ı gerçekten tanıyorum. Ve Theo'yu." Yine de Michael'ın ona gizlice içki yudumladığını söylemesine şaşırmıştı.

"Büyük Sör Prig'in benim hanımefendiliğe yakışmayan davranışlarını bildiğini bilse annem ölürdü." "Büyük Sör Prig, Çamur Yürüyüşü'nden sonra sizi hapisten çıkarmak için Theo'yu bile arabasına aldı."

Annabelle şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Bunu sana anlatmasına şaşırdım. Theo, sadece onun ve benim bilebileceğimizi, aksi takdirde beklentilerimin mahvolacağını vurguladı."

Sör Prig gökyüzüne bakarak tembel bir el salladı. "Beklentileriniz benimle güvende, Leydi Annabelle." İç çekerek yukarıyı işaret etti. "Gökyüzündeki şu ışığı görüyor musun? Parlak sarı-turuncu olanı?"

Çenesini kaldırdı. İşte oradaydı, parıldayan yıldızlarla dolu bir okyanusta küçük bir ışık topu. "Biliyorum." "Bu Jüpiter."

Annabelle kendini yıldızlardan ayırarak ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Kim nereden bilebilir ki?" Sör Prig taş bankta daha da yakınlaştı, ta ki kadın kalçasını onunkine bastırıldığını hissedene kadar. "Bana öğretildi." Bir kez daha gökyüzüne baktı ve ona doğru yönü göstermek için eğildi. "Ve şuradaki daha küçük olanı. Görüyor musun?"

Adamın karanlık ve çekici kokusu ciğerlerine doldu. Başını salladı ve ona bir kez daha baktı.

"Bu Satürn," diye mırıldandı, kendi halinde bir adam gibi görünüyordu. "Onu genellikle sadece gökyüzü en karanlık olduğunda görebilirsiniz."

Annabelle bir tane daha buldu. Bu sefer beyaz bir tane. "Peki ya bu? Bu Venüs mü? Mars olamaz, çok solgun görünüyor."

"*Bu*, Leydi Annabelle, Kuzey Yıldızı. Birçok denizcinin kurtarıcısı."

"Nasıl yani?"

"Kutup Yıldızı gerçek kuzeyi gösterir. Eğer denizciler yollarını kaybetmişlerse, tek yapmaları gereken Kuzey Yıldızı'nı kullanarak yönlerini yeniden bulmaktır. Eve doğru yelken açmak için."

Annabelle'e göre pek de kusursuz bir plan sayılmazdı. "Peki ya yanlış yıldızı seçerlerse?" Sir Prig kolunu havaya kaldırdı. "Şuradaki takımyıldızını görüyor musun? Saban." "Elbette. Saban'ı herkes bilir."

"Eğer İngiltere'deyseniz Saban'ın kenarını kullanın ve oradan yukarı doğru düz bir çizgi çizin; geldiğiniz bir sonraki yıldız Kuzey Yıldızı olacaktır. Ve her zaman orada olacaktır. Shakespeare

o. "Ben kuzey yıldızı kadar sabitim. Oysa Yunanlılar onun ait olduğu takımyıldızına Köpek Kuyruğu diyorlardı. İnsanlık ne kadar geriye giderse gitsin, her zaman yıldızlara bakmış ve merak etmişizdir."

Annabelle artık Sör Prig'i o kadar da ukala bulmuyordu. "Peki siz hep yıldızlara mı baktınız?"

"Çocukluğumdan beri." Nostaljik bir ifadeyle bir kez daha arkalarındaki duvara yaslandı.

"Amcam biraz alimdir; bana her şeyi o öğretti. Astronomi, zooloji, evrim, botanik. Olağanüstü bir adamdır. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

"Peki ya baban?" diye kaşlarını çattı.

"Annem de babam da ben çocukken öldü. Rus gribi. Ama amcam beni kendi çocuğu gibi sevdi, bunun için minnettarım." Başını yana doğru eğdi. "Babanın geçen yıl öldüğünü biliyorum. Çok üzüldüm. O iyi bir adamdı."

Gözyaşları sanki kaçmak için doğru fırsatı bekliyorlarmış gibi geri dönme tehdidinde bulundu. Onsuz geçen ilk yıl en zoru olmuştu. Noel. Doğum günü. Aviemore'a yaptıkları yıllık av gezisi. Keder o zamanlar hep vardı ama şimdi sinsice ona yaklaşmayı seviyordu. "Burası onun gül bahçesiydi," Annabelle alt dudağını ısırarak aşağı doğru inmesini durdurdu. "Burada vakit geçirmeye bayılırdı."

"Özür dilerim," diyerek boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Bilmiyordum. Araya girmemeliydim-"

Elini tuttu, onu kendine doğru çekti ve dokunuşuyla göğsünde aniden oluşan çarpıntıyı görmezden geldi. "Gitmeyin. Arkadaşlığınızı o kadar da kötü bulmuyorum Sör Prig. Ve yıldızlarla ilgili öğretilerinizden hoşlanıyorum."

"İsterseniz bunları size yazabilirim."

Annabelle usulca güldü. "Bana her gece başımın üstünde ne olduğuna dair açıklamalar mı yapacaksın?"

"Eğer istediğiniz buysa, küçük kraliçe." Dişleri gülümseyerek parlayan Sör Prig devam etti.

"Amcamın halama adanmış bir bahçesi var ve orada vakit geçirmekten, çançiçeklerinin arasında kahvaltı etmekten huzur duyduğunu biliyorum. Aslında onlara oldukça düşkündür."

"Annem de gül konusunda aynı-" Kapının arduvaz üzerinde çıkardığı gıcirtı sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"Annabelle?" Annesinin endişeli sesi geldi. "Annabelle, hayatım?"

Şeytandan bahsetmişken.

Sör Prig'e saklanması işaret etti ve o da hızla tırmanan güllerden oluşan hareketli bir kafesin arkasında kayboldu. "Buradayım anne."

"*Tanrıya* şükür, çok endişelendim." Annemin siyah yas elbisesinin alt kısmı, arkasındaki açık kapıdan sızan ışıkla birlikte taşın üzerinde çırpınarak görüldü. "Seni bir yerlerde bir yığın halinde, kırık ve çürükler içinde bulmayı bekliyordum."

"Ben iyiyim, sadece..." Annabelle, Sör Prig'in her kelimeyi duyabileceğini bildiği için sözünü kesti ama sonra doğruyu söylemeye karar verdi. "Bu gece babamın gül bahçesinde oturmak istedim," dedi hüznle.

Annem titreyerek uzun bir nefes aldı. "Balonun açılışında seninle dans edebilmesini çok isterdim." Annabelle ayağa kalkarken bastonunu işaret etti. "Bileğim falan sakat olduğu için belki böylesi daha iyiydi."

Onun yerini kimsenin almasına imkân yoktu."

Annesi kolunu beline dolayarak onu yavaşça arka kapıya doğru yönlendirdi. "Şey... bu da bir bakış açısı. Yine de yaralanmamış olmanı tercih ederdim."

İç çekerek başını annesinin omzuna yasladı. "Sanırım."

Tam kapıyı arkasından kapatmak üzereyken Annabelle arkasına bakma isteğine karşı koyamadı. Lord Prig gölgelerin arasında yarı gizli bir şekilde duruyordu. Gülümsemesi şefkatliydi, ama göz kırpması göğsündeki o alışılmadık çırpınışı yeniden başlattı.

Ve Annabelle gecenin geri kalanında başka hiçbir şey düşünmedi.

Kit

Kit'in kendisine ait olduğunu iddia ettiği tozlu yatak odasının kapısı açıldı ve havadaki pırıl pırıl toz zerrecikleri ciğerlerine doldu. Boğucu tabakadan çıkan Kit Kuzeni Anthony'nin, yüzünde tanıdık bir elin *Sir Prig yazdığı* bir mektubu salladığını görmek için başını kaldırdı.

Küçük kraliçe.

Geç kalmıştı. Günün ilk mektubu saatler önce ulaşmış olmalıydı. Uşaklar mektubu almak için iki kez gitmişler ama elleri boş dönmüşlerdi. Artık günde üç mektuba ulaşmışlardı ve Berkeley Meydanı'nda bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.

Kit gülümsemesini bastırdı. Theo ve Michael'ın söylediği her şeye ve çok daha fazlasına sahipti. Cesur ve korkusuz, inançları için sonsuz bir tutkuya sahip.

"Son birkaç aydır Foxcotte'la neden mektuplaşıp durduğunuzu sorabilir miyim?" Anthony kendini beğenmiş bir sırıtışla zarfa dokundu. "Yine de yeni takma adını onaylıyorum." Burnunu kıvrarak etrafına bakındı. "Yeni yatak odasını pek değil."

Kit, kuzeni pencere pervazına yaslanıp Berkeley Meydanı'na bakmadan önce Anthony'nin boya lekeli elinden kaptı. "Yıldızları görebiliyorum," diyerek başlarının üzerindeki etkileyici tavan penceresini işaret etti. "Neden bu odaya taşınmak istemeyeyim ki?"

Ayrıca, sözüne sadık kalmasını sağlıyordu; her gece Annabelle'e görebildiklerini yazıyor, ona takımyıldızları ve gezegenleri anlatıyordu.

Anthony ceketinden ikinci bir mektup çıkardı. "White'ın yerinde Shackleton'ı gördüm. Bunu sana vermemi istedi. Lütfen bana hâlâ o lanet keşif gezisini düşünmediğini söyle."

"Tartışıyorum," diye yanıtladı Kit, bakışları bir mektuptan diğerine gidip gelirken. Tartıştığı şey keşif gezisine gidip gitmeyeceği değil, Anthony ve Eric Amca'ya yaklaşan ayrılış haberini nasıl vereceğiydi. "Resmin nasıl gidiyor?"

"Henüz o noktaya gelmedim," diye iç geçirdi Anthony. Central School of Art and Design'daki final projesinin bir parçası olarak Campbell House'daki bahçelerin manzara resmi üzerinde çalışıyordu. "Renkler konusunda kendimi zor duruma soktum."

"Keşke yardım edebilseydim ama-"

"Teşekkürler ama almayayım mı?" Anthony önerdi. "*Oldukça*."

"Biliyor musun," dedi Anthony başparmağını pencereye doğru sallayarak, "gidip onunla konuşabilirsin. Londra'daki evleri hemen *şurada*. Yoksa Leydi Foxcotte geçen yıl balosunun ortasında kustuktan sonra sonunda seni yasakladı mı?"

Utanç yüzünü buruşturdu. "Tanrım, umarım Eric Amca bunu günlüğüne kaydetmemiştir." "Babam *her şeyi günlüğüne* kaydeder."

"Biliyorum," diye inledi Kit, mektubu dikkatle okumakta olduğu kitabın yanına koyarken. Anlaşılan Annabelle'in en sevdiği kitaplardan biriydi. *Her feministin okuması gereken bir roman, demişti*. "Ama hayır, yasaklanmadım." Theo'ya da yazmıyordu ama Anthony'nin varsayımını düzeltmedi.

"O zaman git ve adamla konuş. Uşaklar güvercin postası gibi bir ileri bir geri koşturup duruyorlar. Babamın uşağı bundan bıktıklarını söylüyor."

"Da Silva bir baş belasıdır."

Anthony eski bir sandığın üzerine oturmuş, parmağıyla sandığın yüzeyinde biriken toz tabakasını siliyor ve suratını asıyordu. Sanki yağlı boyayla kaplı değilmiş gibi. "Oh, hiç şüphe yok. Adam Londra'daki en büyük züppe."

Kit sıırıttı. "Onu bilemem. Son zamanlarda Kral'ı gördün mü? Bahse girerim tüm cenaze törenini planlamıştır, bayraklar ve çelenklerle birlikte, tabii ki sadece Poole & Co tarafından yapılmıştır."

Bir başka çirkin yüz buruşturma. "Bu durumda, Tanrı Kral'ı korusun."

"Şimdi bana monarşistlik taslama Anthony," Kit arkasına yaslandı, sandalyesi iki ayağı üzerinde dengede duruyordu. "Prenses Mary bunu söylediğini duyarsa sana *çok* kızar."

"O benim vaftiz annem," diye el salladı Kit. "Sözleşmeye göre beni affetmek zorunda. Ayrıca kayınpederinin anlamsız harcamalarından pek hoşlandığını da sanmıyorum."

Anthony homurdandı. "Kimse var mı?"

"Baban bunu söylediğini duymasın."

Anthony sert bir parmakla onu işaret etti. "Beni bir daha ispiyonlama."

Kit öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. Ortak çocuklukları boyunca Anthony ile aralarındaki belki de tek anlaşmazlık noktası bu olmuştu: Anthony, Trafalgar Savaşı sırasında Nelson'ın HMS Victory'de kullandığı bir çay kutusunu çizmişti. "Bu bir kereydi! Bayan Crawford beni Bell'in önüne göndermekle tehdit etti."

"Bell zararsızdı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Her yıl onun yaralı yavruları sağlığına kavuşturmasını izlerdik."

"Yaramazlık yaparsak Bell'in gelip bizi götüreceği de söylenmişti," diye alay etti Kit, Anthony'nin argümanını sunduğu her seferinde yaptığı gibi. "O zaman sahip olduğumuz bilgilere dayanarak, beni de ispiyonlardın."

"Ben olsam dilimi tutardım."

"Bayan Crawford'a karşı yapamazsınız. Beni kelimenin tam anlamıyla evcil hayvan mezarlarının bulunduğu sıraya götürdü." Evcil hayvan mezarlarının aslında evcil hayvan değil de, Bell'in son elli yıldır *uğraştığı* yaramaz küçük çocukların mezarları olduğunu duymak dehşet *vericiydi*.

Anthony'nin argümanı her zaman olduğu gibi burada da bocaladı. Ancak bunu kabul etmek yerine konuyu değiştirdi. "Korkunç kadın."

"En azından kovulmasını sağladı." Bayan Crawford'un bilgi alma stratejisi işe yaramıştı ama Kit'in Eric Amca'ya ağlayarak gidecek kadar sarsılacağını hesaba katmamıştı. Hizmetçileri günün sonunda gitmiş, araba yolundan kurbağa yürüyüşüyle geçirilmiş ve en yakın otobüs durağına bırakılmıştı.

"Bahse girerim eline geçen ilk fırsatta Eilean Rìgh'e dadanacaktır."

Kit gözlerini kıstı, ama Bayan Crawford'un atalarının evine musallat olduğu düşüncesi onu biraz hasta hissettirmişti. "Bu kötülüğü başımıza getirme." Durakladı. "O hâlâ hayatta mı? Çoktan ölmüş olabilir."

"Hayır," dedi Anthony kesin bir ifadeyle. "Korkunç insanlar her zaman sonsuza kadar yaşarlar. Bu durumda, yeni Leydi Poynton da ona katılacak."

Bu onu şaşırttı. Poynton tam bir Kazanova'ydı. "Evleneceğini bilmiyordum."

Anthony, "O da öyle," diye ısırdı.

Kit sonunda sandalyenin üzerinde sallanmayı bıraktı ve ön ayaklarının bir *gümbürtüyle* yere düşmesine izin verdi. "Anlamıyorum."

"Genç Bayan Perry'yi hatırlıyor musunuz?"

İsim bir şeyler çağırırdı. "Geçen yıl Leydi Foxcotte'un balosunda seni dolabın içine çeken bu değil miydi?"

"Aynısı. Görünüşe göre aklında nihai bir hedef varmış: annesinin onu yakalaması ve skandal ağlaması."

"Ah."

Anthony'nin kaşı kalktı. "Aynen öyle. Poynton da aynı ağa takılmıştı."

"Yani..." Kit olaya başka bir açıdan baktı. "Yemi yuttu. Bir vikontun kızını baştan çıkarmaya çalışıyordu. Ne bekliyordu ki? Başından beri ateşle oynuyorsun. Sen sadece yanmadığın için şanslıydın."

"Babam beni bu konuda uyardı," diye yanıtladı Anthony ciddiyetle. "Arkadaşının oğlu da genç bir kadın tarafından pusuya düşürüldü."

Kit okumakta olduğu kitabı kuzenine doğru itti. "Bunu okumalısın, aydınlatıcı bir kitap."

Anthony kitabın başlığını, yazarın adını ve iç kapaktaki Foxcotte armasını okuduğunda neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Aman Tanrım, Foxcotte'un radikal kız kardeşi ona bulaştı ve şimdi de arkadaş grubuna orman yangını gibi mi yayılıyor?"

"Radikal olduğu söylenemez," dedi Kit, kızgınlıkla diken diken olarak. "Bir süfrajyet yürüyüşünde tutuklandı ve zorla beslendi."

"Sadece Foxcotte oraya gelene kadar tutuldu. Tüm bu süre boyunca onunla birlikteydim. Çamur Yürüyüşü'nden sonra üç saatten az bir süre geçti. Bırakın aç bırakılıp zorla beslenmeyi, orada acıkacak kadar bile durmadı."

"Çamur Yürüyüşü'nden bahsetmiyorum. Daha önce de tutuklanmıştı." Anthony şüpheli bir ifadeyle kitabı eline aldı ve yavaşça iyice karıştırdı. "Ve bildiğim kadarıyla Foxcotte'a hiç haber verilmedi."

Kit, içinden Foxcotte Evi'nin kolayca görülebildiği pencereden bakmaktan kendini alamadı. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yıl. Da Silva onun serbest bırakılmasına nezaret eden dedektif müfettişi tanıyor."

"Da Silva'nın *haute couture*'de çalışmayan birini tanıması bile başlı başına inanılmaz bir şey," diye karşılık verdi Kit sertçe. "Hapishanede çalışan birini bir kenara bırakın."

"Hapishane ile hapishane aynı şey değildir," diye yanıtladı Anthony. "Küçük bir teknik ayrıntı."

"Ne olursa olsun, geçen yıl bir noktada Majestelerinin Adaletinin rahatlığında tutuldu ve zorla beslendi. Onu serbest bıraktılar çünkü hapishane memurlarından biri başka bir süfrajyet tarafından

bir dükün kızıydı. Bu noktada muhtemelen altlarına sıçtılar ve onu kapı dışarı ettiler."

"Dürüst olmak gerekirse, Da Silva'nın hapishanede çalışan birini tanıdığı gerçeğinin ötesinde hiçbir şeye hala inanmıyorum."

Anthony buna kişisel olarak alınmış gibi görünüyordu. "Bilmen gerekiyorsa, Da Silva'nın oğlu." Kit'in ağzı sinekleri yakalayacak kadar açıldı. "Bir *oğlu* mu var?"

"Bu çok mu saçma?"

Kit durakladı. "Bunu nasıl nazıkçe ifade edeceğimi bilmiyorum ama onu hep ters biri olarak düşünmüşümdür." "Ters biri mi?" Anthony masumca sordu.

"Alışılmadık bir tür

mü?" "Ne?"

Tanrı aşkına, kuzeni bir kalas kadar kalın mıydı? "O... biraz meyveli kekten hoşlanır."

Anthony'nin boğazından kopan hırıltı acı verici olmalıydı, ama ardından gelen kahkaha Kit'in kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu. Anthony gözlerindeki yaşları silerek, "Özür dilerim," dedi. "Biraz meyveli kek seviyor," dedi, sözcüklerin arasında kıkırdayarak. "Meyveli kek." Homurtular kendini yeniledi.

Kit dudaklarını çekiştiren isteksiz sırıtışa engel olamadı. "Tam bir dangalakısın."

"Fikirlerinin nerede tükeneceğini görmek istedim," diye cevap verdi kuzeni, artık kıkırdamalarla mücadele ederek. "Ama hayır. Da Silva'nın bir oğlu var. Oğlu Met'te çalışıyor. Oğlu Foxcotte'un kız kardeşinin zorla beslendiğini biliyor. O bir radikal, buna şüphe yok, zorla beslenmesi de bunu kanıtlıyor."

"Öyle görünüyor," dedi dudaklarını büzerek. "Yine de bunu okumalısın. Darwin'in bir zamanlar radikal olduğu düşünülüyordu, değil mi?"

"Francis Burdett de öyleydi, şimdi düşünüyorum da," diye makul bir şekilde iç geçirdi Anthony, kollarını karıştırırken. "O olmasaydı, işçi sınıfı erkeklerinin hiç oy hakkı olmazdı."

"Tarih ilerler ve içinde yaşayan insanlar da ilerlemelidir."

"İsteksizce de olsa. Bazıları diğerlerinden daha isteksiz." Anthony, Kit'e uzun uzun acı dolu bir bakış attı. "Lord Curzon'un Parlamento'da ağzından kaçırıldığı şeyleri duyarsanız, *beni* radikal biri gibi gösterir. Adam tam bir baş belası. Karısına acıyorum. Tabii bir karısı varsa."

"Şimdi, görüşleriniz ne dinlense ne de saygı duyulsa ne kadar büyük bir tehdit olacağınızı hayal edin." "Eğer bir kadın olsaydım, kocamı dinlerdim."

Şimdi homurdanma sırası Kit'teydi. "Hayır, yapmazsın."

"Hayır, yapmazdım," diye sırtıttı Anthony. "Düşünebiliyor musun? Tarihteki *en çirkin* eş olurudum."

"Çocuklar!" Eric Amca'nın sesi aşağıdan gürledi. "Bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor."

Birbirlerine baktılar, Anthony gözlerini devirirken Kit karnında yükselen beklentiyi hissetti.

Bu gece, küçük kraliçe.

Lord Linwood'un balosu gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı ve Kit oturduğu yerden en iyi manzaraya sahipti. Duvardan tavana uzanan pencereler, puro dumanının pembe sisi arasından üst kattaki sigara odasının sakinlerinin aşağıdaki balo salonuna bakmasına ve konukları yargılamasına izin veriyordu.

Lord Poynton ve yeni eşi de oradaydı ama ikisi de orada olmaktan pek memnun görünmüyordu. Berkeley Meydanı'ndaki komşuları Lord ve Leydi Knaresborough da oradaydı.

Ancak Kit'in hevesle aradığı onlar değildi.

Sir Humphrey Hodge, "Shackleton'ın Güney Kutbu'na ulaşma seferini başlatmak için ihtiyaç duyduğu fonu neredeyse bulduğunu duydum," diye söze girerek Kit'in dikkatini pencerelerden uzaklaştırdı. Elindeki kâğıtlara baktı, dirseklerini masanın yeşil çuha örtüsüne dayamıştı, uzun zamandır oyunun izini kaybetmişti. "Sonu felaketle bitecek. Shackleton'ın gemi seçiminden de anlaşılacağı üzere tecrübeleri yok denecek kadar az. Bu lanet şey Scott'ın gemisiyle kıyaslandığında bir sandal gibi kalıyor ve adamlardan hiç bahsetmiyorum bile."

"Evet," dedi Eric Amca'nın yanında oturan adam başını sallayarak ve Kit'e anlamlı bir bakış fırlatarak. "Duyduğuma göre bir düğün de bizimle gelmek için kaydolmuş."

Sikeyim.

Eric Amca masanın üzerinde derin bir gümbürtü kopararak güldü. "Genç kızların boş dedikodularına kulak verdiğine şüphe yok."

"Aslına bakarsanız," diye cevap verdi adam, sesindeki küstahlıkla, "Shackleton'ın kendisinin bunu tartıştığını duydum. Kadınların gevezeliklerine kulak asacak biri değilim, Lord Eric."

Eric Amca'nın telaşlı bakışları Kit'e kilitlendiğinde hava durmuş gibiydi, kel kafası elektrik ışıkları altında parlıyordu. "Bu doğru değil, değil mi Kit?"

Eric Amca'ya haberi bu şekilde vermek istememişti. Çok kızacaktı ama ne büyük bir fırsattı; Kit Güney Kutbu'na ulaşan ilk insanlardan biri olacaktı. Gençti. Zindeydi. Mükemmel bir denizciydi. Her zaman maceradan zevk almıştı.

"Bu doğru. Bu benim tarihin bir parçası olma şansım, amca."

Eric Amca'nın yüzü şok içindeydi, gözleri baykuş gibi yuvarlaktı. "Evladım, tarih yazmaya çalışırken kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?"

"Bana bir şey olmaz. Ne sıklıkla günlerce ve haftalarca Highlands'de yürüyüşe çıktım?"

"İskoçya'da!" Eric Amca elindeki kartları yere attı. "Bu çok tehlikeli, Kit. Hem *de çok* tehlikeli. I yasakla."

Kulak misafiri olan adamların yargıları omuzlarına baskı yapıyordu ama Kit sağlam durdu. O bir yetişkindi. "Hangi dünyada bir lord bir düke ne yapacağını söyler?"

Bu sözleri söylediği anda pişman oldu.

Eric Amca sanki bu sözler fiziksel bir etki yaratmış gibi irkilerek geri çekildi. Amcası ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken Kit hiçbir şey söylemedi ve elini Kit'in omzuna koydu.

Çocukken kâbuslar gördüğünde gözyaşlarını silen aynı eller. Kit'in Eton'a ilk başladığı gün dehşetle tuttuğu aynı eller. Hastalandığında alnını okşayan aynı eller. Güven, şefkat ve sevgiden başka bir şey taşımayan eller.

Kit yerinden kıpırdamak istiyordu ama kendini bir sonraki el için yerinde kalmaya zorladı ve bu sırada diğer adamların yargılamalarını hissetti. Eric Amca'nın Shackleton'ın keşif gezisine gideceğini öğrenmesi için ideal bir yer değildi ama en azından artık her şey ortadaydı.

Görüşünün bir köşesi, sigara içilen odadan ve erkek muhabbetinin alçak mırıltılarından uzun zamandır beklenen bir sapma vaat ediyordu.

Leydi Annabelle Fraser kanepelerle dolu masalara doğru ilerliyordu, üzerinde sıvı gümüşten yapılmış gibi görünen uzun, şık bir elbise vardı.

Kit diğer oyuncuların itirazlarına aldırmadan elindeki kartları masaya fırlattı ve tek kelime etmeden kapıya yöneldi.

Lord Linwood'un Londra'daki evi, Linwood'un atalarından birinin hem Stamford Köprüsü Savaşı'nda hem de Hastings Savaşı'nda giydiğine yemin ettiği bir zırh da dahil olmak üzere, göze batan aile portreleri ve antika tuhaflıklarla dolu bir labirentti.

Theo bu şeye kafayı takmıştı ve Kit bile bunun biraz ilginç olduğunu kabul edebilirdi ama avı onun iki kat altında yatıyordu.

Kit zemin kata ulaştığında Leydi Annabelle ortalıkta yoktu. Annesi Leydi Foxcotte, neredeyse siyaha çalan koyu mor bir elbiseyle dans pistinin kenarında duruyordu. Kit'e göre, yanında kocası olmadan garip görünüyordu. Çift her zaman ayrılmaz bir ikili olmuştu.

Onları ne zaman görse, genellikle hem kendisinin hem de ikinci oğulları Michael Fraser'ın oynadığı Eton ya da Cambridge'deki rugby maçlarında.

Bunun delilik olduğunu biliyordu. O Theo ve Michael'ın *kız kardeşi*ydi ve tamamen yasak bölgedeydi ama son birkaç haftayı başka bir şey düşünmeden geçirmişti. Arkadaşları yıllar boyunca ondan bahsetmişlerdi; inançları uğruna savaşmaktan çekinmeyen tutkulu bir feminist olduğunu biliyordu. Michael biraz daha fazlasını paylaşmış, onun kişiliği hakkında makul bir fikir edinmesine yetecek kadar bilgi vermişti ama şimdi hepsini farklı bir açıdan görüyor, ilk seferinde gözden kaçırmış olabileceği bilgileri toplamak için anılarını tarıyordu.

Çoğu erkekten daha uzun boylu olan Kit'in bakışları kalabalığın üzerinde parladı ve sonunda aradığı kişiyi buldu: Theo.

Kit balo salonunda bir yol açarak arkadaşına doğru ilerledi ve umutlarının boşa çıkmadığını fark edince hızını artırdı.

Theo ile sohbet eden Leydi Annabelle, etrafındaki her şeyi değerlendirmiş ve eksik bulmuş gibi çenesini kaldırarak balo salonunu inceledi. İki elinin arasında bir kadeh şampanya tutuyordu, alçısı onu son gördüğünden beri çıkarılmıştı, ancak Kit yanındaki duvara yaslanmış bir baston görebiliyordu.

Theo yaklaşırken onun gözleriyle karşılaştı ve Kit başını salladı. "Foxcotte." Ve sonra nihayet onu gördü. "Leydi Annabelle."

"Sir Prig," dedi, gözlerinden muziplik fışkırıyordu. "*Sizi* buraya almalarına şaşırdım."

Kit kısa bir kahkaha attı. Kimse onunla böyle konuşmamıştı. *Hiç kimse*. Anthony bile. "Olmamam gereken yerlere girme konusunda oldukça iyiyimdir."

Theo boğazını temizledi, şüpheli gözleri Leydi Annabelle ve Kit arasında gidip geliyordu. "Sör Prig?" "Leydi Annabelle'le ilk karşılaştığımızda yanlışlıkla onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünmüş olabilirim."

"Evliliğe benden daha karşı olduğunu bilmeden," diye açıkladı. "Tamamen farklı nedenlerle de olsa," diye araya girdi Leydi Annabelle.

"İkinizin tanıştığından haberim yoktu."

Kit duvara dayalı bastona bakarak, "Çok kısa sürdü," dedi. "Dans edebiliyor musunuz Leydi Annabelle?"

Leydi Annabelle cevap vermek için ağzını açtı ama Theo önce davrandı. "Kesinlikle olmaz," diye karar verdi. "Zaten zar zor ayaklarının üzerinde duruyorsun."

Kaşı yukarı kalktı, sanki ağabeyinin onun yerine konuşmaya cüret etmesine şaşırmış gibiydi.

"Bahçede bir yürüyüş o zaman. Lord Linwood'un geniş bir patikası var. Oldukça düz." Gözlerini kıstı.

Dudaklar. "Belki bana yıldızlar hakkında daha fazla şey öğretebilirsiniz, Sör Prig."

"Çok isterim." Kit, üzerinde Campbell arması bulunan gümüş cep saatini çıkardı; amcası hediye etmişti. "Bu gece Mars ve Venüs'ü görebileceğimiz kadar erken bir saat."

Leydi Annabelle şampanya kadehini Theo'nun eline tutuşturdu ve onun uzattığı kolu tutarak Kit'e doğru yürüdü. "Ne güzel bir sürpriz."

Tam yürümeye başlamıştı ki, Theo elini Kit'in göğsüne bastırarak onu olduğu yerde durdurdu. "Kız kardeşime göz kulak ol," dedi sessizce, tehdidi açıktı.

"Öyle yapacağım," dedi Kit içtenlikle. Dans pistini geçip serin gece havası ferahlatıcı, canlandırıcı bir dalgayla üzerlerine gelene kadar bir daha konuşmadı.

Leydi Annabelle Linwood'un bahçesi konusunda haklıydı; ışıklar önlerinde özenle düzenlenmiş bitki koleksiyonunun çiçek açtığını gösteriyordu. Nilüferler, güller ve gelincikler bol miktarda bulunuyor, geceyi kırmızılar ve beyazlarla boyuyor, güneş ufkun altına batarken son gün ışığıyla serpiştiriliyordu.

Linwood'un Eaton Square'deki konağının bunaltıcı sıcağından kaçmaya çalışarak patikalardan geçen tek çift onlar değildi.

Manzara güzel olsa da gaz ışıkları yıldızları görmeyi zorlaştırıyordu.

"Bu taraftan gidebilir misin?" Kit, sallanan bir söğüt ağacının yanından geçen eğimli bir patikayı işaret ederek sordu. Hafif bir müzik geceyi dolduruyor, patikanın dibindeki ışıklandırılmış bando tribününden yukarı doğru süzülüyordu. "Yoksa çok mu dik?"

"Korkarım şu anda benim için biraz yüksek." Annabelle sırttı. "Sir Prig, bizi diğer partililerden ayırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Bunun yerine, onları bahçenin derinliklerine götürecek loş bir patikaya yönlendirdi. Kit'in gözleri onunkilere kayd, sorduğu sorunun imaları ona çarptı. "Bir hanımefendi böyle şeyler düşünmemeli."

"Bir hanımefendi her *zaman* böyle şeyleri düşünmeli, çünkü bütün erkekler kardeşlerim kadar onurlu değil." İtirazlarına rağmen Kit'in onu ıssız patikaya götürmesine izin verdi. "Bir erkek istediği gibi davranabilir, ama genç bir kadının namusuna en ufak bir şüphe düştüğü anda, umutları mahvolur."

Theo'nun onları takip etmediğinden emin olmak için arkasına baktı. "O zaman neden benimle geliyorsun?" "Belki de-" Leydi Annabelle, Lord Linwood'un kendisi salondan çıkarken sözünü kesti.

Yolun sonundaki karanlıkta kısa boylu, kalın yapılı, kızıl saçlı bir adam vardı.

Linwood yanlarından geçerken başını onlara doğru eğdi. "Aylesbourne. Leydi Annabelle."

Büyük bir meşe ağacının altında duraklayan Kit, aynı şekilde karşılık verdi. "Linwood."

Ama Annabelle, Linwood adım adım uzaklaşana kadar donup kaldı. "Aylesbourne?" diye fısıldadı, ona sanki iğrenç bir yaratığa dönüşmüş gibi bakıyordu.

"Ne? Sir Prig'in gerçek adım olduğunu mu sandınız?"

"Ben senin..." Leydi Annabelle kelimeler ağzından dökülmeden önce tısladı, "*terbiyeli*." Kafası karışmıştı. "Neden birdenbire terbiyeli olmadım?"

"Çünkü Michael bana *yatınızda* olan her şeyi anlattı! Bu arada, kulağa her şeyden çok yüzen bir genelev gibi geliyor. Sizi yıldızlara bakan bir akademisyen sandığım için beni bağışlayın."

Kit, Michael'ın ona *her şeyi* anlatmamış olmasını içtenlikle umuyordu, yoksa gecenin sonunda saygınlığı paramparça olacaktı. Aslında, Michael'ın ona her şeyi anlatmış olmasına biraz sinirlenmişti. "Akademik ilgi alanlarım olabilir ama Cambridge dışında zamanımı nasıl geçirdiğim beni ilgilendirir."

Bahçede kadınsı olmayan bir homurtu yükseldi. "Zamanınızı nasıl geçirdiğiniz Londra'daki tüm dedikoducuları ilgilendiriyor. Yatınızı fahişelerle o kadar doldurduğunuzu duydum ki batmamış olması bir mucize. Cambridge'deki odanızın nasıl neredeyse alevler içinde kaldığını duydum. Geçen yıl bir sosyete kızının bekaretini babasının piyanosunun üzerinde nasıl bozduğunuzu duydum, bu yüzden hakkınızdaki izlenimim dibe vurduysa beni bağışlayın."

"Ben kimsenin kızlığını babasının piyanosunda bozmadım," diye tısladı.

Leydi Annabelle gözlerini devirdi. "Ahlaksız o zaman." Onun yanıt vermesini bekledi ama yanıt veremedi. "Bunu inkâr bile edemiyorsun, değil mi? Ona verdiği zarar hakkında bir fikrin var mı? Onun umutları o gece alevler içinde kaldı. Hayatını *mahvettin* ama yine de kollarını açmış balolara geliyorsun, peki o nerede?"

"Göller Bölgesi'nde bir kulübede, *tam da* olmak istediği yerde." Leydi Annabelle'i kolundan tutarak kendine doğru çekti. "Dedikodudan başka bir şey biliyor olsaydın, Leydi Phyllis'in nefret ettiği bir adamla evlenmek üzere olduğunu bilirdin. Piyano *sefahati*, senin *de* zarifçe tarif ettiğin gibi, onun fikriydi. Nişanlısının başım bacaklarının arasındayken beni basması mı? Onun fikriydi."

Leydi Annabelle'in dolgun dudakları mükemmel bir *o* oluşturdu.

"Evet, tedbirsiz partiler veriyor olabilirim ama gencim. Zenginim. Ben bir düküm. Hayatımı istediğim gibi yaşamaya tamamen hakkım var. Partilerimdeki kadınların hepsi kendi rızaları olan, iyi ücret alan yetişkinler." Kit dudaklarını geren sırıtışa engel olamadı. "Ve sizi temin ederim ki buradan çok memnun ayrılıyorlar."

Ama karşısındaki saf genç kadın belli ki sadece tek bir şeye odaklanmıştı. "Kafan bacaklarının

arasında mı?"

Birbirlerine bakarlarken Kit'in hayal kırıklığı başka bir şeye dönüştü, ta ki içindeki sıcaklık yüzeye çıkana kadar. Leydi Annabelle de daha az etkilenmemişti, göğsü kabarırken bile aralarındaki bağı koparmayı reddediyordu.

İlk o konuştu. "Orada tam olarak ne yapıyordun?"

"Yalama." Dili istemsizce dudaklarının üzerinde gezinirken, gözleri onun vücudunu tarıyordu.

"Emmek," diye homurdandı. "İçmek."

Başka bir deb olsaydı, Kit dehşet içinde kısa bir geri çekilme ve ardından babasıyla bağırış çağırış beklerdi. Ama o sadece daha da yaklaştı. "Bu nasıl bir his?"

Lanet olsun. Aleti kesinlikle pantolonundan dışarı fırlamak üzereydi. Kit parmaklarını Leydi Annabelle'in bileğinden boynuna doğru sürükledi, ancak alt dudağına ulaştığında durdu. "Hiç kendine dokundun mu küçük kraliçe?"

Bir kez daha, başka bir deb kaçabilirdi, ama Leydi Annabelle kaçmadı; tebaasına ters ters bakan hayal kırıklığına uğramış bir kraliçe gibi öylece baktı. "Birçok kez."

Kit sözünü kesti, kadının bakışları onu yakmasın diye yüzünü çevirdi. "Dün gece seni düşündüm."

Başını tekrar kaldırdı ve kadının bakışlarının onu hiç terk etmediğini gördü. "Sen ne?" diye fısıldadı.

"Dün gece kendime dokunduğumda gözlerimi kapattım ve bana dokunan senmişsin gibi davrandım." Eli göğsüne bastırdı, yukarı doğru kıvrıldı. "Parmaklarınızı, yüzünüzü düşündüm." Leydi Annabelle dudakları kulağına değene kadar adamın başını aşağı çekti. "Sikini."

İşte bu kadar. Kit onu geriye doğru itti, kendilerini koruyan meşe ağacının kalın gövdesine yasladı ve iki eliyle yanaklarını kavradı. "Ben de seni düşünmüştüm."

Adam alçaldı, dudakları rahat bir kibirle Annabelle'in dudaklarını kavradı ama Annabelle'in coşkusu onu şaşırttı. Başka yerlerde karşılaştığı nazik iç çekişler yerine Annabelle ısırarak karşılık verdi, kontrol için onunla savaştı. Dudakları Annabelle'in boynunda gezinerek sıcak, ıslak bir sahiplenme izi bıraktı.

O zaman bile Annabelle sakin değildi, bir eliyle saçlarını kavradı ve diğer eliyle omuzlarını inceledi, sanki ona doyamıyormuş gibi ellerini vücudunda gezdirdi.

"Theo ve Michael bunun için beni öldürür," dedi Kit, dudakları onun boynuna değerken. Elleri adamın pantolonunun düğmelerine gitti ve kumaşın arasından adamın boyunu okşadı. Adam zevkle inleyerek Kit'in elini büyük elinin içinde durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

Kaşı yine yukarı kalktı. "Senin yaban yulaflarını ekmene izin veriliyorsa, ben neden aynısını

yapamıyorum?"

"Çünkü vücudunuz *yulaf* üretmiyor."

Yuvarlanan gözleri onun cevabından hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. "Peki. Sen hareket eden her şeyi becerebiliyorsan, ben neden beceremeyeyim?"

Kit, nazıkçe yetiştirilmiş genç bir hanımdan böyle bir söz duyunca neredeyse boğulacaktı. "Ama yine de beni tam da bu yüzden yargıladınız." Farkına vardığında durakladı, boğazının arkasından bir kahkaha koptu. "Hiç de yargılayıcı davranmıyorsun, değil mi? *Kıskanıyorsun.*"

"Ben öyle bir şey değilim," diye tükürdü.

Ama sonra kendi kıskançlığı devreye girdi. "Bu çoktan erkeklerle yattığın anlamına mı geliyor?" "Hayır."

Kısa bir rahatlamanın ardından ayıltıcı bir farkındalık geldi. "Yani... bekaretini almamı mı istiyorsun? Şimdi mi? Linwood'un bahçesinin dibindeki bir ağaca karşı mı?"

Annabelle'in çenesi yana kaydı. "Seks istediğim için özür dilemeyeceğim, Aylesbourne. Evlenmek gibi bir niyetim yok."

"Bana Kit de," dedi yumuşak bir sesle, parmaklarının arkası kızın yüksek elmacık kemiklerinde gezinirken. "Eğer bana bekâretini vermek istiyorsan, sanırım bana adıyla hitap etme hakkını kazandın." Söyleyeceği şey için kendinden nefret ediyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Kendisi bile onun teklifini kabul edecek kadar alçak değildi. "Bu gece bekaretini alamam, Annabelle."

Onun dokunuşuyla sikiinin sertleştiği gibi o da sertleşti. "Bana unvanım olmadan hitap etmen için sana izin verdiğimi sanmıyorum."

Kalbi hızla çarpmaya başladı; kız çok hızlı bir şekilde derisinin altına girmişti ama bunu durdurmak için çaresizdi. "Sözlerimi bir kenara not edin, bunu kabul *edeceğim.*"

"Ne zaman?" diye fısıldadı, sözcükleri arzuyla gırtlaktan çıkıyordu.

"Sana hızlı bir sikişten daha fazlasını verebileceğim zaman," dedi kısa bir öpücükle dudaklarına karşı. *Sana sahip olduğum her şeyi verebileceğim zaman.*

"Bu bir cevap *değil*, Aylesbourne."

"Beni ara dedim-"

Annabelle'in burun delikleri alevlenirken ona arsız bir sırtış fırlattı. "Sana ilk kez Kit dediğimde, adını zevkle inletiyor olacağım."

Sadece görüntüsü bile sikiini tahrik etmişti. "Bu durumda hızlıca plan yapmaya çalışacağım." Zaten niyetlendiğinden daha da hızlı bir şekilde.

"Güzel," diyerek dudağını ısırdı ve adamın sikiini hızlıca sıktı. "Çünkü sonsuza kadar beklemeyeceğim."

Keşif gezisine olan bağlılığı onu ikinci kez ısırma için geri geldi. "İngiliz topraklarında bir ayım

kaldı." Gerçi Annabelle bu yükümlülüğü sorgulamasına neden oluyordu ama o zaman

evlenme niyetindeydi. Keşif gezisinden döndükten sonra belki de farklı hissedecekti.

Çünkü yazdıkları her mektupta, paylaştıkları her etkileşimde Kit evliliğe karşı duyduğu isteksizliği giderek daha fazla sorguluyordu.

Leydi Annabelle başını eğdi. "Mektuplarınızda bahsettiğiniz keşif gezisi."

Kit başını salladı. "Tarihe geçmek istiyorum. Francis Drake'in çevreyi dolaşması ya da Livingstone'un Afrika'yı dolaşması gibi. Burası bilinmeyen son yer; son büyük vahşi doğa." Onun elini tuttu. "Yıldızları daha önce hiç kimsenin görmediği gibi göreceğim. Bir güney kutup ışığından bile söz edildiğini biliyor muydun?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kulağa muhteşem geliyor." "Bana bir ay verin, küçük kraliçe."

"Pekâlâ, Sör Prig. Ay sizindir." Onu büyüleyici bir öpücüğün içine çekti. "Ama kendi kafana göre olsun."

Kit ne kadar uzun süre düşünürse, o kafa o kadar tehlikeli bir şekilde bağlanmış gibi görünüyordu. En eski arkadaşlarının küçük kız kardeşini öpmekle kalmamış, pazarlık sırasında onun kızlığını bozmayı da planlamıştı.

Eğer Theo ya da Michael öğrenirse, onun kellesini uçururlar.

Annabelle

T Yatın hızı, martılar uzaklarda çığlıklar atarken denizden gelen keskin esintiyi saçlarına savuruyordu. *Kuzey Yıldızı'nın* pruvasında dururken Theo onun dirseğini sıkıca kavramış, keyfini çıkarıyordu

tuzlu suyun hafif buğusunu teninde hissediyordu.

Özellikle büyük bir dalga ciğerlerinden bir sevinç ılığı çıkardı ve kahkaha çığlıkları uzaktaki martılarınkini yansıttı. "Bu inanılmaz!" diye bağırdı.

Theo'nun karşı çıkışı rüzgarla birlikte savrulup gitti. "Bu delilik."

Ama Annabelle'in umurunda değildi. Kendini hiç dalgalar arasında koşarken hissettiğı kadar canlı hissetmemişti, ara sıra dümen mahallinde Kit'e dönüp bakıyor, kulaktan kulağı gülümsüyordu.

North Star'ın şu anda demirli olduğu Southampton'a dönüyorlardı.

Çünkü bugün Sir Prig tarafından organize edilmişti. Şüphesiz çok keyifliydi. Denizin üzerinde uçan bir teknenin dümeninde durmak, Annabelle'in daha fazlasını keşfetme, ne kadar uzağı gittiğini gerçekten görme, o her zaman uzak olan ufka ulaşma isteğı uyandırdı.

Kit'e bir bakış atarak sıırttı. Bir insan bunu nasıl sevmezdi? Tek kelimeyle harikaydı.

Neşeli gün, Annabelle'in aynı derecede neşeli bir gece olmasını umduğu şey için bir örtüden başka bir şey olmasa bile.

Sonunda yavaşladıklarında, Theo sessizce onun kulağına konuştu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Liman görüldüğünde Annabelle başını kaldırıp en büyük ağabeyine baktı. Her zaman onun yanında olmuştu, belki Michael'ın olduğu gibi değil ama bir yoldaş olarak. Theo bir koruyucuydu. Foxcotte Dükü olarak, hoşuna gitse de gitmese de ailenin reisiydi.

Düklük yükü, babalarının hastalığı ve ardından gelen ölümünden sonra Theo'nun kolaylıkla omuzladığı bir yükü.

Annabelle ilk kez, bunun onun istediğı bir yük olmayabileceğini fark etti. "Sadece sana bir şey sorabilirsem."

Theo'nun gülümsemesi daha çok endişeli bir yüz buruşturmaydı. "Mürebbiyenin senden duymaktan hoşlanacağı bir şey mi bu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"Bu bir değişiklik yapar."

Annabelle ona vurdu. "Sorunuz nedir?"

Theo ona uzun ve sert bir bakış attı. "Aylesbourne'dan emin misin?" "Neden ondan emin olmam gerekiyor?"

Kaşlarını çattı, nedense her zamankinden daha çok babasına benziyordu. "Kur yapmak iki şekilde sona erer, Annabelle."

"Kur yapmaktan hiç bahsedildiğini sanmıyorum." Neredeyse gözlerini devirecekti. "Sadece birlikte eğlenemez miyiz?"

"Yani hiçbir şeye söz vermedin mi?" Theo küpeşteye yaslanmış, gözlerini kıyı şeridine dikmişti. "Tabii ki hayır," diye alay etti, hissettiğinden çok daha emin konuşuyordu.

Belki de ondan beklendiğı için. Belki de ailesinin önünde zayıf görünmek istemediğı için. Annabelle yıllarca evlilik kavramından kaçınmış, bunun kadınların özgürlüğü, yetenekleri ve bireysellikleri için bir mezbahadan daha iyi olmadığını ilan etmişti.

Ve yine de...

Kit'e her baktığında göğsü mutluluktan patlamak istiyordu. *Bu* adamdan nefret etmeyi bekliyordu ama böyle olmasını hiç beklemiyordu. Her gece ona üstündeki gökyüzünü anlatan mektuplar gönderiyordu. Parlamento oturumdayken, Kadınların Haklarının Korunması Yasa Tasarısı hakkında ondan tavsiye bile istemiş ve *Parlamento'da* bu doğrultuda *konusmuştu*. Parlamento Binası'nda, yüzlerce milletvekilinin önünde, yüzlerce başka erkeğin önünde.

Annabelle kendi standartlarını karşılayacak bir erkeğı asla bulamayacağına gerçekten inanmıştı ama Kit bu standartları her yönden aşıyordu.

Küçük bir parçası onun yatakta berbat olmasını istiyordu. Onda *bir* sorun olmalıydı, kesinlikle. Onu bu delilikten uzaklaştıracak bir şey.

"Hayır," dedi Theo usulca, sıcak bir bakışla ona dokunarak. "Sen bunu yapamayacak kadar özgür bir ruha sahipsin." Gururlu bir sırıtışla onu kendine çekti ve kardeşçe bir kucaklamayla başının

üstünü öptü.

Öyleyse neden gururunun kendisini yenmesine izin vermiş gibi hissediyordu? Limana yanaşana kadar ikisi de tekrar konuşmadı.

"Unutmuşum," dedi Theo. "Sorunuz neydi?"

Annabelle onun gözlerinin içine bakmak için bir adım geri çekildi. "Dük olmasaydın ne yapardın?" "İstediğim her şey olabilseydim mi?"

"Herhangi bir şey."

Bakışlarını ayırdı, gözleri ufukla buluştu. "Bir zamanlar tarihçi ya da arkeolog derdim belki."

"Peki ya şimdi?"

"Giderek daha fazla sadelik arıyorum. İhtişam ve debdebenin kaybolmasını." Gülümsemesi

neredeyse hüzünlüydü. "Sade bir hayat, sade bir eş. Şu anda istediğim şey bu."

Annabelle otel odasını olabildiğince sessiz bir şekilde kapattı ve umutsuzca sesin yan odadaki Theo'ya ulaşmayacağını umdu. Kendini hafiften bir hırsız gibi hissederek, deniz kenarındaki otelin uzun orta koridorunda süründü. Eşyalar temizdi ve binaya her daim taze boya kokusu yayılıyordu.

Koridorun sonunda, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleğinin içinde şeytani bir rahatlıkla görünen Kit'i gördüğünde heyecanı arttı.

Akşam yemeğinde onu yemek istermiş gibi bakarak elini uzattı. "Gel," diye fısıldadı, otelin eski bir daguerreotype fotoğrafının yanında durarak. Fotoğrafın altında Haziran 1842 tarihi yazıyordu, sanki fotoğraftaki kadınların giydiği ölçülü elbiseler ve dar başlıklar bunu ele vermiyormuş gibi.

Annabelle, bu gece için yaptığı planlar karşısında o yaşlı kadınların dehşet içinde kalacağını bilmekten sapıkça bir zevk alıyordu. Kaşları havaya kalktı. "Niyetim bu."

"Benim ölümüm olacaksın, küçük kraliçe." Koridoru ve uyuyan kardeşini geride bırakarak onu da peşinden sürükledi.

Otel bu saatte terk edilmişti, masada uyuklayan genç bir beyefendiden başka kimse yoktu, göğsünde bir penny dreadful kopyası duruyordu.

Sör Prig'e körü körüne güvenen Annabelle, gecenin karanlığında onu takip etti.

Deniz havasını ilk soluduğunda gerginliği heyecana dönüştü, yeni boyanın buruk kokusu arkasından dağıldı. Otelin ön kapısı onları deniz kıyısına bıraktı - Kit'in uygun bir şekilde ayarladığı gibi, ancak Theo'nun yatağa gitmesi beklenenden çok daha uzun sürmüştü, Annabelle bekaretinden kurtulmak için can atıyordu.

Özellikle de yanındaki dükün ellerinde.

Umarım elleri değildir. Bunun için aklında başka bir şey vardı.

Marinaya yürüyüş kısa sürdü ve Annabelle yolu geçip, etraflarında demirlemiş teknelere denizin vurduğu sallantılı dubalara adım attıklarında *Kuzey Yıldızı*'nı tanıdı. Kit adımlarını hızlandırdı, belli ki onu gemiye bindirmek için sabırsızlanıyordu.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," dedi ve kız son adımı atmadan önce durakladı.

Çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu. "Çok az inancınız var, Sör Prig." Onu kenara iterek gemiye atladı ve arkasını dönerek parmaklarını ona *doğru* kıvırdı.

Kit başını salladı ve onu takip etti. "Sen gerçekten de türünün tek örneğisin. Haydi," diyerek Kit'in elinden tuttu ve onu kaptan köşküne doğru çekti, ancak yola koyulmaları için onu bıraktı.

"Limandan ayrılıyor muyuz?"

Başını salladı. "Ses su üzerinde hareket eder," diye söze başladı, kaptan köşkünde o kadar ustaca hareket ediyordu ki bu neredeyse cezbediciydi. "Çılgılıklarını kimsenin duymayacağı kadar uzakta olmak istiyorum."

Annabelle'in burnu kırışarak yüzünü buruşturdu. "Bunun kulağa ne kadar canice geldiğinin farkında mısın?"

Kit dondu kaldı, iki eli direksiyonun üzerindeydi. "Zevk çılgılıkları. Açıklığa kavuşturmak isterim. Eğer bunu öğrenirlerse öldürme niyetinde olanlar kardeşleriniz olacak."

"Onları harekete geçirmek için sizi Antarktika'ya kadar takip etmeleri gerekir çünkü kesinlikle hiçbir şey söylemeyeceğim."

Hızları giderek arttı ve kıyı şeridini çok geride bıraktılar. "Hünerlerimle övünmeyecek misin?"

Annabelle bir adım öne çıkarak Kit ile ahşap direksiyonun yumuşak kolları arasına girdi.

"Hüneriniz henüz belli değil, Sör Prig."

Kit'in bakışları karardı. "Şimdi mi?"

"Kraliçeniz daha fazla beklemeyecek. Seni oraya kendim sürüklemek zorunda kalmadan önce beni güvertenin altına götür." Kendi uyarılmışlığının sarhoşluğuyla avuçlarını adamın göğsüne bastırdı.

"Kahretsin, çok güzelsin." Kit onun dudaklarını kavrayıp sabit tutmak için yüzünü ellerinin arasında tutarken, sözleri fısıltıyla söylenmiş bir küfür gibiydi. Ancak Kit onu güvertenin altına

götürmek yerine pruvaya doğru sürükledi, dudakları hiç ayrılmadı.

Öpücüğü boynuna geçene kadar gideceği yeri göremedi; teknenin en ucunda yastık ve kürklü battaniyelerden oluşan bir yığın. "Burası mı?"

"Mmm," diye inledi boynuna karşı. "Yıldızların altında."

İlgi çekici bir düşünceydi; ikisi birlikte, mürekkep gibi siyah okyanusla çevriliydiler. Artık kıyı, uzakta parıldayan ışıklardan başka bir şey değildi. "Bu gerçekten skandal, Sör Prig."

Kit başını eğdi. "Fikrini mi değiştirdin?"

Annabelle kolunu onun boynuna dolayarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "Artık üzerimde milyonlarca yıldız olmasından daha azına razı olamam."

İkisini de kürklere yaslamadan önce sırttı. "Bir milyon yıldız... ve *ben*."

Kürkler dokunulduğunda ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Elleri hızla adamın düğmelerine gitti ve onları çözdü. "Seni görmek istiyorum."

"Talepkâr küçük fingerdek, değil mi?" diye sırttı, bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarmak için çözülmüş gömleğini omuzladı. Koyu renk saçları gövdesine dağılmıştı ve Annabelle dudaklarını ısırarak bakışlarını aşağıya doğru gönderen kaslı hatları takip etti.

"Ne istediğimi biliyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Harekete geçmeden önce ona kendisini süzmesi için belki de üç saniye verdi. "Benim sıram," diye homurdandı.

Annabelle bir gömlek dolusu düğmeyle uğraşırken, onun sadece üç düğmesi vardı. Elbisesini özellikle soyunmak için seçmişti ve onun tepkisini bekledi-

Aylesbourne neredeyse boğuluyordu. "İç çamaşırı giymiyorsun."

Parlak kürkünün üzerine uzanarak ona çarpık bir gülümseme verdi. "Çabalarımız için gereksiz görünüyorlardı."

Sir Prig sanki tüm Noelleri erken gelmiş gibi görünüyordu. Elbiseyi yavaş adımlarla üzerinden sıyırdı ve açtığı her santim teni öptü.

Keşifler boldu; Annabelle köprücük kemiğinin bu kadar hassas olduğunu ya da göğüslerinin arasındaki vadiyi hiç hayal etmemişti ve sonunda kumaşı sıkıca tomurcuklanmış meme uçlarının üzerine çektiğinde-

Annabelle'in iniltisi hem şaşkınlığın hem de zevkin bedensel bir kütesiydi. Titriyordu, bunun getireceği mutluluğa tamamen hazırlıksızdı. Adamın kirli çenesi göğsünün narin alt tarafını sıyırdı. Dilinin meme ucunun üzerindeki fiskesi. Yanaklarının her çukurlaşmasıyla gelen coşku.

Aylesbourne emerken bir kahkaha attı, gözlerinin karanlık alevleri dikkat kesilmişti ve dokunuşunun uyandırdığı her tepkiyi yakalıyordu.

"Biraz daha," diye fısıldadı, adamın başını diğer göğsüne doğru iterek. Adam isteyerek gitti.

Annabelle kalçalarını birbirine kenetledi ve aralarındaki kayganlığı hissetti. Başının arkaya düşmesine izin verdi, üzerlerinde parıldayan yıldızların renklerini, okyanusun yata karşı sonsuz dalgalanmasını ve en çok da Aylesbourne'un tatmin iniltilerini özümsemi.

Artık buradaydı ve bekâretini başka bir şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyordu.

Adam nihayet göğüslerinden uzaklaştığında neredeyse kırılma noktasına gelmişti, uyarılmışlığı o kadar gerilmişti ki kopmak üzereydi. Nefes nefese ona bakarken, onun da kendisi gibi nefessiz kaldığını görmekten belli bir memnuniyet duydu. Bir elini, kalçalarının üzerinde alçakta duran pantolonunun içindeki sikinin sert hatlarının üzerine koyarak kendini yeniden konumlandırdı.

"Yardım ister misiniz?" diye sordu, gözlerini hak edilmemiş bir masumiyetle yuvarlayarak.

Scarlett Kalesi'ndeki kütüphanenin gizli bölümü -pis, pis kitapların ve kışkırtıcı fotoğrafların bulunduğu bölüm- bu ana hazırlanmasına yardımcı olmuştu. *Orası* hakkında yeterince okumuş, sonunda *orada* bir erkeğe dokunmanın, parmaklarının altında onun nabzını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etmişti.

Annabelle elini uzattı. "Seni rahatlatayım."

Pantolonunun düğmelerini çözerken Aylesbourne onun bakışlarını yakaladı ve son ana kadar bekleyişini sürdürdü.

Sonunda sikini ortaya çıkardığında bir iç çekiş kaçtı. Onu avucunun içinde kavradı, nefes alış verişini ağırlaştırmıştı.

Ucu parlak, bordo kırmızısıydı ve elinin her geçişinde ağılıyordu. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Elbisesini göğüslerini ortaya çıkaracak kadar aşağı çeken Annabelle doğrulup oturdu.

"Sen istiyor musun?" "O kadar sertleştim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. *Evet*, küçük kraliçe. Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Aylesbourne pantolonunu iterek çıkardı ve bu sırada kadının başına yaklaştı.

Adamın dikkati dağıldığında, kadın saldırdı.

Annabelle onun hareketlerini taklit ederek sikini yumuşak bir şekilde kaydırды. Sert olmasını bekliyordu ama kaygan sıcaklığı onu şaşırttı.

"Siktir," diye fısıldadı Aylesbourne, pantolonunu kürklerin üzerinden atarken hareketsiz kaldı. Öne doğru düştü, dizleri başının bir yanında, elleri de diğer yanında duruyordu.

Adamın ucundan sızan uyarılma damlaları kısa sürede işaret parmağıyla başparmağı arasındaki deriyi ıslattı ama Annabelle'in zihni daha da iğrenç bölgelere kaymıştı. "Yaklaş," diye mırıldandı,

sesi tahrikten gırtlğına kadar çıkmıştı. "Seni tatmak istiyorum."

"Bir şartım var." Kit'in alt dudağı, sanki o başka bir şeyle meşgulken ısırmış gibi koyu kırmızıydı.

"Yani?"

"Kalçanı kaldır ki elbiseni çıkarabileyim ve sırayla tadına bakabileyim."

Annabelle, onun yüz ifadesini keskin bir dikkatle izleyerek, itaat etmeye çok istekliydi.

"Siktir," dedi tekrar, kurt gibi gözleri onu tamamen açarken tahrikle parlıyordu.

Aylesbourne elbisesini yana attı ve çıplak vücuduna hayranlıkla baktı. "Sikimi ağzına alırken gözlerimi tut."

Bir kez olsun itaat etti, dudaklarını onun uzunluğunun etrafına kapatmadan önce diliyle ucuyla alay etti, tuzlu tadıyla inledi.

Dişlerini sıkkan Aylesbourne daha önce hiç duymadığı bir dilde kelimeler mırıldandı. "Aynen böyle, *mo chridhe*. Sen çok mükemmelsin."

Annabelle *mo chridhe*'in ne anlama geldiğini ne biliyor ne de umursuyordu, onu ağzının derinliklerine kadar emiyor, güç ve şehvetten aynı ölçüde sarhoş oluyordu.

Adamın karanlık gözleriyle onu izlemeye devam etmesini bekliyordu ama elleri vücudunda gezindi, daha aşağılara inmeden önce göğüslerine kısa bir ziyarette bulundu. Adam bacaklarının arasına uzanıp onu bekleyen kaygan pislği ortaya çıkardığında Annabelle sikiinin etrafında inledi.

Kalçalarının arasına inen şehvetli yaratık, onunla gül bahçesindeki yıldızlar hakkında konuşan adam olamazdı. Hayır, *bu* Aylesbourne bir egemenlik ve günah kulesiydi, onu bir yalamayla şiddetle parçalıyor ve gözleri kafasının içinde dönene kadar klitorisıyla alay ediyordu.

Bekâretini kaybetmeyi düşündüğünde, Annabelle *böyle* bir senaryoyu hiç hayal etmemişti. Birbirlerini geride bırakmaya çalıştılar, kendilerini tamamen kaybettiler. Beklediği her şeyin ötesinde bir zevkti bu, boşalmak ve onu da aynı ölçüde boşaltmak istiyordu.

Doruk noktası ona yüklendi, bacaklarını başının etrafında kenetledi. Girişi mutlulukla titreşen ritmik hareketlerle sıkılaştı. Annabelle onun ereksiyonunun etrafında haykırdı, onu sertçe emdi, ama Aylesbourne duraklamadı bile, orgazmını sonuna kadar onunla birlikte yaşadı.

Daha fazla dayanamadığında, adamın sikinden uzaklaştı. "Dur," diye nefes nefese kaldı.

Nefes nefese kalan Kit sırt üstü uzandı, ereksiyonu kadının tükürüğüyle ıslanmıştı. "Lanet olsun, Annabelle." "Bana unvanım olmadan hitap etmen için sana hâlâ izin vermedim." Doruk noktasından hızla kurtuluyordu,

Kendini oturur pozisyona getirdi ve adamın etkileyici boyunun belirgin hatlarını özümsemek için zaman ayırdı.

"Amını yalamak bir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu, ses tonu kendinden memnundu. Onu bir avcı gibi izliyor, yaptığı her hareketi takip ediyordu.

Annabelle sırtarak, onu şaşırtmak istercesine üzerine çıktı.

Aylesbourne'un dudakları neredeyse inanmaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir eliyle sikini yumrukladı, diğeriyle de kalçalarını kavradı. "Tahtına otur, küçük kraliçe."

"İşte böyle," diye fısıldadı, başını girişinde hissedene kadar kendini onun sikinin üzerine kaldırdı. Dudakları böylesine yabancı bir hisle aralandı, ama tüm içgüdüleri ona yarağın üzerine eğilmesini söylüyordu.

"Ne zaman hazır olursan." Aylesbourne, kız ilk santimine batarken onun için uzunluğunu sabit tuttu.

"Tanrım," diye inledi ve başını omuzlarının arasına koydu.

"İşte bu kadar," dedi Kit cesaret verici bir baş hareketiyle. "Aceleye gerek yok. Eğer durmak istersen dururuz." Kızın kaşları seğirdi. *Bu pek olası değil, değil mi?*

Annabelle, onun bırakma konuşmasından cesaret alarak, neredeyse nefesini kesen yavaş bir kaymayla kendini onun horozunun etrafında şekillendiğini hissetti. Beklediği acının hiçbirisi yoktu, sadece saf, katıksız bir mutluluk vardı. Onun rahatlama iç çekişi geceyi böldü ve onunki de çok geride kalmadı.

"Kit," diye nefesini tuttu, onu kabzasına kadar içine aldı. Bu hisse alışmaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Tanrım, çok büyük."

Kit'in sırtışı tamamen erkeksi bir kendini beğenmişlikten oluşuyordu.

Annabelle kalçalarını salladı, onu götürmeye hevesliydi ve hoş sonuçlar elde etti.

"Çok şakacısın," diye güldü ağırlaşmış gözlerinin arasından, boğazındaki yumru zıplıyordu. "Bunu bir daha yap, *mo chridhe*."

Binicilikte geçirdiği yılların işe yaradığını fark etti. Annabelle ona sertçe binmeye başladı, yavaş, kararsız ritmi kısa sürede amaca yönelik bir yarışa dönüştü. Kit onun altında hareket etti ve her ikisinin de haykırmasına neden olan kendi itişleriyle ona karşılık verdi.

Yine de kalçaları yorulmaya başlamış, hareketleri gittikçe yavaşlamıştı. O halde gelecek toplantılar için kesinlikle biraz dayanıklılık kazanması gerekecekti.

Kit şimdilik onları tek ve zahmetsiz bir hareketle çevirdi. Annabelle'in kalçaları efordan yanarken, Kit'inki böyle bir sorun yaşamadı ve yavaş, inişli çıkışlı hamlelerle Annabelle'in içine girdi. Annabelle inledi, Kit'in gövdesinin onun dokunuşu altında dalgalandığını hissetti.

"Daha sert," diye yalvardı, başka bir doruk noktası hızlı ve sert bir şekilde yaklaşıyordu. "Sana"

ihtiyacım var."

Kit ritmine ara vermeden kızıdan vahşı bir öpücük aldı, dudakları bir inleme ve çığlık korusu halinde kızın dudaklarının üzerinden geçti.

"Evet," diye soludu Annabelle, her nefes verişine bir arzu miyavlaması eşlik ediyordu. "İşte, işte, işte. Tanrım, bu çılgınlık."

Alnından terler akıyor, siyah saç telleri üzerine yapışuyordu ama Kit buna aldırmadı. "O zaman benimle çıldır, küçük kraliçe."

Annabelle patladı, zevk çığlıkları kısa patlamalar halinde suda yankılandı ve vücudu Kit'in etrafında kenetlendi. Kit onun üzerinde titreyerek kendi nabız gibi atan salıverilişini Annabelle'in öpücüğüne doğru haykırdı.

Adam onun yanına çöktü, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi kendine çekti ve Annabelle bu duygunun karşılıklı olduğunu düşünmeden edemedi. Vücutları birbirine dolandı ama Annabelle yine de yaklaştırmaya çalıştı ve onun çenesinin altına gömüldü. Aralarına giren sessizlik rahatsız edici bir sessizlik değildi; aslında, belki de şimdiye kadar parçası olduğu en rahat sessizlikti.

Dünya barış içindeydi ve o da öyleydi.

Ancak Annabelle, düşüncelerine gerçekliğin karışmasıyla bunu bozan ilk kişi oldu. "Keşif gezisi için ne zaman yola çıkıyorsun?"

Uzun bir iç çekerek ona daha sıkı sarıldı. "Sefer Ağustos'un ilk haftasında yola çıkıyor ama ayrılmadan önce düklüğü düzene sokmak için birkaç gün içinde Highlands'e gideceğim. Güneye bir sonraki seyahatim sefer için olacak."

"O kadar çabuk mu?"

Başını sallayan Kit kaşlarını çattı. Dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru baktı. "Senin gibi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim."

"Benim gibi biri mi?"

Gülümsemesinde sert bir yan vardı ama koyu renk gözleri olabildiğince yumuşaktı. "Hayata karşı tüm tutumumu yeniden gözden geçirmemi sağlayacak biri."

Annabelle'in kalbi göğsünün altında güm güm attı ve sırtışını gizlemek için dudaklarının kenarını ısırdı. "İçinde bulunduğum çıkmazda yalnız olmadığımı sevindim," diye itiraf etti.

"Yalnız değilsin." Kit onun yanağını avuçladı, eli teninde yumuşacıktı. "Kalabilseydim, kalırdım."

Hayal kırıklığı onu çökertti. Annabelle, ağabeyleri ve babasının koyduğu yüksek standartlara rağmen, onların ahlakına uygun bir erkek bulmayı hiç ummamıştı. Hele Kit gibi, ona attığı her şeyi kabul eden ve aynı ölçüde geri veren birini.

"Anlıyorum."

"Hayır," diye başını salladı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Öyle değil." Suyu bakan Kit bir an durakladı. "Beni bekle."

"Seni beklemek mi?" Kesinlikle onun düşündüğü şeyi sormuyordu. "Yani... evlilik mi?"

Ama bundan çekinmedi. "İkimizin de evlenmek gibi bir planı yoktu, Annabelle. Kendin de söyledin. Birkaç yıllığına Antarktika'ya gideceğim. Beni bekle. Bana yaz." Elini Annabelle'in yanağına götürdü ve bakışlarını ona doğru çevirdi. "Ve eğer dönersem, her zaman istediğin o olağanüstü koca olacağım."

Kit başını eğerek kızın dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu ve onun şaşkınlığını giderdi. "Beni bekleyeceğine söz ver, küçük kraliçe."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi, yüzüne yayılan hüznü sırtışı engelleyemediğine lanet ederek. "Söz veriyorum seni bekleyeceğim."

Kit'in bir sonraki öpücüğü şiddetliydi, çünkü Kit onun üzerine yerleşmişti. "Bir isteğim daha var." "Açgözlü olmaya başladın."

"Sen etrafımdayken, elimde değil."

Annabelle güldü. "İkinci isteğin nedir?"

Kit'in yoğun bakışları onu kürklere sabitledi. "Beni tekrar alabilir misin?"

Bacaklarını araladı, adam aralarına girdiğinde nefesi kesildi. "Neden gelip öğrenmiyorsun?"

Annabelle

W Annabelle derin bir nefes alarak az önce boşalttığı yatağın üzerinde durdu ve ağır ördek tüyü örtüleri sıyırdı.

Beyaz çarşaflar bir giyotinin bıçağı kadar lanetleyiciydi.

Yükselen paniğini bastırdı.

Kit'e bir ay vermişti. Sanki karşılığında ona bir şey bırakmış gibiydi. Elini göbeğine götürdü, bunun doğru olabileceğine, içinde bir hayat taşıdığına inanamıyordu.

Babam tavana vururdu.

Annabelle bu düşünceden sıyrılıp dün seçtiği elbiseyi giydi ve hizmetçisinin gelmesini beklemeye zahmet etmedi. Şimdi histeri ve endişe zamanı değildi; şimdi harekete geçme zamanıydı ve göndermesi gereken bir mektup vardı.

Dün gece tam da bu anı bekleyerek yazmıştı ama nedense bu anın geleceğini hiç tahmin etmiyordu. Annabelle kâğıdı komodinin üzerinden kaptığı gibi yatak odasının koridoruna fırladı ve kendisini Büyük Merdiven'e götürecek çataldan sola döndü.

Foxcote dükalığının kalbi, yüzyıllardır tam da bu noktada duran ve Hampshire kırsalına bakan bordo renkli bir dev olan Scarlett Kalesi'nin ışıltılı mücevheriydi. Scarlett Kalesi'nin kalbinde ise, tepesinde camdan bir kubbenin yer aldığı ve onlara gökyüzünü 24 saat izleme imkânı veren içi boş bir merkez olan Atrium yer alıyordu.

Kit buraya bayılırdı.

Annabelle'in şık ama mantıklı topuklu ayakkabıları Atrium'un mermer zemininde hızlı adımlarla ilerlerken, adımları altında gölgeleniyordu. Şatonun ana girişinden değil, korkunç derecede büyük bir kapıdan çıktı.

Foxcotte ailesini koruyan ağır demir dev, ama onu doğrudan gitmesi gereken yere götürecek bir yan kapıdan: ahırlara.

Atların sade sisi arasında Olympia onu bekliyordu. Annabelle elini değerli kısırağının burnunda gezdirdi. "Gitmeye hazır mıyız güzel kız?"

Olympia simsiyah başını Annabelle'e yasladı ve Kraliçe Alexandra'nın bile başarmakta zorlanacağı bir zarafetle eyerlenip dizginlenmesine izin verdi.

Olympia'yı ahırdan çıkaran Annabelle kaleye baktı. Küçük kız kardeşi Effie, Annabelle sabah gezintilerine çıktığında sık sık yaptığı gibi, çocuk odasının penceresinden ona el sallıyordu.

Annabelle neşeli bir el sallama hareketi yaparak Olympia'yı avlunun kenarındaki tanıdık ağaç kütüğünün yanına götürdü. Olympia kütüğün üzerine çıktı, kütüğün halkaları çoktan kararmış renginin altında kaybolmuştu.

Annabelle, kütüğün verdiği destekle Olympia'nın üzerine atladı ve kısırağa başını verdi.

Olympia homurdandı ve yolda hızla dörtlüyle koşmaya başladı. Ailesi onun bu yolculuğuna bir şey demezdi, sabah gezintilerine çok alışkınlardı ama daha önce hiç bu kadar aceleyle ata binmemişti. Olympia bile bunu hissediyor gibiydi, Annabelle'in hareketlerinden cesaret alarak her zamanki hızından daha hızlı koşuyordu.

Saniyeler gibi görünen bir sürede köye ulaştılar. Bu saatte ortalıkta pek az insan vardı ama önünden geçtikleri evlerin kapı eşiklerinde duran dolu süt şişeleri Annabelle'e sütçünün yakın zamanda buradan geçtiğini söylüyordu.

Olympia'yı postanenin önünde dizginledi, sırtından makul olandan biraz daha erken indi. Kapıyı iterek açtığında zil çaldı ve posta müdürünü tezgâhın arkasındaki her zamanki yerinde otururken buldu. İçeri girdiğinde onu bir ilan duvarı karşıladı; insanlar satılık köpek yavrularının ya da iş ilanlarının reklamını yapıyordu, ama o hızla geçip gitti ve tam posta müdürü başını kaldırdığında tezgâha vardı.

"Bir mektup göndermem gerek-"

"Korkarım sabah postası çoktan yola çıktı," diye cevap verdi huysuz posta müdürü.

"Bunun bir önemi yok. Özel ulakla gönderilmesini istiyorum. Elinizdeki en hızlı çocukla. Habercinin cevabı getirmek için beklemesi gerekecek. Bu acil bir durum." İçini kemiren endişeyle mektubu son bir kez daha gözden geçirdi.

*Aylesbourne Dükü
Campbell House*

Çarşamba, 7th Ağustos 1907

Kit,

Bunu göndermek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama başka seçeneğim yok. Çocuğuna hamileyim, Kit. Kurslarımın gelmesi umuduyla bekleyebildiğim kadar bekledim ama gelmedi.

Size yalvarıyorum. Bu öğleden sonra keşif gezinize çıkmayın. Kalmalısın. Hiç değilse çocuğumuza bir isim vermek için.

Özel ulağınızla acilen cevabınızı bekliyorum, Küçük Kraliçe

Theo'nun ofisinde bekleyen Annabelle'in elleri Kit'in cevabını tutarken titriyordu.

Kalbi yerinden sökülmüş gibi hissetti. Ona *güvenmişti*. Zamparalık ve şehvet düşkünlüğü hikâyelerini görmezden gelmişti. Aylesbourne kardeşleriyle arkadaştı; hiç değilse kardeşlerinin intikamından korktuğu için onu asla bir kenara atmazdı.

Beni bekleyeceğine söz ver, küçük kraliçe.

Annabelle pencereden Theo'nun araba yolunda yürümesini, uşakları Chambers'la dostça sohbet etmesini izledi, sabrı her adımda biraz daha azalıyordu.

Theo tam kaleye girmiş, adımları Atrium'da yankılanırken, bir başka gecikme daha yaşandı.

"Yine çay ocağından kek mi getirdin?" Annem öyle diyordu.

"Demek pastayı seviyorum," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi Theo, sesi Atrium'un mermer zemininde yankılanıyordu. "Vur beni."

Nihayet ofisinin kapısını açtığında rahatlamıştı ve annelerinin arkasından geri çekildiğini görmek daha da rahatlatıcıydı. Onu gördüğünde Theo'nun yüzünde bir şaşkınlık belirdi ama her neyse

Kadının yüz ifadesinde gördüğü şey, kapıyı hızla arkasından kapatmasına neden oldu.

"Annabelle?" Theo'nun gözleri kadının titreyen ellerinde tuttuğu mektuba kaydı. Taşıdığı hasır sepeti masasının üzerine bırakıp Annabelle'e yaklaştı ve ellerini sıkarak sabit tuttu. "Ne oldu? Neyin var?"

Mektubu elinden almasına izin verdi ve mektubu açarken gözlerini kapattı.

"*Keşif gezisine devam edeceğim,*" diye yüksek sesle okudu, kara kaşları birbirine çarpıyordu.

"*Durumunuzla ilgili olarak size sempati duyuyorum. Aylesbourne Dükü.*"

Kit olmaz. Sör Prig bile değil. Aylesbourne Dükü. Sanki bir yabancıymış gibi. Sanki birlikte geçirdikleri gece boyunca verdikleri sözlerin onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi.

"Ne durumu?" Theo yavaşça sordu.

Annabelle çenesini kaldırdı. Utanmayacaktı. "Onun çocuğunu taşıyorum."

Bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de, Theo onun son çaresiydi. Michael burada olsaydı, yardım için ona giderdi. Michael'ın yargılamasından korkmuyordu ama Theo çok... onurluydu. Kendisini böylesine yüksek bir standartta tutarken, nasıl olur da kardeşlerini de aynı standartta tutmazdı?

Ama Theo'nun gözlerinde gördüğü şey yargı değildi; yabancı, şiddetli bir alt akım havada öylesine belirgin bir şekilde titreşiyordu ki, korkuyla bir adım geri çekildi, ama Theo'nun eli bileğini tutmak için fırladı. Diğer eli yanağını sarmak için yukarı çıktı. "Seni zorladı mı?" diye fısıldadı çılgınca, gözleri vücudunun üzerinde geziniyor, sanki çürükleri tarıyordu.

Başını iki yana salladı.

Theo rahatlayarak öne doğru yığıldı, tüm şiddet izleri kayboldu. Sanki hiç orada olmamış gibi. Onu sıkıca kucakladı ve başının üstünü öptü. "Tanrıya şükür."

"O senin yıllardır arkadaşın," dedi, sesi gömleğinin altında boğuklaşmıştı. "Onun böyle bir şey yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Theo geri çekildi. "Beş dakika önce Aylesbourne'un çocuğunu taşıyan bir kadını terk edebileceğini söyleyemezdim." Aylesbourne'un masanın üzerinde alçakgönüllülükle duran mektubuna nefret dolu bir bakış fırlattı. "Eğer *bundan* suçlu olabiliyorsa, o zaman her şeyden suçlu olabilir."

Sessizlik birkaç dakika sürdü, Theo'nun Aylesbourne'a duyduğu ilk öfke azalıp donuk ve sert bir kabullenişe dönüştüğünde, içinde bulunduğu durumun soğuk gerçekliği nihayet kendini hissettirmeye başlamıştı. Theo bir anda harekete geçerek babalarına ait olan hırpalanmış cep saatini çıkardı. "Seçeneklerin var," dedi ona. "Ama ikisi için hemen bir karar vermen gerekiyor."

Sırrını onunla paylaştığı için midesindeki düğüm biraz olsun hafıflemişti. Bakışlarında yargılama ya da utanç yoktu, sadece her zamanki sert ve becerikli bakışı vardı. Bunu bilmeliydi

endişelenmekten daha iyiydi; Theo'nun her zaman bir planı vardı ve her zaman ona göz kulak olurdu. Annabelle birdenbire Theo'ya o kadar sevgiyle baktı ki ona sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istedi. "İki kişi mi?"

"Aylesbourne altı saat içinde İngiliz Antarktika Keşif Gezisi için yola çıkıyor, Annabelle. Onunla dün konuştum; dün gece *North Star* gemisiyle Highlands'den ayrıldı, Southampton'a gitmeden önce Londra'da durdu. *Tam olarak* nerede olduğunu biliyorum. Sadece söylemen yeterli, gidişini durdurur ve onu buraya sürüklerim. Evlilik ruhsatı alır almaz onu nikâh masasına oturtabiliriz."

Doğruldu, Aylesbourne'u iradesi dışında tutmayı düşünmemişti. İçindeki kısa süreli nefret, Aylesbourne'un planlarını mahvetmek için kendisine sunulan fırsatı değerlendirmeye itti ama acısı bunu çabucak bastırdı. "Sunağa sürüklenecek bir koca istemiyorum, Theo. Hem bana hem de çocuğa kızacaktır."

Theo hasır sepetindeki kahverengi ambalajı açarak köydeki Bayan Simpkin'in Çayevi'nden gelen kek çeşitlerini çıkardı. "İşte," dedi ve bir dilim çilekli tartı ona doğru itti. "Ye. Dün akşam yemekte neredeyse hiçbir şey yemedin."

Annabelle aldı. Haksız değildi; dün gece dersleri için o kadar endişelenmişti ki ne aşk ne de para için hiçbir şeyi sindirememişti.

Theo çenesini ovuşturarak, "Aylesbourne çocuğu asla görmek zorunda değil, Annabelle," diye devam etti. "Ama evlilik dışı doğmayacaklar. Bu onlara bir isim ve unvan kazandıracak."

"Ve onları hor gören bir baba." Annabelle bir kez daha başını salladı ve kimseye kötü bir söz söylememiş olan babalarını düşündü. "Sanırım babam gibi harika bir babaya sahip olmanın dezavantajı da bu."

Theo masanın kenarına oturdu; tıpkı babalarının her zaman yaptığı gibi, doğuştan dük gibi görünüyordu. "Yani?"

"Çocuklarımda da bizim kadar şanslı olmasını istiyorum."

Theo'nun yüzüne yarım bir gülümseme yerleşti. "Ben de öyle." Kadının elini kendi elinin içine alıp sıktı. "Yani Aylesbourne'a hayır mı?"

"Hayır," diye yanıtladı, kararının kesinliği paramparça göğsünde ağırlaşıyordu.

"Pekâlâ."

"Peki ya zamana duyarlı ikinci seçeneğiniz?"

Theo derin bir nefes aldı, dudakları gerildi. "İkinci sorum, çocuğu doğurmak isteyip istemediğinizi sormak olacak."

Uzaklara baktı, bakışları uzun, geniş araba yoluna açılan pencerede durdu. "Süfrajat arkadaşlarımdan biri hamileliğini sonlandırmaya çalıştı."

"Teşebbüs mü?"

"İşlem sırasında öldü. Kocasının sonradan öğrendiğine göre, doktor ihmalkârlık nedeniyle işten çıkarılmıştı." Annabelle ölüm haberinin siyah çerçeveli bir zarfla -yas mektubu- geldiğini hatırlıyordu. Bu tür mektupların ölüm içerdiğini bilmek insanın yüreğine korku salan bir manzaraydı. "Her ne kadar çocuk istemesem de Theo, bunu riske atamam."

Başını salladı. "Ben de seni riske atamam. Ama hamileliğin de kendine has riskleri var." "Bu durumda ben ne oluyorum?" Annabelle masaya yaslandı, kendine bir tane daha

çilekli tart. Pencereden, annesiyle dadısının sabah yürüyüşüne çıktıklarını, küçük Effie'nin de aralarında dolaştığını gördü. "Evlilik dışı bir çocuk sahibi olacağım."

Beklenti ürkütücüydü. Evin ve düklüğün başına bir skandal getirecekti. İlk sezonunun bu şekilde geçeceğini düşünmüyordu. Zamanını defilelere giderek, belki de beğendiği tasarımların eskizlerini çizerek ve moda dünyasıyla ilgili her türlü bilgiyi özümseyerek geçirmek istiyordu. endüstri.

Theo'nun yanıtı o kadar sessizdi ki neredeyse kaçıracaktı. "Şart değil."

"Affedersiniz?"

Ayağa kalkarken eli kızın elinden kaydı, kararsızlık yüz hatlarını gölgeliyordu. "Çocuk doğmadan önce evlenirsen evlilik dışı olmaz."

Annabelle donakaldı. "Yemin ederim Theo, beni Lord Moordale ile evlendirmeyi teklif edersen gözlerini oyarım."

İçinden bir kahkaha patladı ve odanın üzerine çökmüş olan ağır gerilimi kırdı. "Durumun bu kadar vahim olduğunu sanmıyorum."

Öyle değil miydi? "Kiminle evlenmemi öneriyorsun?"

Theo ona sert ve tereddütlü bir bakış attı. "Bir telefon edeyim."

Lord Buckford onun bakışlarına güçlkle karşılık verebildi, bunun yerine oyuncak atlısını sahte savaş alanında düzenlerken Theo'nun yanındaki alçak sesle mırıldanmasını dinlemeyi

tercih etti. Minyatür, tek boyutlu figürlerden oluşan bir ordu Lord Buckford'un devasa yemek masasının üzerine yerleştirilmişti.

Bir çeşit seferin ortasında. Piramitler Savaşı, savaş alanının kenarındaki sahte piramitlere bakılırsa.

Yemek servisi ise duvara dayalı tozlu bir cam dolapta sergileniyordu.

"Bu Meissen Porseleni," dedi annem ona, çiçekli tabaklara, sahanlara ve tencerelere boş boş bakarken. "Asya dışında gerçek porseleni geliştiren ilk şirket onlardı. Bunu biliyor muydunuz?"

Belli ki unutmamış. Annem kiminle konuştuğunu unutmuş muydu? Annabelle, yemek tabakları yerine potansiyel kocasını gözlemlemek için zamanı kullanarak, "Unutmadım," dedi yumuşak bir sesle.

Lord Buckford... sıradışıydı.

Hiçbir partiye ya da yemeğe katılmadı. Londra sezonu boyunca hiç görülmedi. Aslında, Theo'nun bu konudaki yorumlarına bakılırsa, evinden hiç çıkmamış, onun yerine uşağını göndermeyi tercih etmişti.

Mary tsked. "Ne büyük kayıp." "Lord Buckford mu?"

"Onun porseleni, hayatım." Annesi iç çekerek biraz daha yaklaştı ve Annabelle kendini bir dizi soruya daha hazırladı. "Bundan emin misin?"

"Evet, anne."

"Onunla daha önce hiç karşılaşmadın bile," dedi Mary, Annabelle'in Lord Buckford'u izlemeye devam etmesini engellemek için yanına gelerek. Annabelle bakışlarını yeniden odakladı. "Ve o benden daha yaşlı! Sen... başın belada olsa bana söyledin, değil mi?"

Annabelle'in yatıştırıcı gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Elbette anne," diye yalan söyledi, içinde büyüyen yaşamın üzerine koruyucu bir el koyma dürtüsüne direnerek. "Lord Buckford çok nazik davrandı. Theo ve ben evlilik sözleşmesini kendimiz hazırladık. Şimdi sahip olduğum tüm özgürlüklere sahip olacağım. Süfrajetlerle daha fazla vakit geçirebileceğim -Lord Buckford evin bir kanadını bana verdi, yani onlar için etkinlikler düzenleyebileceğim," diye açıkladı Annabelle, sahte heyecanının sinirlerini örtmesini umarak. "Harçlığım fazlasıyla cömert olacak."

Ve Aylesbourne Dükü'nün piç oğlunu yetiştirmeyi kabul etti çünkü bir varise şiddetle ihtiyacı vardı.

"Seni bu kadar erken kaybetmeye hazır değildim." Annemin alnı kırışıklarla doluydu ama üzüntüyle başını salladı. "Eğer eminsen."

Yeni nişanlısı nihayet başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi ve modellerine geri dönmeden önce ona utangaç bir gülümseme sundu.

Öyleydi. Çünkü öyle olmak zorundaydı.

On Altı Yıl Sonra

Annabelle

"**T** ilk sezonumuzun ilk balosu!" Effie heyecanla haykırdı, şoför arabayı durdurmadan önce eli kapı koluna gitti. Lord Linwood'un Eaton Meydanı'ndaki konağı Önlerinde, kırmızı-siyah giysili uşakları, gecelerine başlamak için sabırsızlanan kıpır kıpır konukları bırakmak üzere bir araba daha geldiğinde harekete geçtiler.

Ailenin vasisi Caroline da en az onun kadar heyecanlıydı. İki kız Lord Linwood'un maskeli balosu için kostümlerini seçerken o kadar uzun zaman harcamışlardı ki Annabelle bile bunun aşırı olduğunu düşünmüştü. Terzileri Madam Renaud bir azizin sabrına sahipti. Kızlar ne olacaklarına karar vermek için haftalarca uğraşmış ve sonunda kuşlarda karar kılmışlardı.

Annabelle rahatlamıştı.

Ve sonra *hangi* kuşlar olarak gideceklerini tartışmaya başladıklarında neredeyse çılgılık atacaktı.

Theo, Annabelle'e ilk sezonu boyunca eşlik ederken böyle mi hissetmişti? Perişan halde olmalıydı çünkü Annabelle bunun bitmesi için sabırsızlanıyordu.

Arabadan ilk önce Effie indi, kuğu beyazı kostümü her adımda daha da kabarıyordu. Caroline da çok geride değildi ve tavus kuşu tüylerini kabartıyordu.

Effie, Madam Renaud'ya, "Uyumlu," demişti. "Ama bireysel kişiliklerimizi ifade edemeyeceğimiz kadar uyumlu değil."

Bir zamanlar Annabelle de onlarla birlikte kumaşları ve tasarımları seçer, yürüyen bir şaheser olana kadar her bir mücevher parçasını koordine ederdi.

"Haydi küçük kuşlar," dedi ve onları Lord Linwood'un açık ön kapısına doğru yönlendirdi.

"Sıradaki misafirler için yolu kapatıyoruz."

Annabelle onlar içeri girerken maskesini kaldırmaya zahmet etmedi, onun yerine yoldan geçen bir uşaktan bir bardak koyu kehribar rengi sıvı almayı tercih etti. Viski olduğunu umuyordu. Tatmin edici bir yudum aldıktan sonra Effie ve Caroline'i takip ederek onları diledikleri yere bırakmayı tercih etti.

Onların refakatçisiydi, doğru, ama daha önce hiç tanışmadığı iki masum genç kız daha vardı.

Annabelle hiç böyle olmamıştı, değil mi? Onların yaşındayken, bir hapishane hücresinin içini birden fazla kez görmüştü - annesi bunu bilmiyordu. En yakın arkadaşlarından birini ihmalkâr bir doktorun elinde kaybetmişti. Michael'ın motosikletlerinden birine bile binmişti. Yoksa bu ertesi yıl mıydı?

Hepsi çok uzun zaman önceydi. Bir ömür boyu.

Lord Linwood'un balosuna dönmek buruk bir tatlıydı. Çünkü Aylesbourne ile talihsiz buluşmalarını Lord Linwood'un meşhur bahçelerinde planlamışlardı. Ama burada güzel anılar da vardı. Theo onunla burada dans etmişti. Onu hâlâ zihninde canlandırabiliyordu, Phoebus'la ilgili yaralarından sonra gece için ona sadece tek bir dans sözü vermişti. O zamanlar bu gece için çok heyecanlıydı, tıpkı Effie ve Caroline'in şimdi olduğu gibi.

Annabelle başını yukarı kaldırdı, nefesleri anılarla kesik kesikti.

"Annabelle?" Effie, sesi endişe doluydu, dedi. Tabii ki sevgili Effie bunu fark ederdi. "Neyin var?"

Yutkundu ve sesinin çatlamaması için yeterli zamanı kazanmak amacıyla viskisinden bir yudum aldı. "Theo seni şimdi görebilseydi çok gurur duyardı."

Effie duygularını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi, gözyaşlarını serbest bırakmadan önce birikmelerine izin verdi. Gülümsemesi hüznüydü. "Onu özlüyorum."

Annabelle, Theo öldürüldüğünde on bir yaşında olan küçük kız kardeşine, "Hepimiz biliyoruz hayatım," diye güvence verdi. Yıllar önce Lord Linwood'un verdiği baloyu düşündü. O adamların pek çoğu Theo'nun kaderini paylaşmıştı: Büyük Savaş'ta ölmüşlerdi.

Ama Effie için Theo tanıdığı tek baba figürü olmuştu. Michael onun yaramaz amcası rolünü oynamıştı; bu rol ona cuk oturmuştu.

Gerçi Michael bugünlerde dört çocuk babasıydı ve bu rol ona eldiven gibi uyuyordu, her ne

kadar bir mil genişliğinde yaramaz bir çizgisi olsa da. Daha geçen gün mutfağa indiğinde

Michael ve iki kızını kahvaltıdan hemen sonra Bayan Kirkpatrick'ten gizlice kek alırken bulmuştu. Effie'ye, "Ama annem ve Michael senin mezuniyet balon için burada olacaklar," diye hatırlattı. "Onlardan sonra

tatil."

Effie komplocu küçük bir gülümseme paylaştı. "Güney sahillerinde yelken açmak kulağa ne kadar eğlenceli gelse de burada olmayı tercih ederim."

Kuzey Yıldızı'yla güney sahilinde yelken açıyoruz.

Gerçi bunun öneminden kimseye bahsetmemişti. Geçmiş olduğu gibi bırakmak daha kolaydı. Çünkü o zamanlar aptal bir kızdı, bir züppenin anlamsız sözlerine kolayca kanmıştı. Ondan önceki pek çok aptal kız gibi.

Kalbini bir keder kapladı ama onu orada tuttu.

"Ben de," dedi içtenlikle, Effie'nin kolunu okşadı ve Caroline'a cesaretlendirici bir bakış attı. Annabelle, iki küçük kuşunun arkasında bekleyen birkaç beyefendiyi gördü. Biri Macbeth gibi giyinmişti - elinde kafatası vardı - diğeri ise tıpkı Annabelle'in yaptığı gibi maskeli balo maskesi takmanın ötesinde kostümüne neredeyse hiç özen göstermemişti. "Sizi hayranlarınızla baş başa bırakayım kızlar."

Bir süre kızları gözlemledi ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir dizi genç adamın gelip gidişini izledi.

Ancak omurgasındaki karıncalanma hissi Annabelle'e izlendiğini söylüyordu. Gözleri, onun orada bir yerde olduğunu bilerek nazlı nazlı odayı taradı.

İyi bir şey. İyi bir şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı. Çok uzun zaman olmuştu ve sadece gizli soluklardan, titreşen coşkudan ve sessiz inlemelerden gelen rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sadece bir başkasının dokunuşunda bulunabilecek türden bir rahatlama.

"Robert Amca buraya gelmekten hep nefret ederdi."

Pembe yanaklı Annabelle döndüğünde Eva Allenby'nin kendisine yaklaştığını gördü. Kocası merhum Lord Buckford'un bir akrabasıydı. "Evli kaldığımız dört yıl boyunca evden bir kez bile çıkmadığını düşünürsek," Annabelle kolunu Eva'nın koluna doladı, "sözünüze güvenmek zorundayım. Her yerden daha fazla mı nefret ederdi?"

"Ah evet," diye başını ciddiyetle salladı Eva, çiçeklerden ilham alan kostümünün geri kalanının ne anlama geldiğini Tanrı bilirdi ama başında mücevherlerle süslü menekşelerden oluşan bir taç vardı. "Lord Linwood'un evinden daha da çok nefret ederdi. Üvey annemin bana, Lord Linwood'un babasının Robert Amca küçükken ona karşı oldukça kaba davrandığını söylediğini hatırlıyorum. Görünüşe göre Robert Amca, eski Lord Linwood'un oğluyla -şimdiki Lord Linwood- arkadaşmış ve yaşlı Linwood, Robert Amca'yı gecenin bir yarısı bir zırhın içinde sinsice dolaşırken yakalamış." Eva, yönünü hafifçe kaybetmiş gibi gözlerini kısmıştı. "Ya da öyle bir şey."

"O cümlede o kadar çok Linwood dedin ki artık bunun gerçek bir kelime olduğundan

emin değilim." Eva homurdandı. "Ama evet. Robert Amca evin sahibinden nefret ederdi, o da evden nefret ederdi." "Bu gece Leydi Kingswood yok mu?"

Annabelle'e bilmiş bir bakış atan Eva, etrafta dolaşan bir uşağın ikram ettiği bir kadeh şampanyayı aldı. "Neden? Kocamı elinize geçirmeye bu kadar hevesli misiniz?"

"Evet desem görgüsüzlük mü etmiş olurum?"

"Ah tatlım," dedi Eva elini umursamazca sallayarak. "Sen de benden daha görgüsüz değilsin. Ve doğruyu söylemek gerekirse, memnunum. Cornelius son zamanlarda huzursuzdu. Biraz enerji harcamak ona iyi gelecektir."

"Sözde görgüsüzlüğünüzden bahsetmişken, bu akşam *arkadaşınız* nerede?"

Eva, Caroline'ın genç bir beyefendiyle dans ettiği yerden çok da uzak olmayan balo salonunun diğer tarafına doğru başını sallayarak, "Şaperonluk görevinde," dedi. Yıkıcı güzellikteki Leydi Kingswood, Annabelle'in ismen olmasa da simaen tanıdığı bir genç kızla gülüyordu. "Aynı senin gibi."

Ama sonra Annabelle aradığı avı buldu. "Leydi Kingswood'dan bu akşam Leydi Caroline ve Leydi Effie'nin yerine bakmasını isteyebileceğimi sanmıyorum."

Kostümsüz Cornelius Allenby, her zamanki gibi şık görünerek balo salonunda rahatça yürüdü. Gözlerini Annabelle'e çevirmeden önce, "Sevgilim," dedi, altın sarısı saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş karısını yanağından dostça öperek. "Leydi Buckford."

Annabelle çenesini kaldırdı. "Bay Allenby."

"Cornelius, tatlım," diye sırttı Eva. "Neden Leydi Buckford'u bahçede yürüyüşe çıkarmıyorsun? Amerika'ya yaptığınız seyahati duymak için *can atıyor*."

Eva kocasına son bir kez sırttıktan sonra, ikisi de başka bir şey söyleyemeden Leydi Kingswood'a doğru uzaklaştı.

Cornelius sesini alçaltarak yaklaştı. "Sen de benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyorsun." "O zaman acele et ve bu konuda bir şeyler yap."

Annabelle, Cornelius'un hızlı temposuna kolaylıkla ayak uydurdu, aceleleri yüzünden neredeyse eski bir dolu buldozerle ezeceklerdi. Aylesbourne'la birlikte buraya geldiğinden beri Lord Linwood'un bahçeleri çiçek açmış, Britanya kıyılarından gelemeyecek kadar egzotik görünen çiçeklerle dolup taşmıştı.

Ancak Cornelius iyi aydınlatılmış patikaları terk ederek bahçenin karanlığa gömülmüş bir bölümüne geldi. Yolları düz olmaktan ziyade merdivenler ve dik yokuşlarla doluydu ve karanlıkta neredeyse görünmez olan uzak ama en önemlisi kullanılmayan bir bando tribününde son buluyordu. Yukarı baktıklarında Linwood'un evinin arka tarafını çevreleyen geniş balkonu en iyi şekilde görebiliyorlardı, yani istenmeyen misafirleri onlar gelmeden çok önce fark edebileceklerdi.

Mükemmel.

Cornelius bir kasırğa gibi üzerine çöktü ve sırtı bando tribününün ahşap sütununa sertçe çarpana kadar onu etrafında döndürdü. Kadının nefesi kesildi ve yerini hızla tahrik olmaya bıraktı. Onun sertlikten hoşlandığını bilecek kadar uzun süredir sevgiliydiler. Ve karşılığında onun nelerden hoşlandığını da biliyordu.

Tüm gücünü toplayarak ona bir tokat attı.

Eli binlerce arı tarafından sokulmuş gibi acıyordu ama adamın yüzü on kat daha fazla acımış olmalıydı. Cornelius'un buz mavisi bakışları, kızın da bildiği gibi, onun uyarılmışlığıyla daha da koyulaştı.

Cornelius ilerledi ama o hâlâ acıyan elini kaldırdı. "Eğer saçımı ya da rujumu bozarsan, bir sonraki darbe küçük oyunumuzun bir parçası olmayacak."

Kadının uzattığı elini tuttu ve avucunun ortasına bir öpücük kondurduktan sonra daha yukarılara doğru götürdü. "Şimdi kulağa cazip geliyor," diye mırıldandı boynuna karşı.

Elleri dolaşmaya başlayan Annabelle, sonunda adamın pantolonundaki sert uzunluğu bulduğunda dudağını ısırdı. "*Buna bakılırsa*," diye sıktı, adamdan tanıdık bir inilti çıkardı, "yeterince baştan çıkarılmışsın."

"Çok haklıyım," diye karşılık verdi, onu bando tribününün geniş ahşap balkonundan ayakları yerden kesilecek kadar eğdi. "Giyinik mi, kapalı mı?"

"Yukarı," diye nefes aldı, adam elbiseyi kalçalarının üzerinden sıyrırken bacaklarını sıkıca bir arada tuttu. Denizkızı elbisesi kalçalarını sıkıyordu ama dantelli kombinezonunun alt kısmını ortaya çıkardıktan sonra bacaklarını açmakta özgürdü.

Cornelius onun iç çamaşırını öyle bir aceleyle yukarı çekti ki, yırtılma tehlikesi geçirdi.

"Bu *Doewillet*'nin, Allenby," diye tısladı, yaz akşamının serinliği açıkta kalan bacaklarını ürpertiyordu. "Eğer onu yırtarsan, yerine yenisini alırsın!"

Dokunuşu geri dönmeden önce bir duraklama oldu -muhtemelen Cornelius ereksiyonunu serbest bırakırken- ama döndüğünde tam da istediği yerdeydi.

Yumuşak, eşzamanlı inlemeleri bir rahatlamaydı ama bu yumuşaklık uzun sürmedi. Cornelius kısa sürede her zamanki hızına ulaştı; hızlı, sert bir sikiş.

İkisi hiç sevişmediler. Aralarında tutku ya da hayranlık yoktu. Cornelius onun tipi bile değildi, ne de o Cornelius'un. Arkadaşlık vardı, doğru, ama hepsi bu kadardı. Arkadaşlık ve ihtiyaçlarının karşılanması için ortak bir arzu.

Aktiviteleri hiçbir zaman saf, eski moda seksten başka bir şey içermemişti. Onun sikini emme fikri fazla samimi gelmişti; ne de olsa arkadaşının kocasıydı. Böyle bir şefkat, hayranlıkla bir araya

gelen aşıklar içindi, ikisi için değil; hayvani ihtiyaç ve başka pek az şey tarafından yönlendirildi.

Cornelius her hamlesinde homurdanıyordu, ta ki Annabelle sessiz kalmaya çalışmak için kendi kolunu ısırana kadar. Balkondan biraz uzaktaydılar ama balo salonunun sıcağından ferahlatıcı bir mola vermek için soğuk taş döşemelerin üzerinde dolaşan çok sayıda parti müdaviminin sesini duyabiliyorlardı.

Cornelius bir elini en yakın sütuna dayayarak, "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inledi.

Annabelle kendi zevkinin içinde kaybolmuş, onu neredeyse hiç duymamıştı. Hızlı, güçlü itişler ağzını açık bıraktı, duyulamayan bir ihtiyaç çılgılığı serbest kalmakla tehdit ediyordu. "İşte!" diye fısıldadı, *daha fazla* bir şeye ihtiyaç duyuyordu, kalçalarını onun itişlerini karşılamak için eğmeye çalışıyordu.

"Böyle mi?" diye sordu, kendini *tam olarak* ihtiyacı olan yere vuracak şekilde hızlayarak. Kızın kırık dökük hıçkırıkları evet anlamına geliyordu.

Cornelius'un bunu bir ritim olarak kabul ettiği belliydi, ritmini korudu ve sütunu kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı.

Her itiş onu serbest bırakmaya daha da yaklaştırdı, ta ki kopmakla tehdit eden coşkuyu zar zor tutana kadar. Cornelius'un hareketlerini karşılamak için kalçalarını geriye doğru sallamaya başladı, kızgın bir kediden başka bir şeye dönüşmedi, sonunda içindeki gerilim bir zincir gibi kopana kadar. Aniden bastıran zevk onu neredeyse boğacaktı.

Sayısız spot ışığı aniden bando tribününü aydınlatarak geniş balkondaki düzinelerce misafirin dikkatini çekti.

Orgazmın ortasında Annabelle'in gözleri panik içinde açıldı. Kendini ürkmüş bir balık gibi bando tribününün ahşap balkonundan aşağı attı ve alçak duvarın altına saklandı. Cornelius geriye doğru tökezledi ve seyirciler üzerlerinde soluk soluğa kalırken küfretti.

Lanet olsun.

Mahvolmuştu.

Kit

H İşte yine buradaydı. Lord Linwood'un lanet topu.

Eric Amca kalın gri bıyıklarının altından, "Lütfen bu gece uslu dur Kit," diye mırıldandı, kara gözleri zor bir gece geçirdiğini ele veriyordu. Kit'inkiler de şüphesiz daha iyiydi. "Ve eğer gitmen gerekirse, gideriz. Tek yapmanız gereken bir kelime söylemek."

Anthony ve karısı Daisy ise parlak gözlü ve gür kuyrukluydular. Onların yatak odası Kit'inkinden iki kat aşağıdaydı, Kit'in gece korkularını duyamayacağı kadar uzaktaydı. Bundan memnundu. Daisy ailelerine yeni katılmıştı ve Kit, Daisy'nin onun hakkındaki görüşlerinin zaten olduğundan daha fazla düşmesini istemiyordu. Geceleri attığı düzensiz çığlıklar kesinlikle işe yarayacaktı.

Onları düşünmek bile Kit'in yukarı bakmasına neden oluyordu. Başının üzerindeki ısıltılı avize, balo salonunun üzerinde kopmakla tehdit eden binlerce sarkıt gibi ona bakıyordu. Yutkundu. Buradaki tavan birkaç yüz yıldır ayaktaydı; başının üzerine çöküp ciğerlerindeki havayı sıkacak ve onu canlı canlı gömülü bırakacak değildi.

Eline tutuşturulan bardağın buz gibi buğusu onu uçurumun kenarından geri döndürdü. "İç." Eric Amca, Kit'in bardağı bir dikişte bitirmesini izlerken kaşlarını çatarak onaylamadığını belli etti. "Daha iyi mi?" "Cin yerine feni olsaydı daha iyi olurdu," diye kabul etti Kit, ama kafası rahatlamıştı

Biraz. Gözlerini tavana çevirdiğinde Anthony ve Daisy arasındaki ortak belirsizlik bakışını yakaladı. Belki de bunu umduğu kadar iyi saklamıyordu.

"Yenileme planlarına eklemek istediğin bir şey var mı, Kit?" Daisy'nin tatlı sesi yükseldi ve kızıl-turuncu saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Misafir odası ve sabah odası bitti, ama ofisinize başlamayı gerçekten çok isteriz."

"Düklük ofisi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kimse ona odalarının da yenilendiğini söylememişti. Ya da belki de söylemişlerdi ama o hatırlayamayacak kadar sarhoştı.

Daisy'nin başını sallayarak verdiği yanıt, canlı kızıl saçlarının altında neredeyse gizlenmişti. Ateşli Boudica kostümüyle birleştiğinde, yoldan geçenler onun alevler içinde kaldığını düşünerek affedilebilirdi.

Düklük ofisi şu anda keşifle ilgili ekipman ve fotoğraflarla doluydu, Everest'e tırmanmak için üçüncü bir girişim için katman katman haritalar ve planlarla kaplıydı. Bir önceki seferin lideri Tuğgeneral Charles Bruce, bir sonraki toplantının sadece birkaç hafta içinde yapılacağından bahsediyordu. "Bunun şimdi yapılması şart mı? Planlamanın ortasındayız."

"Alt zemin kattaki son oda," diye kararlı bir şekilde cevap verdi Anthony, karısına nazık bir bakış atarak. "Yapılması gerekiyor, Kit. Bütün yağlı boya tabloları çoktan tamamladım. Daisy'nin söylemeye çalıştığı şey, odanın içindekilerin nerede saklanmasını istediğin?"

"Uygunsuz bir yer. Gelecek yılın keşif gezisi için toplantıları orada yapıyoruz," diye yanıtladı Eric Amca'nın onaylamayan bakışını görmezden gelerek.

"Neden Binbaşı MacGillivray'in Albany'deki evinde buluşmuyorsunuz?" Daisy nazıkçe teklif etti. "Şu anda boş."

Kit'in ciğerlerinden hava fışkırdı. Boğuldu, öfkeyle havayı geri çekmeye çalıştı ama kendini Everest'e geri dönmüş gibi hissetti. Hava çok ince, oksijen çok azdı. Kulağında Tuğgeneral Bruce'un Vadiler aksanının yankılarını bile duyabiliyordu, onu kardan çekip çıkarıyordu. *Burada olmaz. Burada olmaz.*

Eric Amca'nın ağzı kırıldı ama Kit kulaklarındaki kan hücumundan onu duyamadı. Dışarı çıkmak zorundaydı. Tavanı her an onu ezmekle tehdit eden bu odada kalamazdı. Tek ve umutsuz bir amaçla insan kalabalığını itti.

Balo salonundan geçtiğini hatırlamıyordu. Kit'in odaklandığı tek şey Linwood'un balkonundaki gece esintisinin keskinliğiydi. Üstünde havadan başka bir şey kalmayınca rahat bir nefes aldı. Binlerce kilometre boyunca devam etti.

Eğildiğinde, elleri dizlerinin üzerinde, dağınık saçları kulaklarının etrafında serbestçe sallanırken mırıltılar etrafını sardı. Sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi derin nefesler aldı. Kulaklarına fısıldanan hakaretlerin bir serpintisi ulaştı ve rahatlamasını bozdu.

Ayyaş. Utanmaz. Serseri.

Kit seslerden birini tanıyarak başını kaldırdı. Lord Morton'un yaşlı alaycılığı yüzüne çarptı, dudakları tiksintiyle büküldü. "O da neydi Morton?" Kit tükürdü, boyunun ölçüsünü alarak ayağa

kalktı.

Lord Morton başını salladı. "Cambridge'e amcanla birlikte gittim. Daha onurlu bir adam hiç olmadı. Ne yetiştirdiğine bir bak. İngiliz topraklarına adım attıktan sonra ilk kaçtığın yerin bir genelev olduğunu duydum."

Suçlama doğrudu. Kit bunu inkâr edemezdi. Everest'in zirvesine ulaşmayı başaramadıktan sonra Darjeeling'de aylar geçirmek onu bir kadının dokunuşuna muhtaç hale getirmişti. Ve *Chéries* onun tercih ettiği yerdı. "*Chéries*'deki hanımlar fahişe terimini tercih ediyor," diye geveledi Kit, "rica etsem."

Morton tiksintiyle alay etti. "Lord Eric senden çok utanıyor olmalı, Aylesbourne. Ben olsam utanırdım, biliyorum."

Kit ilerlemek için bilinçli bir seçim yapmamıştı. Bir an adamın bir metre uzağında dururken, bir an sonra Morton'u boğazından tutup evin taş dış cephesine doğru itiyor, etraflarını saran insanların dehşet dolu fısıltılarını duymazdan geliyordu. "Kararını kıcına sok."

"Herkes bunu düşünüyor, *evlat*," diye tısladı Morton, Kit'in giderek sıkılaştıran tutuşu altında boğazı yutkunmaya çalışıyordu. Öfke içinde kabarıyor, duygular da onu izliyordu; ta ki Morton'un kafatasını arkasındaki tuğlaya çarpmamak için elinden geleni yapana kadar.

Birdenbire görüş alanının kenarında beliren Anthony atılarak, pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu Morton'dan uzaklaştırdı. "Lord Morton," diye haykırdı kuzeni dehşetle. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. İyi misiniz?"

Morton'un boğuk, soluk soluğa cevabı Kit'i daha da öfkелendirdi. Kargaşaya sineklerin boka üşüşmesi gibi üşüşen işgüzar kalabalığın arasından sendeleyerek uzaklaştı.

Kit amaçsızca yürüyor, hangi patıkaya girdiyse onu takip ediyordu. Bulunduğu yerin yegane avantajlarından biri de buydu; Linwood'un geniş bahçeleri, yarattığı kargaşadan saklanmasını sağlıyordu.

Kendini Linwood'un arazisinin yan tarafındaki dik yamaçta, köşesinde üst üste yığılmış sandalyelerin bulunduğu kiremitli dikdörtgen bir platformda buldu. Takım elbisesini umursamadan, yenilmiş ve perişan bir halde soğuk zemine oturdu, başını platformu çevreleyen uyluk yüksekliğindeki tuğla duvara yasladı ve omurgasına saplanabilecek büyük pirinç bir koldan kaçtı.

Buraya gelmek bir hataydı. Tekrar normal bir insan gibi davranabileceğini düşünmek bir hataydı. Morton haklıydı, kendi kendine itiraf etti. Eric Amca... Kit'i bir *kez daha* kâbuslarından çıkarmak zorunda kaldığında yaşadığı hayal kırıklığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Geceleri uyuyamayan 37 yaşında bir adamdı. Herkes ondan utanırdı. O

kendinden utanıyordu.

Everest'te ölmeliydi. Binbaşı Charles Bruce önce John MacGillivray'i bulmalıydı, Kit'i değil. Bu herkes için daha iyi olurdu. Anthony ve Daisy'nin Dük ve

Aylesbourne Düşesi. Midesi bulandı. Resim mükemmeldi. Bir bebek için çabaladıklarını biliyordu, kusursuz hayatlarının üstüne küçük bir kiraz.

Keskin, çınlayan bir tokat sesi Kit'i kendine acıma duygusundan uzaklaştırdı. Görüşünün karanlığa alışmasına izin veren Kit etrafına baktı. Yıllardan beri ilk kez göğsünde öfke, acı ya da pişmanlıktan başka bir şey yükseldi. Harika bir şey.

Küçük kraliçe.

On altı yıldır görmediği bir kadın. Nefes aldığı oksijen gibi *arzuladığı* bir kadın. Varlığının her zerresiyle sevmekten nefret ettiği bir kadın.

Ne gördüğünü anladığında dudakları aralandı: Annabelle aşağıdaki bando tribününde, başka bir kadının kocasını kucaklıyordu. Kit'in eski bir okul arkadaşı olan Cornelius Allenby'den başkası değildi.

Yine o öfke ve onu parçalara ayıracak kadar şiddetli bir kıskançlık vardı. Ama Annabelle'in Allenby'nin kasıklarının avuçlamasını izlerken alttan alta başka bir şey fokurduyordu, kendi aletin tepki olarak büyümesine neden olan bir şey.

Kit, Allenby'nin boynunu öpmesini sessizce izledi ve Annabelle'in zevk dolu ifadesine odaklandı.

Allenby onu bando tribününü çevreleyen geniş korkuluğun üzerine, kendisine *bakacak* şekilde eğdiğinde Kit kendini tutamadı. Muhtemelen bando tribününün seyir platformundaydı ama bu gece sadece onun için sahne alıyordu.

Pantolonunun düğmelerini çözdü ve sikini çıkardı, Annabelle'in yüz ifadesini izlerken kendini okşadı, ağzı açık kalmış, inlemelerini içinde tutmaya çalışıyordu. Tekrar duymak için öldürebileceği inlemeler.

"Hadi, küçük kraliçe," diye fısıldadı, vuruşlarını Allenby'nin itişleriyle zamanlayarak. Yeterince düşünürse, neredeyse onun amını etrafında *hissedebilirdi*.

Kit onun kadar uzun süre dayanamadı. Boşalırken dişlerini sıktı ve tohumlarının sağındaki talihsiz çalıya sıçramasına izin verdi. Adam boşalırken kadın biraz boğuldu ve adamın aldığı zevki uzattı. Tanrım, onu tekrar hissetmek için neler vermezdi.

Pişmanlık saniyeler sonra içine çöktü. Az

önce ne halt etmişti?

Kendinden iğrenerek ayağa kalkmaya çalıştı. Bir dirseğini taş duvara dayayarak, eli ilk oturduğunda fark ettiği büyük pirinç kola çarptı.

Ancak bu kez metalin üzerine kazınmış *Bandstand lights yazısını* gördü.

Annabelle'in evli bir adamla birlikte orgazmın eşiğinde olduğu bando tribününe baktı. İğrenme

derisine battı, hem kendisine hem de onlara.

Çok yukarısında olmayan bir kalabalık hâlâ evin arka tarafındaki balkonda oyalanıyordu. Işıklar yandığında Annabelle ve Allenby sahnenin ortasında olacaktı.

Siktir et. Hak ettiklerinden fazlası değildi.

Bir eli kolun üzerinde olan Kit, Annabelle'i bir şahin gibi izleyerek zamanını bekledi. Uçurumun kenarındayken onun neye benzediğini biliyordu. Tek yapması gereken beklemektir.

Kadının orgazmının başladığını gösteren o kışkırtıcı küçük sesi duyduğunda, kolu acımasızca çekti.

Sahne ışıkları Blackpool Illuminations'a rakip olacak şekilde bando tribününün etrafında parladı. Bir an için kör olan Annabelle haykırdı ama Kit bunun şoktan mı yoksa zevkten mi kaynaklandığından emin olamadı.

Her iki şekilde de tadını çıkardı.

Ayrıca yukarıdan, balkondan gelen öfke çılgınlıklarının da tadını çıkardı. Morton'unkinin yanı sıra Linwood'un sesini de *kesinlikle* duymuştu. O da Eric Amca mıydı? Emin olamıyordu. Tek bildiği, balkonda toplanan kalabalığın katlanarak büyüdüğü ve buna paralel olarak sesinin de yükseldiğiydi.

Giysileri hâlâ yırtık pırtık, yüzleri hâlâ kıpkırmızı olan Annabelle ve Allenby'nin ana balkona çıkan uzun ve aşağılayıcı yolu takip etmekten başka çareleri yoktu. Kit, üstlerindeki kalabalığın onları en mahrem, en skandal anlarında gördüğünü bilerek acı çektiklerini umuyordu.

Bir zamanlar her ikisiyle de arkadaşı.

Belki de Kit'in seyir platformunun tuğla duvarında oturup kendini beğenmiş ve nefret dolu bir şekilde sırtmasının nedeni buydu. Hem Annabelle'in hem de Allenby'nin bahçeden çıkan tek yolu takip etmek zorunda kalacaklarını biliyordu. Belki de sadece ona tekrar yakın olmak, gözlerinin içine bakmak istiyordu.

İzleme platformunun önünden geçecekleri köşeyi dönerlerken kalbi endişeyle çarpıyordu. On altı yıl sonra, nihayet onu tekrar görmesine dakikalar kalmıştı.

Annabelle'in utanç dolu yürüyüşü, sonunda onu gördüğünde durdu, gözleri hiç görmediği kadar genişledi.

Söz veriyorum seni bekleyeceğim.

Kit kuru bir sesle, "Hayalet görmüş gibisin," dedi.

Ancak konuşan Allenby oldu. "Burada ne halt ediyorsun?" diye tükürdü ve bir kolunu Annabelle'in gövdesine doğru uzattı. Bunun koruyucu olması mı gerekiyordu?

Kit'in dudağı tiksintiyle seğirdi. "Gününüzü aydınlatabileceğimi düşünmüştüm," dedi ve bitkin bir

i çekişle yanındaki kola vurdu.

Allenby'nin çenesi titredi. "Seni lanet olası pislik."

"Siktiğimin puştunun teki," diye başıyla onayladı Kit, sonra da gergin bir gülümsemeyle Annabelle'i işaret etti. "Ve lanet bir fahişe."

Annabelle Allenby'yi iterek geçti, yüzünde öyle bir nefret ifadesi vardı ki yanmadığına şaşırdı. Tokadın geldiğini bir mil öteden gördü.

Yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Başı yana savruldu, yanağı delici bir acıyla alev aldı. Annabelle bir kez daha vurmak için elini geri çekti ama Kit atılarak Annabelle'i yakaladı ve kollarını yana doğru sıkıştırarak Annabelle'in etrafında döndürdü.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı kulağına, kokusunu ciğerlerine çekerken. "Yoksa sen daha aşüfte diyemeden Allenby seni tekrar domaltacak."

Ona doğru bir tekme savurdu, ayakkabısının dar topuğu adamın kaval kemiğine çarptı. Uyandığında alacağı morluktan ve bir sonraki hedefinin pekâlâ onun siki olabileceğinden çekinen adam, kızın avuçlarından kurtulmasına izin verdi.

Annabelle burnunu ona doğru çevirdi, yüzünde tiksintiyle karışık bir buruşukluk vardı. "Senden beklentilerimin düşük olduğunu kabul ediyorum, ama seni şahsen görmek..." diye devam etti ve başını salladı. "Sosyetenin süprüntüleri bile artık seni dışlardı."

Soğuk, alaycı bir kahkaha attı. "Yine de o dolgun kırmızı dudakların sikimin etrafında gerildi."

Kit'in önünü kavrayan yumruk öfkeli Allenby'ye aitti. "Yeter," diye tısladı.

"Şu balkondaki geveze kalabalığa bakılırsa," dedi Kit, "sanırım daha yeni başlıyorsunuz. Şu yukarıdaki hoş Bayan Allenby mi?"

Allenby'nin başı döndü, yüzü şok içinde eridi. Yukarıdaki gerçekten de Bayan Allenby'ydi. "Yukarıda Tanrı var."

"Senin düğününe katıldığımı hatırlıyorum," diye onu kışkırttı Kit. "Çok mutlu görünüyordu. Yine de sana bacaklarını açan ilk fahişeye sikini soktun. Karın bir daha toplum içine nasıl çıkacak?"

Annabelle'in tokadı gibi Kit de Allenby'nin yumruğunun sallandığını gördü. Ve daha önce olduğu gibi, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Aslında, bundan zevk alıyordu. Acıya ihtiyacı vardı. Keder ve pişmanlıktan başka bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kit ağzında biriken kanı tükürdü ve ateşe karşılık verdi. Yumruğu acısa bile bunu hissetmiyordu ama Allenby'nin yüzüne çarpan yumruklarının sesi kulaklarına müzik gibi geliyordu. Adrenalin içinde bir ateş yaktı

Kanını emiyor, omzundaki bir şeytan gibi onu teşvik ediyordu.

Sanki çok uzaklardan, balkondan gelen ıgıllıkları duydu ama bu onu durdurmadı. Gözlerindeki kanı kırıştırdı, Allenby'nin yumruklarından birinin şakağındaki deriyi yarmış olması gerektiğini belli belirsiz fark etti.

Allenby henüz bir yumruk daha atmıştı ki biri arkadan dizine tekme attı, sivri ucu neredeyse baldırını deliyordu. Kendini toparlayamayacak kadar sarhoş olan Allenby, çökmüş bir kukla gibi yere yığıldı ve kafası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla taş karolara çarptı.

Gözlerini bir sonraki açışında, tanımadığı eller tarafından ayağı sürükleniyordu. O kadar çok ses vardı ki, sesleri ayırt edemiyordu. Öfke ıgıllıkları ve heyecanlı fısıltılar. Arada bir yerde bir kadının ıgıllıkları duyuluyordu. Yüzüne hafifçe çizilmiş kırmızı-siyah bir cübbe bastırılmıştı; o zaman hâlâ Linwood'un balosundaydı.

"Çok üzgünüm Leydi Buckford," diyordu Anthony içtenlikle, Daisy'nin sesi yanında mırıldanırken. "Ve Lord Linwood-"

"Sadece onu gözümün önünden kaldır."

Kit bilincini kaybetmek üzereydi ki Eric Amca'nın kasvetli ses tonunu tanıdı. "Davranışları için ne kadar özür dilersem azdır."

Bir alay geldi. "Aşağılık davranışları özür dilemeyi gerektiren tek kişi o değil. Böylesine alçakça bir sadakatsizliğin benim çatım altında gerçekleşmesi her şeyden çok bir hakarettir."

Kit aniden bir şeye yaslanınca acı içinde inledi. Hissettiği şey deri miydi? Bir nefes ona tam olarak nerede olduğunu söyledi. Şoförlerinin otomobildeki koltukların bakımı için kullandığı balmumu deri yumuşatıcısının keskin, keskin kokusunu tanıdı.

Linwood'un hizmetçileri onu arabasının arkasına atmışlardı.

Zihninin bir yerinde, arabaya biri bindiğinde arabanın battığını hissetti. "Eve mi döndünüz, lordum?" "Eve," diye cevap verdi Eric Amca uzaktan. "Bu karmaşayı çözmek için burada kalmam gerekiyor. Sonra geri dön Campbell House'a bıraktınız."

Motorun gümbürtüsü Kit'in yanağını deriye bastırdığı yerde sarstı ve arabanın kıvrımları ve dönüşleriyle uykuya dalmasına izin verdi.

Berkeley Meydanı'na arabayla ancak on dakikada varabilmişti, ama Kit yol boyunca bir yerlerde, içinde gezindiği o belirsiz arada kalmışlık yerine bilinci kavramıştı.

Kit sonunda doğrulduğunda Hill Caddesi boyunca ilerliyorlardı, yüksek binalar usulca yanlarından

geçiyordu. Şoförün tombul vücudu sürücü koltuğunda belirdi, adamın her zamanki yamalı sarı saçları

Gösteride. "Ogden?" diye homurdandı.

Ogden korkuyla sıçradı, araba rotasından saptı. "Majesteleri! Uyanık olduğunuzu fark etmemiştim." "Beni *Chéries*'e götür."

Ogden Kit'e yan gözle bir bakış attı, gözleri hızla yeniden yola odaklandı. "Ama Majesteleri, Lord Hazretleri sizi doğruca eve götürmemi söyledi."

"Beni lanet olası *Chéries*'e götür, Ogden," diye mırıldandı Kit, başını arka koltuğa yasladı ve Ogden onları geri döndürürken başının sallanmasına izin verdi. "İyi adam," dedi Ogden, gözleri bir kez daha kapanırken.

Böğrüne inen keskin bir dürtme onu tekrar yaşayanlar diyarına çekti. "Majesteleri?"

Kit uyandırılmaktan rahatsız olarak homurdandı. "*Chéries*'deyiz."

Bu kesinlikle gözlerini açmaya değerci.

Sonunda ayağa kalkıp Ogden'in cesurca yardımıyla kendini motordan dışarı sürüklediğinde her şey odak dışında kalmıştı.

Hoş bir şekilde tanıdık gelen Madam Arceneaux, *Chéries*'in parlak beyaz ön kapısında durmuş, cilveli bir şekilde gülümsüyordu, ancak bakışlarının şakağına yöneldiğini fark etti. Hâlâ kan içinde miydi? "Bizi terk ettiğinizi düşünmeye başlamıştım, Majesteleri."

Tekrar homurdandı ve cennete giden basamakları tırmanırken parmaklıklara tutundu. Hoşbeşle uğraşmadı. Kit sadece bir şeyi bilmek istiyordu. "O burada mı?"

"Öyle, Majesteleri. Ve sizi gördüğüne çok memnun olacak." Madam Arceneaux giriş salonundan geçerken görünmeyen bir çalışana parmaklarını şaklattı. Bazı açılardan, Rönesans döneminden kalma yağlıboya tabloların sıralandığı bir sanat galerisini andırıyordu. Kit, bu tablolarda genellikle şu ya da bu türden tanrıların resmedildiğini fark edecek kadar çok bulunmuştu. Her zaman çıplak. Genellikle de sefahat içinde.

Venüs en sık yer verilen tanrıçaydı ve bir resimde başka bir kadınla cinsel ilişkiye giriyordu. Kit özellikle buna bayılırdı.

Siyah-altın mermer kaplı giriş holüne doğru ilerlediğinde aklı başına gelmişti. Hem de tam zamanında.

"Majesteleri," dedi önünde duran siyah saçlı baştan çıkarıcı kadın, başını eğerek. Madam Arceneaux'nun tüm sevgilileri gibi o da sade saten bir elbise giymişti; tabii ki beyaz. Adamın elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bu gece değilim."

"Hadi o zaman," diyerek onu odasına götürdü. Bu, *Chéries*'in her zaman hoşuna giden bir özelliğiydi. Her kızın kendi odası vardı ve bu odayı kendi seçimlerine göre dekore edebiliyorlardı. Bu bir şekilde odayı daha kişisel kılıyordu. "Yatağa uzan."

Adam kadının dediğini yaptı ve onun köşedeki lavaboya doğru gidişini izledi. Kadın elinde bir kase ılık su ve bir fanila ile döndü ve adamın alnını kurulamaya başladı.

"Bu gece başınızı ne tür bir belaya soktunuz, Majesteleri?" diye sordu, telaffuzunun bir yerinde aksanının en ufak bir ipucu vardı. Doğu Avrupalı olduğunu tahmin edebilirdi.

Kit onun bileğinin alt tarafını yokladı. "Bana öyle deme. Burada olmaz."

"Kit, o zaman," diye yumuşadı, bunu söylerken biraz suçlu görünüyordu - her zaman yaptığı gibi.

Neredeyse gerçeği kadar iyiydi. *Neredeyse*. Siyah saçlar ve dolgun, aşk tanrısının yayı dudaklar. Görünüşü tamamlamak için gerekli olan küstahlığa ya da mağrur tavra sahip değildi, ama alabileceği kadar iyiydi.

"Seni bu gece gördüm."

Dudakları birbirine yapışmadan önce yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yaralarına bakılırsa," pazeni giderek pembeleşen suda duruladı, "mutlu bir kavuşma olmamış."

"Hayır." İşini bitirdiğinde, yanındaki yatağı okşadı. "Benimle yat."

Kâseyi bir kenara bırakıp onun yanına uzandı, başındaki yarayı incelemek için nemli saç tellerini geriye itti ama Kit bir elini onun kalçasına attı ve yüzü onunkine birkaç santim kalana kadar onu kendine çekti. "Seni özledim, küçük kraliçe."

Sonra ona gülümsedi. "Artık buradayım."

Uykunun yaklaşan sessizliği hareketlerini sakarlaştırdı ama gözlerini son kez kapatmadan önce onun yanağını avuçlamayı başardı. "Annabelle," diye fısıldadı.

Tekrar rol yapabilirdi. Sadece kısa bir süreliğine.

Annabelle

"W "Kutsal olan her şey adına *ne düşünüyordun?*"

Annabelle annesinin öfkesine hemen tepki vermedi, onun yerine dikkatini Scarlett Kalesi'nin bahçelerini kaplayan sedir ağaçlarına yöneltmeyi seçti ve bugün aldıkları bir yığın yeni mektubu görmezden geldi - hepsi de Annabelle'in Cornelius'la ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Ya da bunun için onu kınıyorlardı. Ya da aileyi Londra Sezonu'nun geri kalanına davet etmiyorlardı.

Evindeydi. Evindeydi.

Yine de kendini hiç bu kadar yersiz yurtsuz hissetmemişti.

"İstediğimi yapmakta tamamen özgürüm anne."

Annabelle göz ucuyla annesinin karşısındaki iyi minderli koltuklardan birine oturduğunu gördü; sabah odasını süsleyen çok sayıdaki koltuktan biriydi bu. "Anlıyorum, Annabelle. *İnan bana*, anlıyorum. Dullar olarak yalnız kalabiliyoruz. Ama dulluk döneminde bir başkasından gizli bir teselli almakla başka bir kadının kocasıyla birlikte olmak arasında fark var! Ve bunu herkesin içinde yapmak..." Annem sözlerini yarıda kesti, yüzü tiksintiyle buruştu.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Annabelle, koltuğun koluna örtülü makrome kreasyonu boş boş karıştırırken. Annesinin sözleri onu kızdırmıştı. Aptallık, gevşek davranışlar ve düpedüz pervasızlık suçlamalarıyla başa çıkabilirdi ama o bir yuva yıkıcı değildi. "En azından tamamen değil."

"Öyle değil mi?" Annem onu hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Tanrı aşkına, Eva Allenby senin *arkadaşındı* ve onun kocasıyla yatmak-"

"Eva Allenby," diye araya girdi, "Leonora Teyze'ye benziyor." Bir duraklama. "Leonora Teyze mi?"

Yani..."

Annabelle başını salladı. Annabelle'in bakış açısından babasının kız kardeşi her zaman sıra dışı görünmüştü. Annabelle'in Kadın Enstitüsü'nü ve Ulusal Kadın Oy Hakkı Dernekleri Birliği'ni desteklemesini teşvik eden oydu. Gerçekten de, Leonora Teyze'nin arkadaşı Bayan Florence, Annabelle'i ilk oy hakkı toplantısına götürmüştü, onlara süfrajet denmeden önce.

Annabelle'in amcası Lord Loughborough, Bayan Florence'ın Leonora Teyze'nin odasına bitişik bir odada yaşamasına bile izin vermişti. Ta ki noktaları birleştirip evliliklerinin her şeyden çok bir iş anlaşması olduğunu anlayana kadar.

Bu iş anlaşması, Loughborough kontluğunun ikinci sıradaki varisi Kuzen George'u ortaya çıkarmıştı ve bu yüzden Annabelle bunu bir başarı olarak ilan etti.

Annesinin yüzündeki tiksinti ifadesinin kaybolduğunu görünce rahatladı. "Bayan Allenby biliyor muydu?"

"Evet."

"Rızası var mıydı?"

Annabelle başını salladı. "Leydi Kingswood ve Bay Allenby var..." "Sende var."

"Vardı." Annabelle çenesini yana kaydırды.

"Ah, sevgilim." Annesinin omuzları bir iç çekişle içe doğru çekildi. Bakışlarındaki hayal kırıklığının yerini acıma almıştı. "Onu seviyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Cornelius ve ben arkadaştık ama daha fazlası değil. Her iki durumda da, o ilişkisini kesti ve onlar da işleri beklemek için malikanelerine çekildiler."

"Sanırım o sizden çok daha çabuk affedilecek. Korkarım böyle şeylerin yükünü hep kadınlar çekiyor." Kapı çalındı ve Mary'nin dikkati dağıldı. "İçeri gel."

Effie içeri girdi ve suçluluk duygusu Annabelle'in ağlamaktan kızarmış gözlerini delip geçti. "Bir mektup daha aldım."

Anne odayı geçip en küçük kızının yanına gitti. "Kimden?"

Effie, Annabelle'e zehir dolu bir bakış fırlatarak, "St James's Sarayı," diye mırıldandı.

"St James's Sarayı adına bir temsilci, sevgilim," dedi Mary, gözleri satır satır sayfada gezinirken. "Kraliyet sarayı, bireysel sosyeteye giriş yapan kızlardan ziyade elçilik niteliğindeki meselelerle ilgilenir."

"Mesaj aynı," Effie'nin sesi son kelimedede kesildi. "*Ailemle ilgili son olaylar* nedeniyle Kraliçe Charlotte'un Balosu'nda hoş karşılanmıyorum. Görünüşe göre hiçbir yerde hoş karşılanmıyorum."

Annabelle ayağa kalkarak kız kardeşine doğru ilerledi. "Effie, ben çok-"

"Hayır!" Effie'nin sarı lüleleri ve yaban arısı küpeleri Annabelle'e doğru tehditkâr bir parmakla işaret ederken sallandı. "Özür dilemene gerek *yok*. Benim ilk sezonumu mahvettin. Caroline'ın ilk sezonunu mahvettin. *Yıllardır* uğruna çalıştığım şeyleri mahvettin. Bize eşlik etmen için sana güvendik ve sen tüm bu süre boyunca güpegündüz arkadaşının kocasıyla oynayıyordun."

Gece olmuştu, ama Annabelle hiçbir şey söylemedi. Effie'nin sesini bu kadar yükselttiğini daha önce hiç duymamıştı; küçük kız kardeşi çok tatlıydı, Scarlett Şatosu'nun sevimli çocuğuydu.

"Kendinden başka kimseyi düşünmedin." Effie bir adım öne çıkarak mektubu Annabelle'in göğsüne çarptı. "Ve sana kardeşim demekten utanıyorum. Ortadan kaybolsan hepimiz için daha iyi olur."

Annabelle'in eli Effie'nin mektubunu tutmak için havaya kalkarken, kız kardeşi topuklarının üzerinde döndü ve sabah odasından hışımla çıktı.

"Effie, hayatım," dedi annem, Annabelle'e neredeyse özür dileyen bir bakış attıktan sonra onun peşinden koşmaya başladı. Annesi ve kız kardeşinin merdivenleri hızla çıkarken attıkları ortak ayak seslerini ve uzaktan gelen bebek ağlamalarını dinledi. Michael ve Emmeline'in ikiz oğullarından biri olduğunu tahmin etti. Sesi gelmiyordu büyük kızları gibi.

Annabelle koltuğun arkasına yaslanarak nefesinin altında küfretti. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Effie haklıydı.

Kapının yanında bir boğaz temizlendi. "Hanımefendileri."

Annabelle başını kaldırdığında, Scarlett Castle'ın uşağı Granville'in orada durduğunu gördü. "Telefonda Bayan Rose Youd diye biri var."

Sen mi? "Bu isimde birini tanıdığımı sanmıyorum, Granville. Ne istediğini söyledi mi?"

Granville tereddüt etti. Bu asla iyiye işaret değildi. "*Illustrated*"dan aradığını söylüyor.

London News'e Hanımefendinin Mektubu köşesi hakkında."

Tanrım, bu saçmalık olmaz. Bu seferki küfrü zihinseldi - Granville'in hassas duyarlılıklarını rencide etmek istemiyordu. Yılın bu zamanlarında Leydi'nin Mektubu köşesi öncelikle Londra Mevsimi'nden dedikodularla ilgilenirdi.

"Onlara burada olmadığımı söyle," diye rica etti Annabelle. "Uzun süreli bir izne ayrılıyorum."

Granville'in her zamanki kişisel fikirlerini gizli tutma alışkanlığı şaşkınlığıyla eşleşmedi.

"Anlıyorum."

Yaptıkları hepsini mercek altına almıştı ve o burada kaldığı sürece mektuplar ve telefonlar gelmeye devam edecekti. Eğer gazeteciler bu haberi ağızlarının arasından kaçırmayı başarabildilerse, olay daha yeni başlıyordu.

Annabelle iç çekti. Gitmek istemiyordu ama yapacak başka bir şey de yoktu. "Enid'e benim için bir bavul hazırlamasını söyle." Hanımının hizmetçisi Enid, oğlu köy okuluna gittiği için burada kalmak zorundaydı ama Annabelle'in onun için bir işi vardı. "Ve ona bu mektuplara cevap vermesini söyle. Her biri için aynı şey geçerli; ben Foxcotte Moor'dayım ve bu konuyla ilgili tüm yazışmalar oraya gönderilmeli."

Umarım aynı yanıtlar mektup akınını durdurur.

Granville başını salladı, eğik başı kısa bir süre için yan tarafının keskinliğini gösterdi.

Foxcotte Moor yılın bu zamanında, kalenin bakımından sorumlu iskelet personel dışında boş olurdu.

İskoçya. Annabelle'in çocukken orada geçirdiği güzel anıları vardı ve bu öfke kaynağının şimdilik ortadan kalkması ailesi için daha iyi olacaktı.

Zaten onlara yeterince acı çektirmişti.

Kit

He ölüyordu. Bu şekilde sona erecekti. Kit normal nefes almaya, kendisine kalan oksijeni paylaştırmaya çalıştı ama ciğerleri buna izin vermedi. Karın altına gömülmüştü. Adrenalin seviyesi yükselmişti ama kılını bile kıpırdatamıyordu.

Etrafında sesler vardı, binlerce ton kar başının üzerinde hareket ederken yeryüzünün büyük gürültüsü. Düştüğü pozisyonda sıkışıp kalmış, doğanın gücü tarafından hareketsiz hale getirilmişti.

Ölecekti. Burada onunla birlikte mahsur kalan başka biri var mıydı? Çığ düştüğünde Binbaşı MacGillivray çok uzakta değildi ama arkadaşını bulmak bir yana, şu anki konumunda yukarı ile aşağıyı ayırt etmenin bile bir yolu yoktu.

Panik onu sardı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Kit yardım için çığlık attı, boğazı düğümlenene kadar bağırdı. Çılgınca kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama sıkışmıştı. Kar uzuvlarını sıkıştırıyor, kalbinin neredeyse durduğunu hissedene kadar sıkıyordu-

Sağ omzundaki yanma onu kâbusundan Eric Amca'nın hiç olmadığı kadar hızlı çekip çıkardı.

Yatak örtülerini tekmeleyerek dışarı çıkan Kit, yatağının üzerinde sürünerek ilerleyen kırmızı korlara küfretti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, öfkeyle onları tokatladı. Nasıl olmuştu da yatağını ateşe vermeyi başarmıştı?

Yatağının üzerindeki kül tablası -çıtır çıtır, kararmış kumaşla çevrili- muhtemel suçluydu.

Tökezleyerek ayağa kalkan Kit, yere saçılmış boş feni şişelerinden birini aşırıp banyoda doldurduktan sonra tekrar yatağın üzerine bıraktı. Ayrıca iyi bir önlem için bir tur daha.

Neredeyse yanmakta olan ateşi söndürdükten sonra Kit, ayıklaması gereken evrak kutularından birinin üzerine yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı.

Bu onun en iyi anı değildi.

Ve son zamanlarda bunlardan o kadar çok vardı ki.

Kit utancından oflayıp puflayarak tepesindeki tavan penceresine baktı. Bütün evde kendini sakın hissettiği tek yer orasıydı. Gökyüzü kapalıydı ve bir başka sıkıcı, gri Londra gününün başlangıcına işaret ediyordu.

Bir sabahlık giyerek alt katta, aynı anda hem en sevmediği hem de en sevdiği yere doğru uzun bir yolculuğa başladı: kiler.

Feni'nin kilerde saklanması mı gerekiyordu? Teslimatçılar doğrudan yatak odasına da götürebilirdi. Yani, yatak odasına dönüştürülen eski çatı katı ofisine. Dükün yatak odası ikinci kattaydı ama Kit'in beş kat tuğla altında boğulmaya pek niyeti yoktu.

Ayrıca, oradaki herkesi ve köpeğini uyandırırdı.

Zemin katta Kit, düklük ofisinden çıkan kızıl saçlı bir sprite'a neredeyse kafa üstü çarpıyordu. "Daisy." Üzerinde is kalıntıları ve sabahlığından başka bir şey olmadığına bilinciyle boğazını temizledi. "Günaydın."

"Kit!" Zavallı baldızı neredeyse yerinden fırlayacak, kalbini tutacaktı. "Günaydın. Ben, şey," Daisy'nin bakışları açık sabahlığının üzerinde gezindi, sonra tekrar onun yüzüne döndü. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

Elbisenin kendisine biraz küçük geldiğinin bilincinde olarak iri gövdesinin etrafını sıkıca sardı. "Bir şey almam gerekiyordu."

"Doğru," diyerek ellerini beceriksizce çırpı. Geçen hafta Linwood'un balosundaki performansından beri böyleydi, onun gözlerinin içine zar zor bakabiliyordu. "Aslında yukarı çıkarken şu eski yazışma kutularından birini çatı katına çıkarabilir misin? Çok ağırlar."

Homurdanarak onayladı ve kadın ondan başka bir şey yapmasını istemeden hızla koridorda ilerledi.

Elinde bir şişe feni ile mahzenden tekrar çıktığında Daisy konağın göbeğinde bir yerlerde kaybolmuştu. Ancak kararlaştırıldığı gibi, tozlu mektup kutusunu ve üzerinde *sabah postası* olduğunu bildiren bir not bulunan tepsiyi topladı.

Tamam o zaman.

Bugün bir bardak feni, sabah postası ve eski mektupların olduğu kutuyla uğraşacaktı. Bu sırayla.

Sabah postasına vardığında biraz çakırkeyiften fazlasıydı. Bir bardak feni ikiye, o da üçe çıkmıştı

ve daha ne olduğunu anlamadan amcasının yargılayıcı uşağı Da Silva

Öğle yemeğini ve eski mektuplardan oluşan bir başka kutuyu getirdi - sadece Kit için ayırdığı onaylamama bakışıyla birlikte.

Sabah postası, ortaya çıktığı üzere, önemli bir şey değildi. Sezon boyunca sürecektik etkinliklere davetiyeler, hepsi de cevapsız kalacaktı. Annabelle'in Linwood'un balosundan sonra çıkan kargaşa yüzünden Scarlett Şatosu'na dönmek zorunda kaldığını hatırlayarak homurdandı. Onun mutsuz olduğunu umuyordu. Yine de Everest'e üçüncü tırmanış denemesini planlamaktan başka bir şey yapmaya niyeti yoktu. Tuğgeneral Bruce hem ekibin bir parçası olarak hem de finansman konusunda ona güveniyordu.

Büyük Britanya hem Kuzey hem de Güney Kutbu yarışını kaybetmişti ama üçüncü kutup olan Everest onların olacaktı. Geçen yılki başarısızlıklarının ve John MacGillivray'in ölümünün ardından Tuğgeneral Bruce ilk tırmanışı gerçekleştirme konusunda her zamankinden daha kararlıydı.

Kit de öyleydi.

Dişlerini sıkı ve beceriksizce feni şişesine uzandı.

Sadece Da Silva'nın gelişigüzel bir şekilde masanın kenarına koyduğu tozlu mektup kutusunu - muhtemelen inadına- devirmek için. İçindekiler yere saçıldı; mektuplar, eski keşif haritaları, telgraflar, hatta eski bir karşılıksız çek.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı mutsuzca, yarı yarıya dağınıklığın orada yaşamasına izin vermek istiyordu. Eğilerek avuç dolusu kâğıdı kutuya geri itti ve son derece tanıdık bir kadının zarif karalamasını fark edince donakaldı.

Küçük kraliçe.

Kit kâğıdı aldı ve başparmağını yazılı girintinin üzerinde gezdirdi. *Aylesbourne Dükü.*

Açmamalıydı. Pandora'nın yapması gerekeni yapmalıydı; lanet kutuyu rahat bırakmalıydı.

Ama iradesi tükenmişti, bu yüzden mektubu açık zarftan kaydırarak çıkardı.

*Aylesbourne Dükü
Campbell House
Berkeley Square Gardens
Londra*

Çarşamba, 7th Ağustos 1907

Kit,

Bunu göndermek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama başka seçeneğim yok. Çocuğuna hamileyim, Kit. Kurslarımın gelmesi umuduyla bekleyebildiğim kadar bekledim ama gelmedi.

Size yalvarıyorum. Bu öğleden sonra keşif gezinize çıkmayın. Kalmalısın. Hiç değilse çocuğumuza bir isim vermek için.

Özel ulağınızla acilen cevabınızı bekliyorum, Küçük Kraliçe

Kit'in gözleri sarhoş beyninin algılayabileceğinden daha hızlı hareket etti ve Annabelle'in mesajını yanlış anlamadığından emin olmak için mektubu birkaç kez okudu. *Senin çocuğuna hamileyim, Kit.* Bunda yanlış anlaşılacak bir şey yoktu.

Hasta olacaktı.

Zar zor tuvalete ulaştığında, yüzünden akan gözyaşlarının fiziksel sıkıntılarından mı yoksa zihinsel benzerlerinden mi kaynaklandığından emin olamayana kadar kustu.

Aman Tanrım.

Bu her şeyi açıklıyor.

Anlamakta zorlandığı her şey, kalbini paramparça eden her şey. Annabelle'in kendisinden üç kat yaşlı bir yabancıyla, Buckford'la evlendiği haberini aldığı anda Avustralya'daydı.

Ama sonra.

Çocuk neredeydi? *Onların* çocuğu. Tanrım, ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Çocuklarını bir yabancıyla büyütme zorunda kalmıştı. Şimdi kaç yaşında olacaktı? On beş mi? On altı mı? Yetişkin olma yolunda. Oğulları şu anda Eton'da mıydı? Yoksa Scarlett Kalesi'nde gizlilik içinde büyütülen bir kızları mı vardı?

Sonunda Theo'nun öfkesini anlamıştı, Nimrod seferinden dönüp binlerce soruyla Scarlett Kalesi'ne gittiğinde.

Ayağa fırlayan Kit, yıllardır olmadığı kadar ayık hissederek aşağıya inmeden önce ağzını yıkadı. Scarlett Kalesi'ne gitme ve sonunda cevaplarını alma zamanı gelmişti.

Foxcotte Dükü Michael Fraser, Kit'in onu son gördüğünden daha kırılaşmıştı. Ayrıca çok daha öfkeliydi. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" Michael fısıldayarak hırladı, muhtemelen arkasında kütüphanede oynayan çocuk sürüsü yüzünden.

"Onu görmem gerek," diye yalvardı Kit. İlk bakışta, içlerinden birinin Annabelle'le kendisinin çocuğu olup olmadığını merak etmişti. İki siyah saçlı oğlan, bebeklikten tombul ve ayakları üzerinde sallanıyordu. İki genç kız daha büyüktü, satranç tahtasında mücadele ediyorlardı; birinin uzun siyah saçları ve Theo'nun safir mavisi gözleri, diğerinin ise kıvrıkcık sarı lüleleri vardı. Ancak hepsi de onun ve Annabelle'in olamayacak kadar gençti.

Michael başını salladı, gri gözlerinde nefret vardı. "Linwood'un balosunda yaptıklarından sonra burnunu kırmadığım için şanslısın. Git buradan."

Hararetli paniği içinde bile bu onu güldürdü. "Theo senden önce davrandı bile." Ölmüş kardeşinden söz edilmesi Michael'ı şaşırttı. "Ne?"

"Theo," diye açıkladı Kit, sözleri acı tatlı bir ton taşıyordu. "Buraya son geldiğimde burnumu kırmıştı."

Michael Kit'in buruşuk gömleğinin önünü tutarak onu kapıya doğru çekmeye çalıştı. "Eğer *Theo* burnunu kırdıysan, bunu hak etmişsindir."

"Nedenini şimdi öğrendim." Kit mektubu eski arkadaşının göğsüne vurdu. "Onun bakış açısından," diye itiraf etti, "evet, öğrendim."

Michael'ın yıllanmış mektubu okuması sadece bir anını aldı, yüzü şokla gevşedi. "Bu Annabelle'in yazısı." O unutulmaz gri gözler onu kıştırmış, içlerinde öfke bulutları dolaşıyordu.

Kit'in çaresizliği öfkesinin önüne geçti. "Bunu ilk kez *bugün* okudum, Michael. O yüzden tekrar soruyorum, *nerede* o?"

Annabelle

T Geyik onu izliyordu, tıpkı onun da onu izlediği gibi. Haremindeki dişiler vadinin eğimli yamaçları boyunca yayılmış, arkada pusuya yatmışlardı. Yosun kaplı kayalar manzarayı süslüyordu, sanki

Dev misket oyunu uzun zaman önce oynanmıştı.

"*Yuh!*" dedi aniden, tembelce toynaklı ayakların küçük izdihamını izlerken, üzerinde oturduğu piknik battaniyesindeki titreşimleri hissediyordu.

Av sezonu olsaydı, daha kötüsünü yapardı. Bu gece geyik eti yeme modunda olmadığı için geyikler şanslıydı. Sağ tarafındaki bir kütüğe dayalı duran dolu av tüfeğine baktı.

Onu almanın bir anlamı yoktu. Zaten birkaç gün yetecek kadar erzakı vardı. Kulübenin elektrik gibi bir lüksü yoktu ama Foxcotte Moor'daki aşçı onun için bir buz kutusu hazırlamıştı. Suyu, vadinin tabanından ipeksi mavi bir şerit gibi akan nehir sağlıyordu, ancak babasının ona öğrettiği gibi suyu dudaklarına değmeden önce kaynatıyordu. Birkaç yüz metre ötede nehir, balık sağlayan Loch Domhainn'e açılıyordu.

Yolculuk nostaljik bir yolculuktu. Bir zamanlar babası Phillip Fraser, üç çocuğunu da bu çiftliğe yürüyüşe götürmüştü. Kendisi her şeyden önce bir askerdi ve tüm çocuklarının ağaç kesmeyi, avlanmayı ve ateş yakmayı bilmesi gerektiğine inanıyordu.

Annabelle, onun ölümünden önceki son av gezilerine çıktıklarında Effie'nin henüz doğmamış olduğunu üzüntüyle fark etti. Bunlardan herhangi birini nasıl yapacağını biliyor muydu?

Annabelle bu bilgiyi kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Aslında babası hayatta olduğundan beri.

"Bothies," demişti Phillip Fraser bir keresinde, "uzun zamandan beri Highlands'de bir barınak

kaynağı olmuştur. Bunlar genellikle uzak bölgelerde bulunan ve herkesin kullanımına açık olan basit kulübeler ya da evlerdir,

ücretsiz."

"Yani onlar ev mi?" diye sormuştu.

"Normal anlamda değil," diye yanıtladı Phillip, etrafında oturdukları ateşle ilgilenirken. "Genellikle başınızı sokacak bir çatı ve akşam yemeğinizi pişirebileceğiniz bir ocaktan başka bir şey değildirler. Bazen önceki ziyaretçiler bazı malzemeler, pişirme aletleri ve benzeri şeyler bırakmış olabilir.

Bazen hiçbir şey yoktur."

Annabelle kaldıkları kulübeye doğru baktı. "Peki ya biri kaldığınız kulübeye gelmek isterse ne olacak?"

Phillip sırtıttı. "O zaman gece için bir arkadaşın olacak."

"Ama burası Foxcotte topraklarında. *Bizim arazimiz*," diye itiraz etmişti on yaşındaki Annabelle.

"Ve Foxcotte dükalığı burayı yaklaşık iki yüz yıl önce bir çiftlik olarak tahsis etti. Sanırım eskiden bir çiftçinin kulübesiydi, ama statüsünü değiştirmek için bir neden göremiyorum."

İçini çekti, geri çekilen geyiği izledi ve babasını düşündü. Onu düşünmeyeli ne kadar olmuştu? *Çok uzun zaman*. Scarlett Şatosu'nda, evin her yerinde onun fotoğrafları ve hatta boyanmış portreleri vardı ama birlikte geçirdikleri zamanı hiç düşünmemişti.

Yıllar sonra ilk kez onu özlemişti.

Annabelle kalemini tekrar eskiz defterine bastırdı ve çizmekte olduğu yarım kalmış elbiseye geri döndü. Yarısı sunduğu rahatlık, yarısı da yarattığı öfke nedeniyle hayran olduğu *la garçonne* görünümünü simgeliyordu.

Birkaç hafta önce, ikincisinde başarılı olabilirdi.

Ancak ateş hattında ailesi olduğunda, öfke tehdidi

Bir dalın çatırdaması başını kaldırdı. Bu sabah da bedensiz bir *miyavlamayla* birlikte benzer bir şey duymuştu. Sesin sorumlusunun alçakgönüllü bir kedi değil de, üstü başı dağınık, çılgın görünümlü bir Aylesbourne olduğunu görünce adrenalini tavan yaptı. Saçları dağınıktı ve çene uzunluğundaki siyah tellerine bir yaprak takılmıştı. Pantolonundaki ıslak toprakla - sert bir düşüş geçirmiş gibi - ve ifadesindeki tedirginlikle birleşince, görünüşü hemen alarm zillerini çaldırdı.

Tanrım. Aklını tamamen yitirmişti.

Annabelle'in dikkati, belki de on metre ötede, kütüğe dayalı duran av tüfeğine kaydı. Ona ondan daha yakındı ama sadece birazcık.

Aylesbourne onun bakışlarını takip etti ve gözleri büyüdü.

İkisi de aynı anda hareket etti. Annabelle'in paniği çizim ekipmanını her yöne savurdu ama

Annabelle'in tek amacı Aylesbourne ona ulaşmadan tüfeği almaktı. Şu anki durumunda, orada

ilk o ulaşırsa ne yapacağını bilemezdi.

Foxcotte Moor'dan, bir atadan diğerine Foxcotte düklüğüne dahil edilmiş olan İskoç baronluk kalesinden kilometrelerce uzaktaydı. Günümüzde burası daha çok av sezonu için kiraya veriliyordu ama babası çocukluğu boyunca ailesini her yıl buraya götürmüştü.

Annabelle bu toprakları iyi tanıyordu. Bu da burada tamamen yalnız olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Tüfeğe ulaşma çabasında hızlıydı, ama Aylesbourne da öyleydi, yoluna çıkan eski bir hayvan yalağının üzerinden geçti. Yarı yürüyüp yarı sürünerek yaptığı çılgınca koşuşturmanın ardından öyle güçlü bir şekilde yere indi ki parmakları toprağa oyuklar açarak yeni boyanmış tırnaklarının altına girdi.

Elleri pürüzsüz, soğuk metal namluyu henüz kavramıştı ki Aylesbourne ona bir yük treni gibi çarparak tüfeği elinden aldı ve onu yere yapıştırdı. Başının arkası toprağa çarptı ama Aylesbourne onun üzerine çıktı, belli ki tehdidi bertaraf ettiğine ikna olmamıştı.

"Delirdin mi sen be kadın?" diye soludu, kadının iki kolunu da tek eliyle kavrayıp başının üstünde sabitledi.

Annabelle adamın suratına tükürmek üzereydi ama sorusu Annabelle'in tüylerini diken diken etti.
Delirdin mi sen kadın?

Bunlar ona söylediği ilk sözlerdi.

Bir an sonra farkına varmış gibiydi, yüzünün rengi solmuştu. Boşta kalan eliyle elmacık kemiğini yokladı ve kızın onu uzaklaştırma çabalarına aldırmadı. "O andan itibaren yeniden başlayabilmeyi ne kadar isterdim."

Çabucak toparlanan Annabelle onu tekmelemeye çalıştı ama kalçalarının üzerindeki ağırlığı bacaklarını işe yaramaz hale getirdi. "Dileğini deliğine sok, Aylesbourne." Adamın sırtışını görmezden gelerek tekrar konuştu. "Neden buradasın?"

"I..." Aylesbourne ağzını açıp kapattı, tıpkı o sabah yakaladığı balık gibi; rahibinin iyi hedeflenmiş bir darbesiyle hayatına son vermeden birkaç dakika önce. Foxcotte Moor'un çakalından ödünç aldığı rahip. "Mektubunu okudum."

"Sana mektup göndermedim."

Aylesbourne bir eliyle göğüs cebinden bir mektup çıkardı ve kısa bir süre zarfın içinden çıkarmak için uğraştı. Sonunda mektubu sallayarak açtı ve Annabelle uzun zaman önce yazdığı sözcükleri görünce şaşkına döndü.

Size yalvarıyorum. Bu öğleden sonra keşif gezinize çıkmayın. Kalmalısın, hiç değilse çocuğumuza

bir isim vermek için.

Annabelle kendi sözleri karşısında irkildi. *Sana yalvarıyorum*. Burnunun ucuyla adama baktı; çektiği ıstırabın çoğundan sorumlu olan adama. Bir daha asla kimseye hiçbir şey için yalvarmayacaktı. "Ne olmuş yani? Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmak ister misin? İtiraf etmeliyim ki, daha neşeli bir konu seçerdim."

"Bunu ilk kez *dün* okudum," diye fısıldadı. "Seni asla terk etmezdim, *mo chridhe*. Ruhumu bile terk ederdim."

Bu küçük sevecen ifadeyi duyunca kulaklarına kan hücum etti ama dudakları çirkin bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Sana inanmıyorum."

Aylesbourne'un başı öne eğildi, omuzları büyük bir hışımla sarsıldı. "Bunun aksini kanıtlayacak bir şeyim yok, Annabelle. Ama sana, değer verdiğim herkesin üzerine yemin ederim ki bu mektubu daha önce hiç okumadım. Sana yemin ederim ki bebekten haberim yoktu. Çocuğumuz hakkında, yaşamak zorunda olduğun şey hakkında." Onu sıkıştırdığından beri ilk kez temkinli bir şekilde ellerini bıraktı. "Buckford'la evlendiğini duyduğumda Avustralya'daydım. Beni terk ettiğini sanmışım. Aramızdaki her şeyin bir yalan olduğunu düşündüm. Kahretsin, seninle olan tek fotoğrafımı Güney Kutbu'na gömdüm çünkü üzerimde taşımaya dayanamadım. Paylaştığımız her şeyin senin için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmeye dayanamadım."

Adam onun üzerinden indiğinde Annabelle doğrulup oturdu. Sessizdi, onun açıklamasını dinlemeyi tercih ediyordu. Bu, babasının bir zamanlar ona öğrettiği bir şeydi; eğer biri sessiz kalırsa, insanlar bunu telafi etmek için aşırı açıklama yapma eğiliminde olurlar ve bunu yaparken başlangıçta amaçladıklarından çok daha fazlasını ortaya çıkarırlar.

Bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünen bir adamla yalnızdı. Küçülen bir menekşe değildi ama ölmek de istemiyordu.

Adam silaha uzandığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama adam sadece silahı boşalttı, tüfeği ona uzattı ve mermileri omzunun üzerinden attı. "Seni sevdim, küçük kraliçe. Teknedeki o gece..." Başını iki yana salladı. "O zaman seninle evlenmek istediğimi biliyordum. Hayatımın aşkı olduğunu biliyordum. Ama sen müstesna bir kocayı, gurur duyabileceğin bir kocayı hak ediyordun. Senin yanında durmaya hak kazanmış bir koca. Ve böylece Güney Kutbu'na yolculuk..."

Annabelle'in dikkati onun elindeki mektuba kaydı ve Kit de onun düşünce çizgisini takip ediyor gibiydi. "Bu mektubu okumuş olsaydım," dedi, mektubu aralarında tutarak, "asla gitmezdim. Tanrım, seninle oracıkta evlenirdim."

Kit onu aralarındaki yere bıraktı. "Her şeyi tek başına yaşamak zorunda kalman gerçeği... Dün sabahtan beri başka pek az şey düşündüm. Çocuğumuzu olması gerektiği gibi birlikte büyütmemiz

gerekirken yanında başka bir adamın olması ruhumu *yakıyor*. Karı koca."

Görüntü onu da yaktı ama beklediği şekilde değil. "Kit..."

Gülümsedi. "Yıldızlar sönene kadar adımı söylemeni dinleyebilirim."

Annabelle bunu açıkça söyledi. Kalbini kırmış olabilirdi ama yüzündeki umut Annabelle'in dayanamayacağı kadar fazlaydı. "Çocuğu kaybettim, Kit."

Kit, sanki sözleri fiziksel bir darbe almış gibi irkildi. "Ne?"

Buckford Hall'daki yatağının üzerindeki kanın hatırası aklından çıkmıyordu. Bir katliama uyanmıştı. Lord Buckford onun acı dolu çığlıklarına cevap vermiş, bir doktor çağırmıştı ama bunu durdurmak mümkün değildi. Ve sonra doğumun kendisi... "Evlendikten belki de üç ay sonraydı." Annabelle derin bir nefes alarak yıllardır kaçındığı anılarına daldı. "Bir gece önce bebeği ilk kez hissetmiştim. Karnımda garip bir çarpıntı."

Kit bir anda onun yanındaydı, ona istediğinden çok daha yakındı. "*Mo chridhe...*"

Her zaman yapmaya alışık olduğu gibi duygularını bastırdı. Çocuğu için uzun zamandır yas tutuyordu. "Geçmişte kaldı," diyerek ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Önemli değil."

"Geçmişte kalmış olabilir," diyerek onun hareketlerini taklit etti ve arkasında dimdik durdu. "Ama ben bunu daha yeni öğreniyorum. Tanrım, Annabelle. Tek başına yaşamak zorunda kaldığın şeyler içime bir bıçak gibi saplandı."

Tek başına katlandığı şeyler onu bugün olduğu kişi yapmıştı ve bugün olduğu kişi, izolasyon ve güçten oluşan bir kale üzerine inşa edilmişti. Kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden mi buradasın, Aylesbourne? Mektubu tartışmak için mi?"

"Senin için buradayım," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ve olmamanı tercih ederim.

Duyguları öylesine şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu ki bağırsakları daralıyordu. Annabelle gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Git buradan."

"Affedersiniz?"

"Ne olacağını sanıyordun? Mektubu bulduğuna dair bir haberle hayatıma yeniden girecektin ve ben de tekrar kollarına mı atlayacaktım?" Sessizliği çok şey anlatıyordu. "Daha birkaç gün önce beni bir kalabalığın önünde *küçük düşürdüğünü* unuttun mu? Sezonda eğlenmek yerine neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Konuştukça öfkesi artıyor, yıllardır hissetmediği kadar çok duyguyu dışa vuruyordu.

"Eylemlerinizin sonuçları pek çok insanın hayatında şok dalgaları yarattı. Benim. Benim ailem. Effie. Tanrım, onun nasıl bir durumda olduğunu biliyor musun? Cornelius zina yapan biri olarak gösterildi. Eva aşağılandı. Lord Linwood'un adı lekelendi. Ve ben şimdi bir fahişe olarak görülüyorum.

Hepsi senin kindar kararın yüzünden. Ve bir hafta sonra buraya eski bir mektupla gelip her şeyin değişmesini mi bekliyorsun? Bu, çocuğumuzun yasını tek başıma tuttuğum gerçeğini değiştirmez.

kişisel zafer peşindeydin. Benim için burada olman umurumda değil, Aylesbourne. Cevabım aynı: Dileğini o lanet deliğine sok."

Aylesbourne onun tiradı boyunca bir şekilde küçüldükçe küçülmüştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Annabelle'in kahkahası acımasızdı ve bundan zevk alıyordu. Sonunda, hayal kırıklığı için bir çıkış yolu bulmuştu. "Sana çocuktan bahsettim çünkü bunu bilmeye hakkın olduğuna inanıyorum ama özür dilemek yaptığın şeyi düzeltmez. Git ve bana varlığının lanetini hatırlatmadığın bir yerde yaptıklarının sonuçlarına katlan."

Ertesi sabah onu karşılayan ilk şey eskimiş kirişlerin koyu renkli ahşabı oldu. Ardından beyaz badanalı duvarlara üstünkörü bir bakış attı. Boyanın kalitesizliğine rağmen Annabelle gülümsedi, çünkü boyayı yapanlar Theo ve Michael'dı. Projenin kendi kendini atayan yöneticisi olmuş, ağabeyleri çalışırken onlara talimatlar yağdırmıştı.

Kulübenin geri kalanı basitti. Tek bir odadan oluşuyordu ve döşeme tahtaları, seyahatleri sırasında buradan geçen çamurlu botlar yüzünden toz ve toprakla kaplanmıştı. Annabelle zor koşullara aldırmıyordu, hele burada hiç. Doğru, evinde en çok kumaş seçerken ve moda tasarımcılarının gösterilerini izlerken rahat ediyordu. Nitekim Paris'ten döneli çok olmamış, Coco Chanel'in Cambon caddesindeki bir defilesine katılmıştı.

Ve şimdi nerede olduğuna bir bakın. Annabelle hangi gün olduğunu bile bilmiyordu.

Yine de, özensizce boyanmış duvarlar, beraberinde getirdikleri tüm anılarla onun için sevimli bir arkadaştı. Sonra belli bir noktaya gözlerini kırıştırdı, başı yana eğildi. Bu, içine çizilmiş bir fallus muydu?

Dışarıda biri horluyordu.

İyi ruh hali, pencereden aşağı kayan kuş pisliği gibi uçup gitti.

Annabelle ayağa fırladı, ön kapıya doğru hışımla ilerledi ve zehir kusmaya hazır bir şekilde kapıyı açtı. Gün ışığı loş ışıklı kulübeye sızıyordu. Aylesbourne kararmış ateş çukurunun yanında, başını bir kütüğe dayamış, derin bir uykudaydı.

Derin bir nefes aldı. Ve sonra bir nefes daha. Bir dükü uykusunda öldürmenin cezası neydi?

Tanrım, buna değerdi.

Onun yerine kötü niyetli bir sırtışıla boş su kovağını aldı. Burada kalmak istiyordu, değil mi? Pekâlâ, bundan zevk almayacaktı.

Nehre inmek çok keyifliydi ve bunu her sabah yapıyordu. Çiftliğin bulunduğu vadinin iki yanı gökyüzüne uzanan kayalıklarla çevriliydi. Leylak rengi funda lekeleri yeşil manzaraya renk katarken, nehrin kristal berraklığındaki suyu aşağıdaki pürüzsüz taşların üzerinde neşeyle çağlayarak akıyordu.

Annabelle tekrar kulübeye baktı. Hayır, belki konaklama yeri beklediği kadar lüks değildi ama burayla ilgili diğer her şey cennet gibiydi.

Botlarını nehrin kenarındaki çakıl taşlarının üzerinde çıtırdatarak ilerleyen Annabelle, kovağını doldurmak için eğildi. Ayağının yanında yarım kron büyüklüğünde geniş, yassı bir taş duruyordu. *Mükemmel.*

Ayağa kalktı, nehrin daha sakın kısımlarından birini hedefledi. Küçük bir kızken babası ona taş sektirmeyi öğretmeye çalışmıştı ama o bunu hiçbir zaman tam olarak öğrenememişti.

Annabelle bileğini sallayarak taşın uçmasına izin verdi. Sözde ilk atlayışında battı.

Hay aksi.

Aşağı indi ama dışarı çıkmadı, Annabelle su kovağını kaldırdı. Yürüdükçe içindeki su yana doğru kayıyor ve rotasını işaretlemek için nemli bir iz bırakıyordu.

Aylesbourne onu bıraktığı yerdeydi, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. *Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa uzun sürmez.*

Zalimce bir tatmin hissedenden Annabelle ona doğru süzüldü, gölgesi uyuyan formunun üzerine düştü. Kovayı yukarı kaldırdı, kafasına nişan aldı. Öne doğru eğerek-

"Mew."

Dondu kaldı, silahını indirdi. Dikkatle kovayı tekrar yere koydu. O ses *Aylesbourne*'dan mı gelmişti?

Ceketinin altında bir kıpırtı oldu ama Aylesbourne'un kendisi hareketsiz kaldı. Sırt üstü yatarken uykusunda kollarını kavuşturmuş ve kumaşta büyük bir fıfır yaratmıştı.

İçine bir şeyin yerleşmiş gibi görüldüğü bir fıfır. Annabelle büzgüyü geriye doğru sıyırmak için eğildiğinde çenesi düştü.

Üç minik tekir kedi yavrusu göğsünde toplanmış, patilerini vücutlarının altına sıkıştırmışlardı. İkisi uyurken, biri uyumuyordu. Nöbetçi bu olabilir miydi? Uyanık olan yavru kedi Annabelle'e baktı, parlak mavi gözleri onu yargılıyordu ve Annabelle'in şimdiye kadar duyduğu en sevimli tıslamayı

çıkardı. Ayağa kalktı ve vurmak için ona doğru yürüdü.

Hareket yavru kedinin dengesini bozup tökezlemesini izlediğinde neredeyse gülecekti. Minik, kıvrık kulaklarından biri sesle seğirdi ve ona bir kez daha tısladığında gülümsedi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Sen hayatımda gördüğüm en tatlı şeysin."

Yavru kedi bir kez daha hamle yaptı ve iyi bir önlem için tısladı. Annabelle bu kez homurtusunu tutamadı.

"Annabelle?" Aylesbourne mırıldanarak koyu halkaların gölgelediği gözlerini açtı. Yer değiştirecek oldu ama kadın bir elini köprücük kemiğinin üzerine koydu.

"Kıpırdama," diye hırladı, sonra yavru kedilere bakınca ses tonu değişti. "Gece arkadaş edinmişsiniz."

"*Miyav*," diye ciyakladı küçük vahşi kedi yavrusu, başını Aylesbourne'un çenesinin alt tarafına sürtmek için yaklaştı.

Sırıttı, yanağını yalamaya başladığında yüzünü buruşturdu. "Bunlar nereden geldi?" "Sen söyle. Kulübeden çıktığımda ilk olarak *senin* burada uyduğunu, ikinci olarak da bir sürü göğsünde yavru kediler."

Aylesbourne bakışlarını ayırarak hâlâ birlikte kıvrılmış olan iki yavru kediye odaklandı. Tüm bu gürültü arasında ikisinden biri uyanıyor ve minicik pençelerini uzatıyordu. "Öylece bırakıp gitmeyecektim-"

Annabelle kaşlarını çatarak sözünü kesti ve uyumaya devam eden üçüncü yavru kediye doğru uzandı. "Neyin var?"

"Sanırım bu ölmüş olabilir." İlk ikisini kucağına alıp endişeli Annabelle'e verdi ve ayağa kalkarak üçüncüsünü elleriyle kucakladı. İlk kedi yavrusu Annabelle'in elinden kurtulup beceriksizce Aylesbourne'un yanına gitti ve onun kucağına tırmandı. İkincisi ise avucunu yalamaya başlamadan önce ona doğru miyavladı.

Adam kucağındaki gevşek yavru kediye kontrol ederken nefesini tuttu. "Nesi var bunun?" "Emin değilim." Yavru kedinin boğazından miyavlamadan daha hafif bir ses çıktı ve ikisi de rahat bir nefes aldı. "Ama hepsi zayıf. Sanırım açlar. Yanında hiç süt var mı?" Annabelle başını salladı ve gevşek yavru kediye odaklandı. Kürkü yırtık pırtıktı ve gözleri kabuk bağlamıştı.

"Buzlukta balık var." Kediler balığı severdi, değil mi?

"Onu yiyebilecekler mi bilmiyorum." Annabelle'i şaşırtan ateşli yavru kediye yakaladı. -Ağzının içine bakmasına izin ver. "Dişleri yeni çıkıyormuş gibi görünüyor."

"Onlar için püre yapabilirim?" diye önerdi. "Biraz suyla."

Aylesbourne başını salladı. "Sanırım en iyi seçeneğimiz bu."

İhtiyacı olan şeyleri hemen kulübeden alan Annabelle, bir kibrit ve biraz çıra kullanarak ateş yaktı. Neyse ki dün yakaladığı balığı fileto haline getirmişti, yani tavaya koymadan önce sadece kesmesi gerekiyordu.

Ancak ateşli küçük kedi yavrusunun aklında başka planlar vardı. Annabelle daha ilk parçayı kesmişti ki kedi saldırdı ve minik dişlerini çiğ et parçasına geçirdi. Annabelle onu geri almaya çalıştı ama yavru kedi öfkeyle hırladı.

Yenilgiyi kabul eden Annabelle, gözünü küçük baş belasından ayırmadan balığın geri kalanını doğramaya devam etti.

Balık piştikten sonra tencereye bol miktarda su döktü ve bir çatal yardımıyla karışımı ezerek macun haline getirdi. Hemen içine dalan mobil kedcikler için tabağa döktüğünde gerçek bir miyavlama korosu vardı.

Aylesbourne parmağıyla bir topak aldı ve elindeki gevşek yavru kediye uzattı.

Aylesbourne'u rahatlatmak için tek bir gözünü açarak topak topak olmuş karışımı yaladı. Ancak bir an sonra durdu ve başını Aylesbourne'un avucuna yasladı. "Bu büyür mü?"

Başını salladı, bacağına incelemeyen önce elini sırtında gezdirdi. Yavru kedi keskin bir *miyavlama* çıkardığında durdu ve sempatik bir şekilde içine çekti. "Ah seni zavallı küçük şey," diye mırıldandı, ona bakarak. "Bacağına kabuk bağlamış bir yara var. Yapabileceğim bir şeyiniz var mı-?"

Annabelle kulübeye doğru baktı. "Buğulanmış sargı bezim yok," dedi, savaşta yardımcı hemşire olarak geçirdiği zamanı hatırlayarak, "ama temiz bir kombinezonum var."

Onun kurnazca bir yorum yapmasını bekliyordu ama adam sadece başını salladı, dikkati tamamen yaralı yavru kedinin üzerindeydi.

Büyük Savaş sırasında gönüllü yardım müfrezesi hemşiresi olarak aldığı tıp eğitimini yeniden gözden geçireli epey olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, kayınbiraderi Emmeline'in yaptığı gibi bu rolde başarılı olamamıştı. Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için kaydolmuştu.

Yateley Askeri Hastanesi'ne -çalıştığı hastaneye- gönderilen askerlerin hepsinin ailesi, çocuklarının savaştan sağ çıkmasını umuyordu. O da kardeşleri ve kuzeni için aynı şeyi yapmıştı. Theo, Michael ve George, farklı derecelerde de olsa, savaş sırasında en azından birkaç günlerini yazlık hastanede geçirmişlerdi. Theo'nun Douglas Haig'in yaveri ve George'un da sağlık subayı olması nedeniyle Michael onun en sık ziyaret ettiği hastasıydı. Michael ise tüm savaş boyunca siperlerdeydi.

Aile üyeleri savaş için üzerlerine düşeni yapıyordu, bu yüzden o da yaptı. Bunu yaparken, ailesine

gösterdiği özeni tüm askerlere de göstermek istiyordu. Daha önce hiç

İşin tıbbi yönüyle ilgili bir sorunu yoktu; ne alıngan ne de akılsızdı, ama hasta başındaki tavrı konusunda zorlanıyordu. Emmeline eğitim aldıktan sonra sık sık bir ekip olarak çalıştılar ve yengesi Annabelle'in kaba kişiliğini telafi etti.

"Güzel," diye cevap verdi Kit, dikkati tamamen elindeki zavallı yavru kedideydi. "Herhangi bir temiz kumaş iş görür.

Bandajlama konusunda pek iyi değilimdir ama-"

"Ben yaparım," diye teklif etti ve kombinezonunu almak için kulübeye koştu. "Yarım santim kalınlığında şeritler halinde yırt," dedi ona, yavru kediye elinden aldı ve kovadaki taze suyla yarayı nazikçe temizledi. "Savaş sırasında hemşireydim. Sayamayacağım kadar çok uzvu sardım."

"Biliyorum," dedi usulca, yavru kedinin acınası küçük ciyaklamalarına yüzünü buruşturarak. "Biliyor musun?"

Aylesbourne görevine döndü, iç çamaşırını dikkatle yırtarak şeritler haline getirdi. Adamın ellerinin titrediğini fark edince kaşlarını çatı. Serin bir sabahı ama hiçbir şekilde dondurucu bir soğuk değildi. "Büyük Savaş sırasında Antarktika'da mahsur kaldım. Biliyor muydunuz?"

"Hayır."

Neredeyse irkiliyordu. "Dış dünyayla son temasımız 1914'te oldu. Savaşın patlak verdiğini 1917'nin başına kadar öğrenemedik. Sadece iki ya da üç ay sonra İngiliz kıyılarına vardık. Çoğumuz hemen askere yazıldık elbette ama Scarlett Kalesi yakınlarındaki hastanede bir süre kalmış bir arkadaşım vardı. Bana sizden bahsetti." Aylesbourne ona yaptığı şeritlerden birini uzattı.

Onu aldı ve zavallı hayvan için rahat bir bandaj hazırladı. Yavru kedi sıkıntılı bir inilti çıkardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sonrasında kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

"Hayvanlar acı çekiyor..." Aylesbourne başını salladı. "İçim içimi yiyor."

"Keşif gezilerinde yanınıza köpek alıyordunuz, değil mi?"

Bu da başka bir ürkme miydi? "Yaptık." Alıngan küçük kedi yavrusu araya girmeyi tercih etti ve Annabelle onun araya girmesinin hoş bir şey olduğunu hissetti. "Aslında bu kediler oldukça nadir olabilir."

"Nadir mi?" Annabelle gözlerini kırıştırdı. "Onlar sadece... kedi değil mi?"

"Bunlar mı?" Gerçek bir kahkahanın ilk ipucu yüzünü aydınlattı. "Bunlar Highland kaplanları olabilir." "Sibiryalı kuzenlerinin nadir bir alt türü mü?" diye homurdandı.

"Pek sayılmaz. Biraz Highland yaban kedilerine benziyorlar. Gerçek vahşi hayvanlar olabilirler." "Oh," dedi Annabelle, elindeki yaralı yavru kediye bir kez daha bakarak, kısmen sargı bezi bulutu. "Vahşi kedi olduğunu bilmiyordum. Hepsinin yabani ya da başıboş olduğunu

sanıyordum." "Hiç de değil. Nadirdirler, bunu kabul ediyorum. Ama bunlar da tilki ya da porsuk kadar vahşi olabilir."

"O zaman onları beslemeli miyiz? Eğer vahşilerse, anneleri bize çok kızacaktır." Annabelle şu anda Aylesbourne'un kucağında mırıldanan alıngan yavru kediye bir bakış attı. Eğer anneleri de onun gibiyse, onunla tanışmak istemiyordu.

"Bu ufaklıklar bu kadar zayıfken, annelerinin çoktan gitmiş olduğunu düşünüyorum." İkinci yavru kediyi, tatlı olanı, yüzüne doğru tuttu ve ona bir öpücük verdi. "Ama sorun değil, ben sana bakarım."

Annabelle dişlerini sıkı. Yavru bir kediyi kucaklayan bir adamdan nefret etmek zordu.

Annabelle elini dudaklarına bastırmış, mırıldayan kedi yavrularını izliyordu. Çıtırdayan ateşin ve çatıdaki yağmur damlalarının fonunda mı?

Mükemmellik.

Gerçekten de bir insanın hayatını yaşayabileceği daha büyük bir ses olamazdı. Dudağı büküldü, keder ruh haline doğru ilerliyordu. Kapının eşiğine balık bırakmışlardı ama şimdiye kadar hiçbir anne kedi ziyaret etmemişti.

Balık ve Aylesbourne'un kendisi.

Burada kalacağı belli olduğunda, Annabelle onun kulübenin eşiğinden bir adım bile atmamasına karar vermişti.

Elbette bu, kullanılmayan hayvan yalağını içine taşıdıktan sonra olmuştu. O şeyi tek başına kaldıramazdı ve yavru kedileri zapt etmek istiyordu. Aksi takdirde, ocaktaki ateşe çok yaklaşımlarını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Annabelle onların o kadar aptal olduğunu düşünmüyordu ama bu teoriyi test etmek de istemiyordu.

Yansımasını karartmak için bir elini yüzüne kapatıp pencereden dışarı baktı ve kalbinin tellerinin kopmasını görmezden gelmeye çalıştı. Aylesbourne'a karşı taşıdığı nefret ona karşı cesurca savaştı ama sonunda gördüğü şey açıldı.

Dizine kadar uzanan geceliğinin yansımasının ötesinde, Aylesbourne onu bu sabah bulduğu yerde yatıyordu ama şimdi sırt üstü yatmak yerine titreyen bir topun içine büzülmüştü. Yağmur ateşini söndürmüştü ve üzerinde uyumaları için ceketini yavru kedilere vermişti. Ona, eğer bu sabah bunu rahatlatıcı bulmuşlarsa, o zaman buna kendisinden daha çok ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

Mayıs ayının başlarıydı ve İskoç Dağlık Bölgesi'nde geceler donma noktasının çok da üzerinde

değildi.

Hayal kırıklığıyla dolu bir küfür mırıldandı ve kapıyı açtı. "Aylesbourne?" diye seslendi usulca, yavru kedileri uyandırmak istemiyordu.

Kıvrıldı, omzunun üzerinden baktı, siyah saçları alnına dağılmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Buraya gel."

Annabelle kapıya ulaştığında onu durdurdu ve ateş ışığını kullanarak ona daha yakından baktı.

Yüzünü kendine doğru çekmek için elini adamın yanağına koydu ve kirli sakalının avucuna değdiğini hissetti. Teni buz gibi soğuktu. "Dudakların mavi!" diye bağırdı, onu içeri itti ve kapıyı arkasından kapattı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Bundan daha kötü koşullarda da uyudum," diye kekeledi.

Gözlerini devirerek onu ateşin önündeki bir noktaya yönlendirdi. Yutkundu ve adamın sıkı omuzlarına baktı. Onu en son bu şekilde gördüğünden beri dolgunlaşmıştı, kasları yıllarca kendini sınırlarına kadar zorlayarak gelişmişti.

Titreyerek ayakta dururken neredeyse acınacak halde görünüyordu. Çamur omuzlarına yapışmıştı ama beyaz gömleğinin geri kalanı şeffaftı ve bir daha asla görmek istemeyeceği kısımlarını ortaya çıkarıyordu.

Yıllar boyunca değişmeyen tek şey ona verdiği tepkiydi.

Giysileri üzerindeyken kurumalarına imkân yoktu. "Bunların çıkarılması gerekiyor," dediğini kendi de duydu.

Donmuş, titreyen parmaklarına acımadan önce bir dakika boyunca onun başarısız düğme çözme girişimini izledi.

Aylesbourne orada öylece durdu, su damlaları ahşap zeminin üzerinde titriyordu ama gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Düğmeleri çözmek için mücadele ederken onun bakışlarını hissedebiliyordu, kumaş suyla doluydu ve manevra yapması zordu. Sonunda bitirdiğinde, gömleği adamın teninden sıyırdı...

Ancak aynı anda iki engelle karşılaştı; adamın çıplak göğsü ve pantolonunun düğmeleri.

Lanet olsun ona, ama tenine dokunmayı, parmaklarını üzerinde gezdirmeyi ve yılların yarattığı değişiklikleri keşfetmeyi *arzuluyordu*. Adamın kısa süre önce ona ne yaptığını hatırlayarak tekrar yutkundu. Onu *mahvetmişti*. Effie'nin ilk sezonunu *mahvetmişti*. Basit bir hareketle onun başına bu kadar büyük bir skandal getirmişti.

Annabelle onu küçümsedi.

Yine de hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Tekrar yutkundu ve bu hisleri iç dünyasına itmeye çalıştı. Sırılsıklam gömleği tavana asılı çamaşır ipine asarak işine geri döndü.

Aylesbourne sadece ona baktı, zengin, koyu renk gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Omuzları başka bir hikâyeydi, kadın yaklaştıkça kabarıyordu. Kadının siyah pantolonunun düğmelerine dokunduğunda irkildi ve sonunda aralarında büyüyen sessizliği bozdu.

"Küçük kraliçe..." diye fısıldadı kısık sesle, omuzlarını titreten bir ürperti kalmıştı.

"Kapa çeneni ve kıpırdama."

Düğmeleri çözdükten sonra arkasını döndü. Artık şortunun içinde kaybolan saç çizgisi dikkatini dağıtmıyordu. Bir zamanlar yaptığı gibi su damlacıklarının tenine nasıl yapıştığını düşünmüyordu artık.

Gerisini kendi başına halledebilirdi. "İşte," dedi aniden, kullandığı battaniyeyi ona uzattı ve arkasını döndü. "Giysilerinin geri kalanını çıkar ve bununla örtün."

Islak giysilerin yere vurulma sesleri odayı doldurdu ve o buna karşı gözlerini kapattı.

"Artık arkanı dönebilirsin."

İsteksizce de olsa öyle yaptı. Battaniyeyi beline dolamış, bir kilt gibi şekillendirirken göğsü çıplak kaldı. Öyle sanıyordu. Adam İskoç'tu. Gümüş rengi yara izleri göğsünde küçük çentikler halindeydi ama battaniyeyi pek de iyi bağlamadığını, kalçasından bileğine kadar küçük bir bacak parçasının görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Annabelle kendini geri çekti, geceliği kalçalarının etrafında sallanıyordu. "Yerde uyuyabilirsin."

"Beklediğim gibi," diye gürlledi, derin, alçak sesi çıtırdayan ateşten ancak daha yüksekti.

Şimdi onu yatağına davet etmeyecekti, değil mi? Alaycı bir tavırla arkasını döndü ve yatağa tırmandı, bir yandan da ona küfrediyordu.

Burada olması kendi suçuydu. Ona acımamalıydı.

Çok geçmeden Aylesbourne'un titrete nefesleri sakinleşti ve uzun, rahatlatıcı soluklara dönüştü. Yukarıdaki karanlık kirlere bakan Annabelle ondan nefret ediyordu. Onun burada olmasından nefret ediyordu. Onun yüzüne bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ölen çocuklarını doğururken yaşadığı anıları da beraberinde getirmiş olmasından nefret ediyordu.

Ateş ışığı karanlıkta onun yüz hatlarını aydınlatıyordu. Yumuşak ışığın yanaklarında dans edişinden ve saçlarının kulaklarının etrafına kıvrılacak kadar uzun olmasından da nefret ediyordu. Özellikle de adamın uykusunda hareket ederek göbeğinin hemen altındaki koyu renkli saç tutamını ortaya çıkarmış olmasından nefret ediyordu.

Ve sonra farklı bir şeyden nefret etmeye başladı.

Uyumaya çalıştığını unutarak doğruldu, çünkü adamın nefes alış verişini yeniden titremeye başlamıştı. Uykusunda küçük bir inilti çıkaracak kadar titriyordu, yüzü acı içinde kıvrılıyordu. Ve

Bir başkası. Mırıldanılan sözcükler hızla birbirini izledi, giderek daha yüksek sesle, ama anlaşılamayacak kadar belirsizdi.

Biri dışında.

"*Annabelle*," diye umutsuzca yalvardı.

Kit

T Annabelle'in soğuk, cansız bedeninin karın altında onunla birlikte sıkışıp kaldığını hissetmek onu sonsuza dek rahatsız edecekti. Nefes nefese kaldı ve hemen gökyüzüne baktı. "Tavan," diye fısıldadı,

her an üzerine çökmesini bekleyerek gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Garip bir şekilde, cevap veren Annabelle'in kendisiydi. "Ne olmuş ona?"

Aylar önce yapması gerektiği gibi donakaldı, ama sonra atağa geçti. Hâlâ yarı uykulu olan Kit onu yakaladı ve altına itti. "Kıpırdamadan dur," diye fısıldadı, vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi, ağır ahşap kirişlerin üzerlerine düşmesini bekleyerek omuzlarını destekledi.

Annabelle ağzını açmaya çalıştı ama adam elini dudaklarının üzerine koydu. "Endişelenmene gerek yok," dedi ona yumuşak bir sesle. "Seni koruyacağım."

Kızın kısılmış gözleri yumuşadı, tıpkı pençe gibi adamın koluna batan tırnakları gibi.

Adam ölümün yakın olduğunu düşünürken ve kız onun kucağında titrerken saniyeler geçti. Yavaş ama emin adımlarla korku azaldı, yerini hızla mantık aldı. Ta ki titreyenin aslında o olmadığını fark edene kadar. Kendisiydi.

Her şeyin başka bir kabus olduğunu anladığında rahatlama onu neredeyse boğuyordu.

"Annabelle," diye soluk soluğa bağırdı, yarı özür dileyerek, yarı rahatlayarak.

Gözlerini kaçırmadı Annabelle. Hayır, küçük kraliçesi bakışlarını ondan ayırmadı ama artık bakışlarında nefret yoktu.

"Kabusumda ölmüştün," dedi sonunda. Başka ne açıklama yapabilirdi ki? Yıkılmıştı ve onu günahlarından arındıracak tek şey Everest'e tırmanmaktı. MacGillivray'le başladıkları işi bitirmek.

"Buradayım," diye fısıldadı. "Hayattayım."

Neredeyse rahatlayarak ürperdi. "Ruhum çok uzun zamandır sana bağlıydı. Eğer bu dünyayı terk edecek olursan..." Kit cümleyi yarım bıraktı, bu fikir kavranamayacak kadar korkunçtu.

Annabelle hiçbir şey söylemedi, saçları arkasındaki döşeme tahtalarının üzerine yayılmıştı. Geceliğinin işlemelerini teninde, *çıplak* teninde hissedebiliyordu.

Hay sikeyim. Onu bir kâbustan uyandırmıştı ve o da vahşi bir canavar gibi üzerine atılmıştı. Çılgılık atmaması bir mucizeydi. Aslında, eliyle ağzını kapatmıştı, değil mi? Muhtemelen nedeni buydu. Bu durumda, onun kasığına bir diz atıp köşedeki tüfeğe yönelmemesi de bir mucizeydi.

Kendinden nefret ettiği bir denizde boğulurken, birdenbire bir can simidi fırlatıldı. Kadının eli yanağına doğru uzandı ve adam elin içine doğru eğildi. Tanrım, en zayıf anlarında böyle bir ilgi için siyah saçlı, yüksek elmacık kemikli bir fahişeye para ödemişti, ama bu dokunuşlar gerçek olanla karşılaştırıldığında *hiçbir şeydi*.

"Annabelle," diye hırıldayarak sırtına dokunmaya cesaret etti. Bu kez dehşet içinde onu duygusuzca susturmuyor, teninin yumuşaklığına hayret ediyordu. Yanaklarındaki o küçücük, neredeyse görünmez tüyler avucunun içinde kadifemsiydi; onu sıkıştırdığı sert döşeme tahtalarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Adam dokunuşunu aşağıya doğru taşıyıp elinin sert nasırlarıyla boynunu hassaslaştırdığında nefesini içine çekti.

Elbisesinin geniş yakası çok sayıda fırsat sunuyordu. Hızlı bir çekişle göğüslerini ortaya çıkarabilirdi. Gerçekten de kumaş o kadar inceydi ki, esmer uçlarının dış hatlarını şimdiden görebiliyordu.

Bunun yerine, dudakları onun kalbinin üzerine gelene kadar başını eğdi. Her şeyin tadını çıkardı; teninin verdiği hissin, vücudunun kokusunun ve saçlarının arasından kayarak onu göğsüne yaslayan ellerinin dokunuşunun.

Ve sonra nazik dokunuşu sert bir çekişe dönüştü ve yüzünü tekrar göz hizasına kadar yırttı. "Senden nefret ediyorum," diye tısladı, saçlarını bir kez daha sertçe çekerken gözleri dudaklarına kaydı.

Kit içinden çıkan şehvet dolu sesle gurur duymuyordu. İkisinin arasına sıkışan siki sertleşmişti. "Böyle konuştuğunda sana ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

Kaşları çatıldı ama o bile dudağını ısırıldığını gizleyemedi. "Anlat bana."

"Seni yere yatırıp o kelimeleri ağzından almak istiyorum," diyerek sırttı ve başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. Kendi dudakları kızın kulağına değene kadar eğildi. "Sikimin tadının nasıl

olduğunu hatırlıyor musun? Çünkü ben senin tadının neye benzediğini *çok* iyi hatırlıyorum."

Annabelle nefesini tutarak ona daha sıkı sarıldı. "Git kendini becer, Aylesbourne."

Dudaklarından çıkan kendi adının sesi onu neredeyse o anda tutuşturacaktı. "Seni becermeyi tercih ederim." Onun Allenby'ye ne yaptığını gördüğünü hatırladı. "Yoksa seni havaya sokmak için önce beni tokatlaman mı gerekiyor?"

"Yerine getiremeyeceğiniz teklifler yapmayın."

Yerine getiremez miydi? Eğer bir hizmetçi isteseydi, ona bir tane verirdi.

Kit kendini onun üzerinden itti ve kalçalarının üzerine yaslandı. Acı verecek kadar sertleşmiş ereksiyonunu örtme zahmetine katlanmadı ve Annabelle'in kendisini doyurmasına izin verdi.

"Önünde diz çökmemi istersen Annabelle, bunu seve seve yaparım."

Ayağa kalktığında, Annabelle'in onun erkekliğini alenen yargılaması onu daha da sertleştirdi. Annabelle onun üzerinde durdu, dizlerindeki güce ve dizlerinin arasında yatan şeye baktı. Beklenti içinde avucunu uzattı. "Öp onu."

Yani kontrolün onda olmasını seviyordu, öyle mi? İki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Yine de itaatkârdı. Dudaklarını kadının elinin ortasına dayadı.

"Sana vurmam için yalvar bana."

Onun bakışlarını tuttu. "Vur bana, küçük kraliçe." Kahretsin, o kadar sertti ki acıtıyordu. "Sana yalvarıyorum." Ve sonra kızın elini geri çekip yanağına vuruşunu izledi.

Kit homurdandı, içinden geçen uyarılma ve acı dalgasına tamamen hazırlıksızdı. Aletini kavradı ve onun önünde erkekliğini kaybetmemesi için yalvardı.

"Kendine dokunman için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

İtaatkâr bir şekilde elini çekti.

Kendilerine hükmedilmesinden hoşlanan erkeklere hizmet veren genelevleri ve fahişeleri biliyordu. Kit onlar hakkında pek bir şey düşünmemişti. Kendisini de onların iştahını paylaşan bir erkek olarak hayal etmemişti. Aslında tam tersi, onun zevkleri daha sertti.

Bugün kendisi hakkında yeni bir şey öğrenmiş gibi görünüyordu.

Dudağını yalayarak ona sırttı. "İslandın mı?" Ayağa kalktı, elini kızın saçlarının arasına soktu ve sıktı. "Cevap ver bana."

Nefes nefese kalırken burun delikleri açıldı. "Seni tekrar tokatlamak istiyorum."

şimdi mi? Aklına bir fikir gelince güldü. "Madem ceza verme havasındasın, onun yerine beni boğmaya ne dersin?"

"Seni boğmak mı?"

Kit onu yatağına doğıru geri geri götürdü, hâlâ saçlarını sıkıca tutuyordu. "Gerçekten çok basit.

Vücudunun bir parçasını ağzımın üzerine koydun."

Anlayış gözlerini doldurdu.

"Bunu Allenby ile mi yaptın?"

Saçlarını tutuşunu, başını sallamasına izin verecek kadar gevşetti. Kaşlarını çattı. "Bunu hiç kimseyle yaptın mı?"

Başını tekrar salladı.

İlkeldi ama bu onu söyleyebileceğinden çok daha fazla memnun etti. Kızın bacakları yatağa değdiğinde, adam saçlarını bıraktı. "En kötüsünü yap. Bana acı çektir."

Bu meydan okuma onun içinde bir ateş yakmış gibiydi. "Uzan," diye ısırdı, odanın içinde kim bilir ne arıyordu.

Kadının yüzündeki o hınzır gülümsemeyi gördüğünde, boku yediğini anladı.

Yine de onun talimatlarını takip etti ve duvardaki kancadan bir ip çıkardığını görünce gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?"

Annabelle sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi ipi tutarak yatağa doğru yürüdü. "Ellerini başının üzerine koy ve yatak başlığındaki çıtaları tut."

Aklındaki şüphe tohumlarını yutarak bir kez daha itaat etti. Yıpranmış ip tenine zımpara kağıdı gibi yapışmıştı ama kadın ona hiç acımadı ve iyice bağlanana kadar düğümleri sıkılaştırdı.

Sonra arkasını döndü ve elinde ipek bir kuşakla dönene kadar bavulunu karıştırdı.

Kit nefes nefese kaldı. Daha önce hiç bağlanmamıştı ama bunun ona bir şeyler yaptığını kabul etmek zorundaydı. Daha gençken, esaretten hoşlanan fahişelerle oynamıştı ama bağlanmanın sikini demir bir çubuktan daha sert hale getireceğini hiç fark etmemişti.

"Cezalandırılmak istedin, değil mi?" Kuşağı gözlerinin üzerine koyarak görüşünü tamamen kesti. Şilte, sanki üzerine diz çökmüş gibi sağına doğru eğildi, bir an dengesini bozdu ama solunda eşit bir çöküntü hissettiğinde dengelendi.

"Siktir," diye homurdandı, kadının kalçalarını göğsünün üzerine yaydığını hissediyordu. Amcığının sıcaklığı, gürleyen kalbinin tam üzerindeydi. "Annabelle-"

Adam başka bir şey söyleyemeden kadın tekrar hareket etti. Yatak bir kez daha alçaldı ama bu kez başının etrafında dönüyordu, kadının tüy gibi yumuşak kalçaları adamın bağlı kollarıyla başı arasına giriyordu. "Sessiz ol ve cezayı çek," dedi onun üstünden, sesi tahrikten kısılmıştı.

Sonra kadın onu sarmaladı ve adam onun alev alev yanan sıcak ıslaklığına boğuk bir inilti bıraktı. Yalnızca kısıtlamalar ve göz bağı bile onu şehvetten çıldırtıyordu, ama bu onun ötesindeydi

en ılğın fantezileri.

Kit onu yalayarak ayırdı ve hareketleriyle sarsıldığını hissetti. *Aynen böyle*. Diliyle satenimsi buklelerini keşfederek ve balını yutarak tadını çıkardı. Başını eğerek dilini kızın girişine doğru daldırmaya çalıştı-

Annabelle saçlarından tutup onu istediğı yere koydu.

Klitorisine karşı bir inilti ilk tepkisiydi ve tohumunun ağrıyan horozundan sürekli olarak sızmaya başlaması ikincisiydi. Kadın tekrar sallanmaya başladığında ona karşı inledi, diline bindi ve on altı yıldır ihtiyaç duyduğu o şehvetli, *harika* sesleri çıkardı.

Kalçaları duymasını engelliyordu ama boğazından aşağı süzülen balın bunu fazlasıyla telafi ettiğini fark etti.

Dilini ona doğru savuran Kit, saçından bir kez daha çekerek ödüllendirildi ve bir kez daha, dilini ihtiyaç duyduğu yere yönlendirmek için dizgin olarak kullanana kadar.

Buna bayılmıştı. Zevk hıçkırıklarını ancak anlayabiliyordu. Kafatasındaki yakıcı acı.

Bileklerindeki sert sürtünme. Onu tamamen karanlığa gömdü. Dilinde onun ağız sulandıran tadı. Kokusunun onu tamamen ve bütünüyle sarması. Onun zevki için sadece bir araç olduğu gerçeğı.

O anda *ona* asla doyamayacağını biliyordu. Kalçaları titremeye başladı ve onu tutmak, kalbinin içeriğine kadar yaymak için acı çekti. *Bana orgazmını ver, küçük kraliçe*.

Az önce inlediğı onun adı mıydı? Acının zevkle eş anlamlı hale geldiğı damarlarında hayvani bir ihtiyaç pompalanıyordu ve kız saçını her çektiğinde patlamak üzereydi. Kalçaları kendi aklıyla pompalanıyor, sadece havaya dokunuyor, en çok da onun dikkatini çekmek istiyordu.

Yukarıdan gelen boğuk bir nefes sesi duyduğunda kendi çaresizliğine dair düşünceleri aklından uçup gitti.

Annabelle'in ritmi onun diline boşaldığında bozuldu, ama adam onun için devam etti, muhtaç klitorisini yaladı. Annabelle onun ağızına doğru eğildi ve sonunda boğuk soluklarla, kırık çığlıklarla ve onun adının verdiği zevkle dolu bir ses akışına izin verdi.

Sonunda canına tak ettiğinde, tek kelime etmeden onun üzerinden kalktı ve göğsünde dinlenmeye başladı. Gözlerinin kapalı olduğu gerçeğinin yasını tuttu, onun zevkten kızarmış ve terden kaygan neye benzediğini görmek için çaresizdi.

Kadın yataktan indiğinde hissettiğı kayıp hissedilir derecedeydi. Etrafta dolaştığını duyabiliyordu ama sonunda göz bağını çözdüğünde, geceliğıyle masum bir şekilde durmuş, ona tepeden bakmak için elinden geleni yapıyordu. Yanaklarındaki pembe çizgiler hariç, çoğunlukla başarılı oluyordu.

Neredeyse gülüyordu. Bu hiç olmamış gibi davranmak istiyordu, değil mi?

Kit çömelmiş bir yırtıcı gibi bekliyor, onun kendisini çözmek için öne çıkışını izliyordu.

Göğsünün hızla inip kalkmasını sakinleştirerek kibar ve rahat bir tavır takındı.

Sonunda onu esaretinden kurtardığında, saldırdı.

Kadının belini kavradı, onu yatağa çarptı ve üzerine çıktı. "Dilime binip hiç olmamış gibi davranabileceğini sanma," diye hırladı kulağına, lobunu ısırarak. "Bu kelimeleri ağzından almakla tehdit ettiğimi hatırlamıyor musun?"

"Elimde ne peserim ne de Fransızca bir mektup var," diye soludu Annabelle, yanakları doruğa ulaştığı için hâlâ nefis bir şekilde kızarmıştı. "Bana yaklaşmayacaksın."

Kit'in kahkahası alaycı bir kahkahaydı. "Amını sikeceğimi mi sandın güzel kraliçe?" Başparmağı bir kez daha kızın alt dudağında gezindi. "Benim aklımda tamamen farklı bir şey vardı."

Kızın ağzı şok içinde açık kalmıştı; bu nadiren görülen bir durumdu, diye düşündü ama yine de bundan yararlandı.

Parmağını Annabelle'in dudaklarının arasına bastırarak iğrenç hareketi tekrarladı. "Bu kelimeleri dudaklarından sikkemek istiyorum, Annabelle. Tam anlamıyla."

Keskin küçük dişleri parmağını ısırdı, bir uyarı.

Dudaklarını eğlenerek büktü. "Benim vahşi kraliçem."

Tiz çığlıklar dikkatlerini çekerek Kit'in başını yana çevirdi. Sesler yalaktan geliyordu; çaresiz küçük *miyavlamalar* yürek tellerini sızlatıyordu. Annabelle'in üstünden indi, unuttuğu battaniyeyi ve kemerini alıp beline bağladı ve ereksiyonunu örtmek için nafile bir çaba harcadı. Bir *breacan an fhéilidh* -evde sık sık giydiği büyük kilt- işlevi görecektense kadar uzun değildi ama iş görüyordu.

"Merhaba ufaklıklar," diye mırıldandı ikisi yalağın etrafında dolaşan ve kenarlarını mıncıklayan yavru kedilere. "Sizi uyandırdık mı?"

Küçük kedi miyavladı, bu ne anlama geliyorsa artık. "Yoksa peşinde olduğun şey yemek mi?"

Başka bir *miyavlama*, bu sefer daha yüksek sesle.

Kit buzluğa giderken Annabelle'e bir bakış attı, balık püresi tenceresini çıkardı.

Neyse ki, etrafta dolaştıkça ereksiyonu daha da azaldı. Geri dönerken, onu yavru kedileri yalaktan çıkarırken ve zayıf olanı göğsüne yaslariken buldu.

İkisi birlikte, üç yavru kedinin de yeterince beslenmesini sağladılar. Bücürün bile birkaç ısırik

aldığını görünce rahatladı. Yemek minik kedilere enerji vermişti. Güneşin kayalıkların üzerinden yükselmesiyle birlikte Kit, bu gece tekrar uyuma şanslarının olmadığını biliyordu.

"Sanırım yavru kedinin annesini buldum," diye duyurdu yeni fileto edilmiş somonuyla kulübeye girerken. Ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu.

Annabelle başını kaldırmış, kucağındaki erkek yavru kediyi düşüncesizce okşuyordu. Kit'in hangisi olduğunu sormasına gerek yoktu. Onları birbirinden ayırmak kolaydı. İki kız canlı olanlarıydı, oysa hasta küçük oğulları Annabelle'e bir çapak gibi yapışmıştı - her ne kadar bugün üç kez yemek yemiş ve kız kardeşlerini takip etmeye çalışırken bazı titrek adımlar atmış olsa da.

"Dışarıda bıraktığımız yiyeceklerden yedi mi?"

Kit üzüntüyle başını salladı ve kendisini selamlayan iki kızın çenelerini kaşımaya başladı. "O öldü." Kızın küçük erkeği okşaması kesildi. "Ne oldu ona?"

"Yan tarafında bir yara var ama ölümünden sonra leş yiyiciler tarafından açılmış olabilir. Her iki durumda da," tüyleri ipeksi yumuşaklıkta olan yetim kızları kucağına aldı, "bu küçükler artık bizim sorumluluğumuzda."

"Onların vahşi hayvanlar olduğunu söylememiş miydin?"

"Vahşi hayvanlar olabilirler dedim." Yine de onların etrafında ne kadar uzun zaman geçirirse o kadar ikna olmuyordu. Eilean Rìgh'teki gillie'nin bir keresinde saf yaban kedilerinin beyaz kürkü olmadığını söylediğini hatırlıyordu ama üçünün de üzerinde beyaz lekeler vardı. "Her iki durumda da tilkilerin saldırılarını savuşturacak durumda değiller. Kendilerini bile besleyemezler." Alınan küçük kız yüzünü onun çenesine doğru kaydırды. "Onları terk edemem. Terk edilmenin ne demek olduğunu bilirken olmaz."

Bir de *Endurance* seferindeki köpekler vardı.

Kit yutkundu; bu, bir daha asla hatırlamak istemediği bir anıydı. Yine de tüm kötü anılar gibi, ne kadar unutmaya çalışsa da beynine kalıcı olarak kazınmıştı.

"Ne zaman terk edildin?" Kaşlarını çattı, inanamıyordu. "*Sen.*"

Annabelle ocağa bakarken burun delikleri alevlendi. Kucağında uyuklayan küçük erkek gerindi ve beceriksizce su kabına doğru yürüdü.

"Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum küçük kraliçe," diyerek yanına oturdu. En azından onu itmeye çalışmaması cesaret vericiydi. "Seni suçlamıyorum ve *Tanrım*, senin bakış açısından on kat daha kötü olduğunu biliyorum. Ama ben yanlış bir şey yapmadım."

Boğuk kahkahası bir uyarı alarmıydı. "*Yanlış bir şey yok* mu? Lord Linwood'un balosunda o ışıkları açtığın anda beni tanıdığım herkesin önünde rezil ettin."

Kit bu gerçekten kaçmadı, o gece yaptıklarından dolayı irkildi. Feni, kıskançlık ve öfkeyle sarhoş olmuştu. Onu tekrar görmek, yıllardır gömülü tuttuğu duygusal tortuları harekete geçirmişti. Ama bu bir mazeret değildi. "Yaptım," diye kabul etti, onun kısılmış gözleriyle buluşarak. "Özür dilerim. Hayatımın geri kalanında her gün dizlerimin üzerine çöküp özür dilememi istiyorsan, yapacağım şey bu. Yaptığım şeyin sonuçları görmezden gelinemez. Leydi Effie'nin ilk sezonuna verilen zarardan bahsetmiyorum bile. Kızgın olmakta haklısın, Annabelle. Beni hor görmeye hakkın var."

Tanrı onun kendini hor gördüğünü biliyordu.

"Durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa," diye titrek bir tutuşla elini tuttu, başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi, "tek yapman gereken bana haber vermek."

Alkol yoksunluğu. İşte buydu. Uyuyamama. Sonsuz titreme. Daha önce yaşamadığı bir şey değildi. Gececeğini biliyordu, ama şu anda perişan haldeydi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beyefendiyi oynama, Aylesbourne. Bu sana yakışmıyor."

Göğsünde bir şey gevşedi, yıllardır sıkı sıkıya kilitlenmiş olan bir şey. Camın tekrar erimiş kuma dönüşmesi gibi. "Hayır," diye sırttı ve gözlerinin yavaşça onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Gençken olduğundan daha dolgundu, sadece geçen zaman sayesinde ve her kıvrımı takdir ediyordu. "Öyle değil. Beni kaba ve evcilleşmemiş seviyorsun, değil mi?"

Annabelle'in kaşlarının çatılması ihtiyacı olan tek kanıttı.

Annabelle ona karşı koymayı deneyebilirdi ama vücudu ona ihanet etti. "Dün gece amını yıkayışım kesinlikle hoşuna gitti."

Şok gözlerini kamaştırdı. Şaşırmamıştı. Annabelle gün boyunca aralarındaki yakınlaşmadan hiç söz etmemişti, sanki hiç olmamış gibi davranıyordu ama Annabelle bunu görmezden gelmekten bıkmıştı.

"Bana karşı bağışıklığın varmış gibi davranabilirsin," diyerek elini göğsüne götürdü ve boğazına doladı. "Ama ikimiz de farklı olduğumu biliyoruz. Adımı haykırdığında nasıl bir tat aldığını biliyorum. Senin balını yuttum. Dilimi nasıl kullanmayı sevdiğini çok iyi biliyorum."

Kızın boğazı adamın tutuşuna karşı hareket etti. "Kendini övüyorsun."

Kit, dudakları birbirinden bir santimden daha az ayrılana kadar onu öne doğru çekti. "Allenby'nin seni dün gece benim yaptığım kadar sert bir şekilde orgazm ettiğini söyleyebilir misin?"

"Allenby farklıydı."

"Tutkuya dayanmıyordu," diye yardımcı oldu, anlaşmaları hakkında keşfettiği birkaç detayın boşluklarını doldurdu. "Ya da arzuya."

"Aynen öyle."

Kendini beğenmiş sırtışı zafer kazanmıştı. "Yani hem tutkumuz hem de arzumuz olduğunu kabul ediyorsun." "Dayanılmazsın."

"Öyleyim," diye fısıldadı, diğer eli yüzünü okşamak için yukarı kalktı. "Ama siktir et."

Kit, Annabelle'in sıkıca tuttuğu dudaklarını açlığın kaynayan kucağında yakaladı. Annabelle'in dudakları yumuşayıp onu öperek karşılık verdiğinde Kit'in içinden muzaffer bir inilti geçti, Annabelle'in buna karşı koymaya çalışmış olması bile mucizeydi. Nefretinin tadının acı olması gerekirdi ama bu *ilahi* bir şeydi.

"Senden nefret ediyorum," diye inledi ve adam boynundan aşağı indiğinde gözlerini zevkle kapattı.

Boğazının arkasından yarım bir kahkaha koptu. "Ama istemiyorsun, değil mi? Benimle ilgili fikirlerden nefret ediyorsun ama gerçek bambaşka. Beni suçladığın suçtan dolayı masumum. Her zaman da öyleydim."

"Çocuğunu taşıırken beni terk ettiğin için masum olabilirsin," diye düşündü, kelimeler sanki onları bırakmakta zorlanıyormuş gibi yavaşça onu terk ediyordu. "Ama geri kalanı için suçlusun."

"Linwood'un balosunda iğrenç davrandığım için suçluyum." "Suçlu olduğunu düşündüğün tek şey bu mu?" diye sordu sessizce.

Lanet olsun. Burada bir tuzağa düşüyordu, bunu biliyordu. "Diğer suçlamalarım neler?"

Annabelle ondan uzaklaştı, tavrının üzerinde bir buz tabakası kayıyordu. "İngiliz topraklarına döndüğünde verdiğin *partileri* duydum, Aylesbourne. *Seks partisi* terimi daha uygun olurdu."

Duvara yaslandı ve başını duvarın dökülen beyaz boyasına çarpmasına izin verdi. Bu doğrudu. Bir keşif gezisine çıkmadan önce bir parti vermek onun alışkanlığıydı; alkol, kadınlar ve uyuşturucularla dolu bir parti. Dönüşünde de bir tane daha. "Çıktığım her keşif gezisinde, Annabelle, birden fazla kez ölümle yüz yüze geldim. *Nimrod* seferi sırasında birçok kez neredeyse buzun içinden geçiyordum, *Endurance*'ta neredeyse açlıktan ölüyordum, Brezilya'daki Eddington deneyi sırasında bıçaklandım, ilk Everest seferimde bir yarıktan düştüm ve ikincisinde en yakın arkadaşımın cesedinin yanında bir çığ tarafından canlı canlı gömüldüm, bu yüzden arada bir üzüntülerimi boğma ihtiyacı hissediyorsam özür dilerim."

Bir keşif gezisine çıkmadan önce durum farklıydı. *Bunu* yapmıştı çünkü sadece bir kadının dokunuşunun sağlayabileceği yumuşaklığı son kez deneyimliyor olabilirdi.

Konuşurken Annabelle'in alnındaki suçlayıcı kırısklık ya sözlerinden ya da sesindeki çatlaktan dolayı kayboldu. Fısıltıyla verdiği yanıtın gelmesi uzun zaman aldı. "Arkadaşının adı neydi?"

"John," diye nefes aldı. "John MacGillivray."

Aniden içine çektiği nefes, bu ismin onun için bir anlam ifade ettiğini gösteriyordu ama MacGillivray Annabelle'i tanısaydı mutlaka ona söylerdi. Adam onun ve Annabelle'in ilişkisi hakkında her şeyi biliyordu.

-Ya da Kit'in her şey olduğunu düşündüğü şey. "Onu tanıyor muydun?"

"Kişisel olarak değil. Birlikte çıktığım bir kızla evlendi. Leydi Maria. Hâlâ ara sıra birbirimize mektup gönderiyoruz," diye yanıtladı Annabelle. "Onu çok sevdiğini biliyorum."

Kit'in sıkılmış dişleri çenesini gıcırdattı. "O yaptı." Ve ona kocasının ölümünü haber vermek için mektup yazan da oydu. Çocuklarının babasının ölümünü. Gözlerinde birikmeye çalışan nemi kırıştıtararak uzaklaştırdı. "Hâlâ seviyor. Böyle bir aşk... insanı asla terk etmez."

Ona baktı. İlk başta kasıtlı olarak değil, ama gözlerini kaçıramadığını fark etti.

Ne kadar sevişmeye, içmeye ya da uyuşturmaya çalışsa da Annabelle'e olan aşkı hiç bitmemişti. Sanki hayatının kendisinden beslenen bir parazitmiş gibi onu çıkarmaya çalışmıştı.

Ama işte buradaydı, babasının gül bahçesinde yıldızları seyrederken tanıştıkları geceki kadar bedenseldi.

"Hayır," diye itiraf etti Annabelle sonunda. Yargısının sert çizgileri, sanki bariyerleri kalkmış gibi solup yok olmuştu. "Olmayacak."

Kit bir rahatlama sesi çıkardı ve kıza uzandı - tıpkı onun da kendisine uzandığı gibi. Onu üzerine çekti ve bacaklarını kalçalarının üzerine ayırdı. Öpüşmeleri çaresizce kavrayan eller ve aç inlemelerden oluşuyordu. Adam kızın ağzını yaladı, tadını aldı ve hemen daha fazlası için geri döndü.

"Seni istemekten hiç vazgeçmedim," diye açıkladı, küçük kraliçesi beline sarılmış halde ayağa kalkarken. "Seni düşünerek sikimi okşamayı hiç bırakmadım, etrafıma gelmeni."

Adam onu yatağa yatırıp kıyafetlerini çıkardığında Annabelle güldü. "Bazı kadınlar sevgililerinden şiirler bekler."

"Biliyorum," diye nefes nefese gömleğini başının üzerine çekti. İşte buradaydı, yatakta onunla birlikte gülüyordu. Bu anı ne kadar sık hayal etmişti? "Ama onun yerine dilimi ağına sokuyorum. Bunun adil bir takas olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerini kırıştırdı, gözleri adamın çıplak göğsünü taradı. "Nerenden bıçaklandın?"

Kit'in elleri yavaşça pantolonunun düğmelerini açmaya gitti. Onun dudağını ısırmasını ve sikini ona göstermesini izledi.

"Aletinden mi bıçaklandın?" diye sordu kararsızca, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak oturmak için ayağa kalktı.

"Neyse ki değil." Kit pantolonunun yere düşmesine izin verdi ve bunu yaparken pantolonundan çıktı. Kızın, sikinden sakınmak için arkasına yaslanmasını bekledi ama kız böyle bir şey yapmadı. Küçük kraliçesi her zaman meydan okumaya hazırды. Göbeğinin bir ya da iki santim altında, koyu

renkli saçlarının arasında gizlenmiş olan yara izini işaret etti. "Buradan bıçaklandım."

Annabelle o kadar yakınına eğildi ki nefesi adamın sikine değdi ama Annabelle kadının kalçalarının birbirini sıktığını fark etmedi. Bunu bilerek yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

"Neden biri seni bıçakladı?"

Etkilenmemiş görünmeye özen gösterdi. "Unvanımla ilgili söylentiler yerel halka ulaştı. Üç tanesi beni soymaya kalkıştı."

"Paranı alıp gittiler mi?" diye içini çekti ve ona öyle masumca baktı ki tereyağının erimeyeceğini düşündü.

"Annabelle?"

"Mmm?"

"Aç şu lanet ağzını."

Annabelle

Annabelle Kit'in talimatına uyarak neredeyse rahatlayarak inliyordu. Elleri hareket etti, biri sertleşmiş sikini avuçlarken diğeri başının arkasını kavrayarak onu sikinin ucuna getirdi. Kızın dudakları

Erkekliğinin kalın başını okşadı ve kadın, akan tuzlu şehvet damlacıklarını hevesle yaladı.

Kit'in dudaklarından anlamadığı bir dilde sert iniltieler geliyordu. İki kelime dışında Kit'in daha önce kullandığını hiç duymamıştı: *mo chridhe*.

Tecrübe eksikliğini coşkuyla telafi etmeye çalışıyordu. Elleri adamın kalçalarına kenetlendi ve onun sıcaklığını içine çekmesini teşvik etti. Emerken yanakları çukurlaştı, uyarılmışlığı kanında sadece onun söndürebileceği bir ateş yaktı.

"Islak mısın?"

Kızın cevabı, adamın zonklayan uzunluğunun etrafında olumlu bir inleme oldu.

"Sikimi emerken çok iyi görünüyorsun," diye yarı inledi, yarı güldü. "Gelecekte *breacan an fhéilidh*"imi daha çok giymeyi düşünmem gerekecek, sırf istediğim zaman seni kaçırıp kendimi boğazına sokabilmek için."

Uygun bir ritim bulduğunda, Kit'in başının arkasındaki tutuşu otoriterden saygılıya dönüştü. Sessiz küfürler, coşkulu iniltieler ve yabancı dillerde konuşuyordu.

Bu, başka hiç kimseyle keşfetmediği bir şeydi. Robert Buckford'la olan evliliği hiçbir zaman tamamlanmamıştı, Cornelius Allenby'yle olan anlaşması ise tamamen fizikseldi. Ama Kit'le... her şey ve daha fazlasıydı.

Kit doruk noktasına yaklaştıkça tohumunun tadı yoğunluğunu artırmaya başladı. Gözleri tahrikten kapalıydı, bunun ona verdiği güçle sarhoş olmuştu. Kit bu şekilde onun merhametine

kalmıştı ve buna bayılıyordu.

Adam geri çekildiğinde bu düşünce daha yeni aklından geçmişti. "Bana bir dakika ver," diye soludu, ağzının kenarında bir sırıtışın gölgesi oynayıyordu.

"Hayatta olmaz," diyerek elini tokatladı ve onu sikinden tutup kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Annabelle, ağzının içinde harcamayacağım."

"Neden olmasın?"

Gözlerinde şaşkınlık parladı. "Çünkü sen bir hanımefendisin."

"Senin kraliçen olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı, sesi öfkeyle yükseliyordu. Annabelle onun sikini bir kez daha eline aldı ve dokunuşunu bir zevk tıslamasıyla kabul ettiğinde memnun oldu. "Ve eğer ağzımda harcamanı istediğimi söylersem, o zaman lanet ağzımda harcarsın."

Dudakları bir kez daha onun etrafında gerildi. Onun sessiz küfürleri ve coşkulu iniltileri kulaklarına müzik gibi geliyor ve onu hedefine doğru itiyordu. Bu kez daha hızlıydı, onu eşige doğru itiyordu. Her dokunuşu sözsüz bir kabullenme eylemiydi. *Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Tüm içgüdülerine rağmen, Senin için çaresizim.* Aylesbourne'un kalçaları ritmik bir şekilde öne doğru sarsıldı ve o da bu sarsıntıya kendi ritmiyle karşılık vererek adamın tadını ağzının derinliklerine kadar emdi.

"Siktir," diye fısıldadı onun üstünden, bir eli başının arkasını kavrarken diğeri omuzlarının arasından aşağı uzanıyordu. "Siktir, siktir, siktir. Siktir!"

Sıcak tohum darbeleri ağzını doldurdu ve onun tadıyla zevkle inledi, şiddetle yutkundu. Garip bir şekilde samimi bir hareketle, kendinden geçerek onun etrafında kıvrıldı. Dokunuşu neredeyse şefkatliydi, lezzetli ve pis eylemleriyle garip bir şekilde yan yanaydı.

Annabelle bu sefer şikâyet etmeden adamın ağzından çekilmesine izin verdi. Adam giderken dudaklarından bir damla ılık sıvı süzüldü ve Annabelle onu diline götürmeden önce başparmağında topladı.

"Lanet olsun, küçük kraliçe," diye bağırdı ve onu izlerken başını salladı.

Bir sirene yakışır bir gülümsemeyle bacak bacak üstüne attı. "Bana sizi şok ettiğimi söylemeyin, *Majesteleri.*"

Birkaç nefes içinde Kit'in tavrı zevkten bitkin düşmüş bir halden daha karanlık ve şehvetli bir hale dönüştü. "Beni şok ettiğini düşünüyorsun, değil mi?"

İçine bir huzursuzluk çökmeye başlamıştı ama bunu belli etmedi. O ve Cornelius Allenby birkaç yıldır aynı yatağı paylaşıyorlardı ama karşılaşmaları hep aynı şekilde olmuştu. Scarlett Şatosu'nda gizli bir yasadışı kitap koleksiyonu vardı ve o da bunları incelemişti -bazılarını oldukça ayrıntılı bir şekilde- ama gerçek dünya deneyimi sınırlı kalmıştı.

Kit ikisini de yatağa doğru yuvarladı ve bir dirseğinin üzerinde durdu. Diğer eli kızın çıplak vücudunda geziniyor, belindeki çukurluğu takip ediyordu. "Örneğin, biliyor muydun?"

seni *burada beceremem*-" Annabelle, parmağı girişinde dolaşırken nefesini içine çekti "-risk almadan, beni kabul edebileceğin başka bir yer var."

Kastettiğini düşündüğü şeyi mi kastetmişti? "Nerede?"

Adam aşağıya, aşağıdaki büzülmüş deriye doğru ilerlediğinde boğazından onursuz bir ses geldi. "İşte."

Kalın kalın yutkundu, adamın eli çekilince rahatladı. "Böyle şeyler okumuştum." "Peki sen ne düşündün?"

"Bunda benim ne çıkarım olduğunu anlayamıyorum," diye karşılık verdi. "Benim bakış açıma göre, kadın için hiçbir zevk olmayacak. Erkeklerin kendilerini ait olmadıkları bir yere sokmaları için bir bahane gibi görünüyor. Her zamanki gibi."

Kit sıırttı. "Doğru hazırlıkla zevkli olabilir. Bir kadının bu tür aktiviteler sırasında doruğa ulaşması duyulmamış bir şey değil."

"Bu gece yapmak istediğin şey bu mu?"

"Hayır," diye sakince cevap verdi, göğsüne yerleşen endişe düğümünü gevşeterek. Başka bir şey söylemeden aralarındaki boşluğu kapattı ve dudaklarını tatlı, neredeyse iffetli bir öpücükle aldı. Dudaklarının onunkilerin üzerinden her geçişi, kadının bir kez daha zevkle iç çekmesine neden oluyordu. "Bu gece seni izlemek istiyorum."

Öpücüğü tatlı olsa da, dokunuşu başka bir şeydi. Parmaklarının uçları göğüslerini doruklara çıkarıyor, kızın nefesi kesilene kadar koparıyor ve çimdikliyordu. "Eğer başka bir şey yapmazsan, yemin ederim seni tokatlayacağım."

"Oh hayır," diye esprili bir şekilde cevap verdi, dudaklarının kenarları yukarı kalkarak göğüslerine doğru öpücükler gönderdi. "Ne yapacağım ben?"

Adam meme ucunu ağzına aldığı anda inledi, ardından dişlerini üzerinde gezdirdiğinde keskin bir çığlık attı. "*Kit!*" Kızın çığlığı daha bitmeden dili acıyı dindirmiş, ıslak bir özürle kızın hassas tenini yalamaya başlamıştı.

Adam diğer meme ucuna geçtiğinde, kadın ne olacağını biliyordu. Bu kez kalçaları beklentiyle birbirine kenetlendi. Gözleri adamın dişlerini tırmıklarken geri yuvarlandı ve inlemeleri tam boğazlı bir mutlulukla dolup taşıtı.

Sonra iri ellerinden biri hareket etti ve Annabelle'in açıkta kalan teninin her santimini emmek istercesine genişçe açıldı. Sonunda uyluklarının arasındaki kaygan ete ulaştığında Annabelle rahat bir nefes aldı.

Kit her zamanki gibi onunla oynadı. Dokunuşu neredeyse bir masaj gibiydi, klitorisinin her iki

yanını aşağı yukarı okşuyor ama asla çok yaklaşmıyordu. Annabelle kalçalarını yuvarlayarak onu daha yakına çekmeye çalıştı ama

sadece bir dirseğinin üzerinde durmuş, kendini beğenmiş bir ifadeyle onun mücadelesini izliyordu.

"Kit!" diye hırladı sonunda, önceki şiddet tehdidini gerçekten düşünerek. Dokunuşu hem coşku hem de ıstırap vericiydi, tek bir dokunuşla patlayacağını hissedene kadar onunla alay ediyordu.

Onun ıslak, muhtaç bedeninden aşağı kayd, girişine yeterince yaklaştı ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmesini sağladı. Ancak içine girmek yerine kendini onun ıslaklığına buladı ve parmaklarını ağzına götürerek memnuniyetle inledi. "Tadını özlemişim."

Aklına sinsi bir fikir geldi. Onu dudaklarıyla buluşturmak için aşağı çekti ve alçak, yavaş bir öpücüğün kontrolünü ele geçirdi.

Ve boştaki elini bacaklarının arasından aşağı kayd, dokunuşunun verdiği rahatlamayla neredeyse ürperdi.

Kit, kadının iki elini de başının üzerine kapattı, yatağın kenarına eğildi ve kemeriyle ortaya çıktı. "Sen," diye hırladı, onu hareketsiz bırakmadan önce deriyi yatağın çıtalarına dolayarak, "hilekâr bir cadalozsun."

Esaretin uyandırdığı duygular... beklenmedikti. Yasak ve *çok* baştan çıkarıcı bir şey. Onlara karşı mücadele etti, gerçekten çaresiz olduğu gerçeğinden garip bir şekilde heyecanlandı. Gerçekten onun merhametine kalmıştı.

Bu, zevk almayı hiç beklemediği bir şeydi.

Hayatında her zaman kontrolü tercih etmişti. Durumlar ve insanlar üzerinde kontrol, ama en çok da kendi üzerinde kontrol. Çok az arkadaşı vardı, bunun yerine uzak durmayı, herkese tepeden bakmayı tercih ediyordu.

Yakınlaşma sırasında bile kontrolü seviyordu. Cornelius kontrol edilmenin bazı yönlerinden hoşlanmıştı ve böylece fantezilerini keşfetme fırsatı bulmuştu. Daha önce hiç böyle birinin kontrolü altında olmamıştı. Foxcotte Moor kilometrelerce uzaktaydı; burada gerçekten Kit'in merhametine kalmıştı.

"Beni çaresizliğe sürükledin," diye cevap verdi, bacaklarını bir kez daha onun için açarak. *Dokun bana.*

Lütfen.

"Niyetim buydu. Seni çaresiz bırakmak *istiyorum*. Muhtaç olmanı *istiyorum*. Seni aklından çıkarmak *istiyorum*." Kit onun bacaklarının arasına diz çöktü, başparmaklarıyla onu iyice araladı. Aralarında siki sallanıyordu, bir kez daha dikleşmiş ve esmerleşmişti. "Ben de senin içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor." Kadının gözlerindeki ani panik adamın bir elini kaldırmasına neden oldu. "Ben olsam riske atmazdım. Ama bu *istememe* engel değil."

Beklenmedik bir şekilde parmakları kadının içine girdi ve göğsünden uzun bir rahatlama iniltisi

yükseldi. Kadın o kadar ıslaktı ki, adam derinlere daldı. "İçinde olduğumu hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Olumlu yanıtı zevkten bulanıklaşmıştı.

Eğer net ve sakın bir tepki bekleseydi, parmaklarını kadının içine sokmaz ya da avucunun içini klitorisine doğru yuvarlamazdı.

Alçaltılmış kirpiklerinin altından adamın öne doğru eğildiğini, neredeyse göğüs göğüse gelene kadar üzerine eğildiğini gördü. Adamın sıcak, sert aleti bir an için kadının açıklığına çarptı, sonra yeniden ayarlayarak karnının üzerine koydu.

Kit bir parmağını daha içine soktu ve kadının sırtı gerildi. Kalçaları neredeyse kendiliğinden daha da açıldı. Orgazmı ulaşamayacağı bir yerde duruyordu, Kit onu gittikçe yaklaştırıyor, ta ki ihtiyaçtan derisi yüzülene kadar.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen."

O karanlık, yoğun gözler ona bakıyor, yüzündeki her dakika değişikliği özüksüyordu. "Kendine dokunduğunda kimi düşünüyorsun?"

Annabelle'in gururu o kadar kırılmıştı ki neredeyse gülünecekti. "Sen," diye hıçkırarak kalçalarını yuvarladı. İçini bir sıcaklık kapladı; serbest kalması o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabilecekti.

Sırtışında sert bir yan vardı. "Ben de seni düşünüyorum, küçük kraliçe."

Onu saran doruk noktası o kadar güçlüydü ki, gücü karşısında çığlık attı. Omurgası neredeyse yatağı tamamen terk edecek şekilde yükseldi ve uzun, acı verici derecede zevkli anlar boyunca onu dondurdu. Siyah, görüş alanını daraltmakla tehdit ediyordu ama daha az umursayamazdı, daha çok hayatında yaşadığı en güçlü orgazm boyunca havayı yutmakla ilgileniyordu.

Sonunda yatağa yığıldı, bacakları açık kaldı ve gözleri kapandı. Kit onun boynuna sokularak başını hafifçe yana çevirdi. İçinde hiçbir şey kalmamıştı; Kit'in alaycı dokunuşları, tek başına *ihtiyaç duyana* kadar tüm kısıtlamalarını yok etmişti.

Onsuz, bitkin düşmüştü.

Tekrar ona sokuldu ve yanıt alamayınca keyiflendi.

Garip bir çınlama sesi gözlerini açmasına neden oldu. Bu, kemerin ahşap zemine inişiydi. O kadar bitkin düşmüştü ki adamın bağlarını çözdüğünü fark etmemiş miydi?

Annabelle onun kendisini kollarına çektiğini bilecek kadar farkındaydı ve onun kucağına gömüldü. İstmeden yüzüne küçük bir gülümseme geldi ama yanağının adamın göğsüne, onun göremeyeceği bir yere sıkışmış olmasına şükretti.

Tanrı biliyor ya, bugün onun mahrem anlarını yeterince görmüştü.

Yorgunluğuna rağmen uykuya dalmadı. Bulunduğu konum, kulübenin iki penceresinden birini görmesini sağlıyordu. Bunun yerine dolunayın pencereden süzülüşünü, ara sıra bulutlar tarafından

örtülüşünü izledi.

Belki de uyumuştı, çünkü adamın derin ve kederli sesi gözlerini açtı. Onları ne zaman kapatmıştı?

"Çocuğumuzun nasıl biri olacağını hiç düşündün mü?"

Bu belirsiz soru, uzun zamandır yara izine dönüşmüş olan yaraları deşti. Çocuklarıyla ilgili soruları yanıtlamaya alışık değildi; bunu bilen tek kişiler Theo ve Robert'tı. İkisi de öleli yıllar olmuştu.

Theo'nun ölümünden beri çocuğunun yasını tek başına tutuyordu. Bunun artık doğru olmadığını fark etmek tuhaf bir duyguydu.

Annabelle doğrulup battaniyeyi bir zırh gibi etrafına sardı. "O mükemmeldi," diye fısıldadı, sesi uyuyan yavru kedilerin hafif mırıltılarından zar zor duyuluyordu.

"O mu?" Kit mırıldandı, gözleri şokla irileşmişti. "Nereden biliyorsun?"

Hayatının en kötü gününün anıları onu çarptı. Bitmek bilmeyen kan. Doktorun telaşı. Kasılmaların acısı. Ebenin ıkınması için verdiği çılgınca talimatlar. Ve zihninin bir köşesinde bunun çok erken olduğunu, her şeye rağmen bebeğinin hayatta kalamayacağını biliyordu.

Tıp, kan alma ve mizahın çok ötesine geçmişti ama büyü değildi. Yüzü pasif kalsa da kalbi harap olmuştu. "Çünkü onu ben doğurdum." Kit dehşete kapıldı. "Düşük yaptığını söylediğini sanıyordum."

Annabelle yere baktı ve battaniyedeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Pek sayılmaz," diye mırıldandı. Belli ki aradaki farkı anlamamıştı. "Düşük, hamileliğin belirli bir noktasından öncedir. Doğum diye bir şey yoktur. Düşük bunun için çok erkendir."

Kit ona yaklaştı ve onu rahatlatıcı kokusuyla sarmaladı. "Ama çocuğumuzu sen doğurdun? Bizim... *oğlumuzu* mu?"

Başını hafifçe salladı, keder görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Ve o mükemmeldi, Kit. Çok ama çok mükemmeldi ve çok ama çok hareketsizdi. On minik parmak. On minik ayak parmağı."

O anda Kit'ten bir hıçkırık yükseldi ve Kit ona sarıldı.

"Theo benimle birlikteydi." Annabelle'in, doğumun her adımında doktorun elinden bir şey gelmediğini söyleyip durmasından haberdar olmasını sağlayarak onun destekçisi olmuştu. "Benimle ilgilendi. Bizimle."

"Takdire şayan bir şekilde, sanırım."

Başını onun çenesinin altına sıkıştırdı, artık tamamen uyanıktı. "Şimdi bile onun kim olabileceğini merak ediyorum. En sevdiği renk." Bir düşünce onu neredeyse güldürüyordu. "Senin macera anlayışına ya da espri anlayışına sahip olup olmayacağını."

Annabelle onun göğsünden bir nefes geçişini duydu. "Seçtiğin bir isim var mı?"

Onun önünde bunu itiraf etmekten neredeyse utanıyordu. "Ben... Ben ona Oscar adını verdim. Oscar Phillip Fraser. Oscar senden sonra, Phillip de babamdan sonra. Ona gerçek babasıyla küçük bir bağlantı vermek istedim."

Kit geri çekildi, gözyaşları kirli sakallarına akıyordu. Oscar. Göbek adı. "İkinizi de terk ettiğimi düşündüğünüzde bile mi?"

"O zaman bile." Annabelle omuz silkti. Bunu neredeyse bir isyan hareketi olarak yapmıştı. Kit sorumluluğundan kaçmış olabilirdi -ya da o öyle düşünüyordu- ama oğullarının nesebine dair bir kayıt yoksa kahrolurdu.

Kit gözyaşlarını silme zahmetine girmedi, küçük bir gülümseme gözyaşlarının yolunu bozdu.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Bunun için teşekkür ederim." Hırçın bir ses onu terk etti.

"Buckford çocuğa onun adını vermeni istemedi mi?"

"Hayır. Robert'ın bir varise ihtiyacı vardı ama özellikle baba olmak istediğini sanmıyorum." Ağzını açtı ama tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu endişeyle.

"Bana yazdığın mektubu Michael'a göstermiş olabilirim. Bana hamileliğini anlattığın mektubu."

Annabelle ayağa fırladı, gözleri büyüdü. O kadar insan arasından Michael'ın bu kelimeleri okumuş olması... "Bunu neden yaptın ki?"

Kit onu ikna etti. "Bilmediğini bilmiyordum. Özür dilerim. Buraya benimle gelmek istedi ama ben onu kalmaya zorladım." Alnı sempatik bir çizgiyle kırıştı. "Ailenizden herhangi biri biliyor muydu? Theo dışında?"

"Hayır, sadece Theo. Yardım için gittiğim kişi oydu. Robert'la olan evliliğimi o çözdü. Görünüşe göre daha önce birbirlerine mektup yazmışlar."

Sanki onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi saçlarını okşadı. "Hamileliğini neden ailene söylemedin? Evliydin. Ortada bir skandal olmazdı."

"Gerçekçi görüldüğünden emin olmak için açıklamadan önce birkaç ay beklemem gerekiyordu. Aslında mektubu anneme çoktan yazmıştım," dedi eski acısını dile getirerek. "Mektubu postalamaya niyetliydim ama ertesi sabah kanlar içinde uyandım ve..." Annabelle'in sözleri kesildi. "Sonra da ortada hamilelik falan kalmadı."

Kit ona daha sıkı sarıldı, koyu renk göğüs kolları yanağına değdi. "Özür dilerim, küçük kraliçe. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Ben de." Mektubu yazarken ne kadar telaşlı olduğunu ve aldığı cevapla kalbinin nasıl ikiye bölündüğünü düşündü-

Annabelle ayağa fırladı. Bunu daha önce hatırlamayacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?
"Cevap," diye mırıldandı.

"Cevap?"

"Size hamileliğimi bildiren o mektubu gönderdiğimde bir yanıt aldım."

"Sen *ne*?" diye öfkeleni. Duyguları yüzüne çarparak birbirine karıştı ama tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. "Ne yazıyordu?"

Kelimeler bir damga gibi beynine kazınmıştı. "*Keşif gezisine devam edeceğim*," diye tekrarladı, her ne kadar on altı yıldır onu görmemiş olsa da. "*Durumunuzla ilgili olarak size sempati duyuyorum. Aylesbourne Dükü.*"

Burnu öfkeyle kırıştı. Hızlı bir hareketle kendini yataktan itti ve kurutma askısındaki giysilerini vahşi bir acelecilikle kaptı. "Gidiyoruz," diye hırladı.

"Affedersiniz?"

"Biri bunu benden saklamış!" diye gürledi, bacaklarını kısmen kuru pantolonunun içine sokarak. "*Senden* gelen mektubu buldum, lanet olsun. İçeriğine o kadar odaklanmışım ki, içinde geldiği zarfı düşünmek aklıma gelmedi. Açılmıştı."

Pencereye doğru yürüdü ve gecenin karanlığına baktı. "Foxcotte Moor'a yürüyerek bir ya da iki saat içinde dönebilirim." Onun hareketleriyle uyanan yavru kediler miyavlamaya başladı.

Göğsündeki hayal kırıklığı beklenmedik bir şey değildi. "Peki ya sonra?"

Kit yavru kedileri sevmek için eğildi, aklı başka şeylerdeydi. "Ve sonra geri döneceğim. Oraya vardığımda bir çakal beni arabasıyla belki çeyrek mil ötede bıraktı. Onu tekrar arayacağım. Buradaki her şeyi topla. Bir an önce Eilean Rìgh'e ulaşmak istiyorum."

"Eilean Rìgh?" dedi, telaffuzda tökezleyerek.

Sesi yumuşadı. "Benim mülküm." Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ama onu sildi. "Yavru kediler için bir sepet getireceğim. Onları burada bırakmayacağız."

"Neden malikanene gidiyorsun?"

"Benim malikaneme gidiyoruz. Eilean Rìgh. Söyle."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Kendisine doğru gelen küçük erkek yavru kediye gülümsedi. Onu kollarının arasına alan Annabelle, onun cılız *miyavlamasına* güldü. "Bu öğleden sonra kendini daha iyi hissediyor musun? Kesinlikle daha iyi görünüyorsun. Ve tam olarak neden senin malikânene gidiyoruz?" Bunu tamamen atlamıştı.

"Var..." Kit durakladı, "günlük *kayıtlar* tutuluyor ve o gün postaya kimin baktığı belirtiliyor olabilir. Kayıtların Eilean Rìgh'de mi yoksa Berkeley Meydanı'ndaki Campbell House'da mı olduğunu bilmiyorum. Hamileliğinizin örtbas edilmesinden kimin sorumlu olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor. *Oğlumuzun.*" Kayıplarının sonsuza dek birbirine bağladığı hüzünlü bir bakış paylaştılar. "Oscar'ın."

Annabelle sustu. Theo öldüğünden beri kimse onun adını kullanmamıştı.

"Peki sonra?" "Eilean Rìgh'de bir şey bulamazsak, Londra'ya yelken açarız."

"*Yelken* mi?"

"*Kuzey Yıldızı* Inverness'de demirlemiş durumda. Sanırım onu ziyaret etmemizin zamanı geldi."

Kit

E ilean Rìgh onu evinde karşılayan eski bir dost gibiydi. Eski barikonun altından geçtikleri anda bir iç çekiş omuzlarındaki gerginliği hafifletti, batan güneş kayboldu duvarların arkasında. Taşları hem yaş hem de Torridon Gölü'nden gelen sert deniz havası nedeniyle aşınmıştı. Yaklaştıklarında yüksek perde duvarı ve ona eşlik eden mazgallar kaleyi görmelerini büyük ölçüde engelledi, ama Kit bailey'e girdiklerinde Annabelle'e döndü, onun atalarının evine tepkisini görmeye hevesliydi.

Her şeyi kavrarken dudakları aralandı, gözleri uçsuz bucaksız merkez kaleye kaydı. Eilean Rìgh, güneydeki şapelden, doğudaki mutfaklara, batıdaki ahırlara ve kuzeydeki kaleye kadar her yöne yayılmıştı.

Güneydeki çoğu kalenin aksine, burası sadece yönetici ailenin müstahkem bir evi değildi; burası bir kaleydi ve yüzyıllar önce kendi başına küçük bir kasaba olarak işlev görüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kulübeden ayrıldıklarında sanki dünyayı kendisinden uzak tutmak istiyormuş gibi bir soğukluk geri gelmişti. "Benim fikrimi mi almak istiyorsun, yoksa sadece evine iltifat etmemi mi istiyorsun?"

Kit şoföre yarım bir bakış attı. Ne kadar tuhaf olsa da, onun soğukluğu hoşuna gitmişti -çünkü yalnız kaldıklarında onun ateşini görebiliyordu. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Sizin için bunun tatsız olacağını

hissediyorum." "Nasıl yani?"

"Hep keşfetmek istedin, değil mi? Bu şekilde kapalı kalmak..." Annabelle omuz silkti. "Sanırım hiç hoş olmamıştır."

Bir uşanın kapıyı açmasıyla cevabı kesildi ve Kit birkaç adım geride bekleyen uşasını görünce sırtıttı. "Munday," diye bağırdı, bir kolunun altında yavru kedilerin hasır sepetini tutarak. Yavru kediler yola çıktıktan sonra sadece birkaç belirsiz *miyavlamayla* yolculukta iyi iş çıkarmışlardı.

Munday'ın beyaz sarı saçları Kit'in onu son gördüğünden beri belirgin bir şekilde ağarmış görünüyordu. "Majesteleri. Foxcotte Moor yolda olduğunuzu bildirmek için aradı. Odalarınızı hazırladık ama beklemiyorduk-"

"Bu Leydi Buckford, Munday. Eşyalarını *Banrigh*'in odasına koy."

Munday'ın şaşkınlığının tek kanıtı kirpiklerinin hafifçe titremesiydi. "Elbette, Majesteleri. Akşam yemeğini şimdi mi istersiniz, sonra mı?"

Annabelle'in midesi arabada guruldamaya başlamıştı. "Şimdi," diye cevap verdi. Üst kata çıkmaya can atıyordu. "Oturma odama getirsinler. Bu yavru kediler için yiyeceğe de ihtiyacımız olacak. Ringa balığı ve keçi sütü olabilir mi? Ezilmiş balığın tek başına onlar için en iyi diyet olduğundan şüpheliyim."

Hasır sepette uyuklayan yavru kedileri taşıyan Kit, ikisini yürüyüş yolunun üzerinden kaleye uzanan süslü dehlizlere götürdü. Üstlerindeki boyalı tavan kare karolar halinde düzenlenmişti ve her bir karo İskoç tarihinde -resimlerin ilk kez yerleştirildiği 1683 yılına kadar- yapılmış farklı bir savaşı temsil ediyordu.

Ziyafet salonunun önünden geçtiler, şamdanlar tavandan aşağı sarkıyordu. Birinci katta Annabelle, nereye bakacağını bilseydi, ona göstermek istediği manzaraya göz atabilirdi. Neyse ki dikkati, şatonun dönüştüğü modern ve antikin tuhaf örgüsü tarafından çalınmıştı.

Doğru, avizeler yerine şamdanlar vardı ama giriş salonunda Kit'in Everest'te çektiği fotoğraflar da vardı - aralarında Kit'in Tuğgeneral Bruce ile çekilmiş bir fotoğrafı da vardı - ve bir gramofon.

Annabelle tam son merdivenleri çıkmak üzereyken durakladı. "Bu bir motosiklet resmi mi?"

Başını salladı ve açık kapıdan Anthony'nin dairesine baktı. Odalardan birinde bir şövale olduğunu hemen hemen seçebiliyordu. "Evet, öyle. Anthony yaptı, Fabrique Nationale hayranıdır. Gerçi sanırım bugünlerde portreleri tercih ediyor. Burası o buradayken onun yaşam alanı."

"Anthony?"

"Kuzenim. Aslında onunla hiç tanıştın mı bilmiyorum."

Pürüzsüz taş merdivenleri tırmanmaya başladılar; taşın ortasındaki çukurlar yüzyıllar boyunca yoğun bir şekilde kullanıldıklarının işaretiydi. "Buraya sık gelirler mi?"

"Hayır. Eric Amca ve Anthony Campbell House'da yaşamayı tercih ediyorlar. Anthony Londra'da sanat okuluna gitti, sanırım orada yaşamaya alıştılar. Anthony'nin de artık bir karısı var-Daisy."

Eve dönüş yolculuğunun kısa sürmesinin bir nedeni de buydu. Rahatsızlık onu ağırlaştırıyordu. Ne için burada olduğunu biliyordu ama olası gerekçeleri ne olursa olsun Eric Amca'nın dairelerine girmek güvene ihanet olacaktı.

"Ve burası," dedi son merdivenleri tırmanıp düklük alanını koruyan kapalı kapıyı açtıklarında, "benim dairelerim."

Buradaki mobilyaların çoğu miras kalmıştı. Şık koyu ahşap ve cilalı altın, duvarlarda aile portrelerinin sergilendiği orta odanın etrafında parıldıyordu, ancak Everest'in tepesinden çekilmiş bir fotoğraf ve Güney Kutbu'nda çekilmiş bir başka fotoğraf eklemişti. *Bu* başka hiçbir dükün yapamayacağı bir şeydi.

Bağlantılı odaların kapıları açıktı. "Yatak odam," diye eliyle işaret ederek sepeti yere bıraktı ve açtı. Tahmin edilebileceği gibi, küçük kızlar keşfetmeye hevesliydi ve hemen yeni alanlarının etrafında dolaşmaya başladılar. Oğlan ise sepetin güvenliğinden çıkmak konusunda isteksizdi. Kit onun için açık bıraktı, böylece hazır olduğunda çıkabilecekti. "Banyo. Oturma odası. Ofis. Sigara odası. Ve *Banrigh* odası."

"*Banrigh* ne demek? Aşağıda bahsetmiştiniz."

"Kraliçe demek. Çünkü *Banrigh* odası Aylesbourne Düşesi'ne ait."

Annabelle'in başı döndü. Annabelle'in hafifçe geri çekildiğini fark etmekten kendini alamadı. "Beni *karına* ait olması gereken odaya mı koyuyorsun?"

Kit, kadının aralarına koyduğu mesafeyi kapatarak ilerledi. Onun geri çekilmeye devam etmesini bekliyordu ama çenesini havaya kaldırarak yerinde durduğunu görünce memnun oldu. "Günlerdir bu konunun etrafında dans ediyoruz. O yüzden açık olalım. O mektup bana ulaşmış olsaydı, İngiliz topraklarını asla terk etmezdim. Seninle gözümü kırpmadan evlenirdim." Kahretsin, hâlâ evlenirdi. "Sen benim düşesim olurdun, Annabelle, olman gerektiği gibi. Bu yüzden evet, seni karım, düşesim, *banrigh*'im için tasarlanan odaya koyuyorum. O *senin* küçük kraliçem. Ve her zaman öyleydi."

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı. "Kit..."

Omuz silkmesi özür dilemez bir tavidir. "Ben ne istediğimi biliyorum. Ve sanırım sen de biliyorsun."

"İki hafta önce olsa seve seve tırmıkla peşinden giderdim, bunu bekleyemezsin-"

Arkalarından bir gırtlak sesi duyuldu ve Kit döndüğünde uşaklardan Samuel'in elinde servis tabaklarıyla dolu bir tepsi tuttuğunu ve endişeyle Annabelle'e baktığını gördü.

Neredeyse gülecekti ama Samuel'i oturma odasına yönlendirdi. "Buraya gel," dedi Annabelle'e. Arkasına dönüp baktığında üç yavru kedinin de onları takip ettiğini gördü. Daha doğrusu yemek kokusunu takip ediyorlardı. Görünüşe göre küçük erkek her şeye rağmen cesaretini kazanmıştı.

Annabelle'le bu kadar çabuk karşılaşmayı beklemiyordu. Gerçekten de onu doğruca yatak odasına götürürken aklında tek bir amaç vardı.

Samuel dük dairesinin kapısını arkasından kapattığında Kit, Annabelle'i pencereye doğru çekip perdeleri açtı.

Önlerinde, Torridon Gölü batan güneşin altın ışıklarıyla yıkanıyordu. Dağlar her iki tarafta da yükseliyor, dış dünyaya bir engel oluşturunuyordu. Bu havada dağların tepelerinde hafif bir kar izi vardı. Göl aşağıda bir değirmen göletiydi ve hem muhteşem gün batımını hem de dağları yansıtıyordu.

"Bu çok güzel," diye iç geçirdi, elini göğsüne dayadı. "Bu manzaraya sahipken neden ayrılmak istedin ki?"

Bazen kendine bunu sorardı. "Tarih yazmak gibi aptalca çocukluk hayalleri."

"Fikrini değiştirmişsin."

MacGillivray'in ölümü ona bunu yapmıştı. Boğulma korkusu-

Kit gözlerini kırpıştırdı, birdenbire bu tür düşüncelerin onu günlerdir rahatsız etmediğini fark etti. Gördüğü kâbus dışında, Annabelle'le birlikte kulübede huzur içinde uyumuştı. En son ne zaman gece boyunca uyumuştı?

Geçen yılki keşif gezisinden önce bu kesindi.

Uyanıkken düşünceleri bile onu o kadar rahatsız etmemişti. Alkol almadığı için başlangıçta titriyordu ama bu, vücudunun yoksunluk belirtilerini ilk kez yaşaması değildi. Everest'e tırmanmaya çalışırken dipte bırakılan tek şey alkoldü. Tuğgeneral Bruce, feni gibi lüksler de dahil olmak üzere tüm gereksiz ağırlıkların geride bırakılmasını emretmişti.

Kit'in gülümsemesi gölün üzerinden batan güneşe rakip olacak kadar parlaktı. "Gel," dedi ve kızın boynuna bir öpücük kondurdu. "Yemek ye. Enerjiye ihtiyacın olacak."

Çünkü bu gece sonunda onun olacaktı.

Arkasından kapanan kapının tıkırtısı ihanetin işaretiydi. Kit, Eric Amca'nın ofisine amcası olmadan hiç girmemişti. Eski kitapların karakteristik kokusu, etrafında dans eden toz zerreciklerine sinmiş gibiydi.

Annabelle'e yarınki *Kuzey Yıldızı* gezisini organize etmek için aşağıya ineceğini söylemişti. Onun yerine, aradığı şeyi bulamayacağını umarak amcasının ofisini karıştırıyordu.

Birçok insan gibi Eric Amca da günlük hayatını detaylandıran bir günlük tutardı. Uyandığı saati, öğle yemeğinde ne yediğini, konuştuğu insanları, yazdığı mektupları, içine ne koyduğunu ve daha neler neler. Eric Amca bir keresinde *Kraliçe Victoria'nın kendisi gibi* demişti. Kit *her* gün günlük tutma ihtiyacını hiçbir zaman anlamamıştı. Keşif gezileri sırasında günlük tutmuştu, ama günlük hayatın saçmalıklarını? Kim bunları okumak isterdi ki?

Yıllar boyunca Kit, Eric Amca'nın günlüklerinden kesitler görmüştü, özellikle de çocukken. Amcasının, Kit'in Eton'daki ilk rugby maçının öyküsünü dakika dakika, oyun oyun detaylandırmasına yardım ettiğini hatırlıyordu. Kit, amcasının her ayrıntıyı belgelemesini istediğini hatırlıyordu.

Bu anı onu gülümsetti. Hay
sikeyim.

Ve şimdi de Annabelle'in hamileliğini örtbas etmekten sorumlu olup olmadığını öğrenmek için Eric Amca'nın günlüklerini karıştırması gerekiyordu.

Masanın arkasındaki rafta duran deri ciltli kitapların hepsinin üzerinde belgeledikleri yılların kabartmaları vardı; 1900, 1901, 1902, 1903, 1910'a kadar. Kit dişlerini sıkarak 1907 baskısını indirdi ve esnek derinin dokunuşunun altında kaydığını hissetti.

Günlüğün açılmasına izin verdi ve sayfada kendisinin ve Anthony'nin isimlerini gördü. Her şeye rağmen 6th ve 7th Ağustos sayfalarına geçti. Amcasının mahremiyetini zaten ihlal ettiğinden daha fazla ihlal etmek istemiyordu.

Nefesini tutarak, ilgili bölümü bulana kadar amcasının kahvaltısının ayrıntılarını atlayarak girişi taradı.

Uykusuz gecemin kaynağı elbette Kit'in Antarktika'ya gidişiydi. Onu Southampton'dan kalbim boğazımda uğurlarken, bunun sevgili oğlumu son görüşüm olup olmayacağını merak ediyordum. Şimdiden onun için bir yığın posta var, bunları tasnif ettim ve daha sonra bir posta üssü kurulmadan önce Güney Orkney Adaları'na iletmem söylendi. Onlar

*sahip olduğu tüm iyi dilekleri taşımak için ikinci bir Nimrod'a ihtiyacı olacak.
Bayanlardan aldığı mektupların sayısı beni gülümsetti ve onların sözleri de
onu benim kadar özleyeceklerini gösteriyor.*

Kit günlüğü kapattı, bunun doğru olmasını istemiyordu. Amcasına her zaman güvenmişti, dolaylı olarak güvenmişti. Güvenmemesi için hiçbir neden yoktu. Eric Amca Kit'in tanıdığı tek ebeveyndi.

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, Kit birdenbire neye bakmakta olduğunu fark etti; kendisinin, annesinin ve Edna Teyze'nin -Eric Amca'nın rahmetli karısı- Kit'in vaftiz töreninde çekilmiş çerçeveli bir dagerreyotipi. Kit, Eric Amca'ya göre iki yüz yıldan uzun bir süre önce 4th Aylesbourne Düşesi'nden miras kalan uzun vaftiz elbisesini giymişti.

Yaşasalardı Kit ve Annabelle'in çocuğunun giyeceğı bir şeydi.

Kendisini düklük dairelerine geri dönmüş, elinde günlük, sigara içme odasının kapısına yaslanmış halde bulana kadar ayaklarının onu nereye götürdüğünü fark etmedi bile.

Görünüşe göre onun yokluğunda bir kozmetik fabrikasına dönüşmüş olan sigara odası.

Kozmetikler bilardo masasının yeşil genişliğine dağılmıştı. Sırtını ona dönmüştü, Annabelle koleksiyonunun etrafında dönerken etekleri uçuşuyor, dikkatle işine odaklanıyordu. Ama masaya uzanmak için eğildiğinde...

Bir kez daha, beyni yetişmeden ayakları hareket etti. Kasıklarını kızın arkasına sürttü ve vücudunu masayı kaplayan kaba çuhaya bastırdı. "Ne yaptın sen benim bilardo masama?" diye hırladı kulağına.

Annabelle ilk şaşkınlığının ardından çınlayan bir kahkaha attı. "Onu daha iyi bir amaç için kullandım, *Majesteleri*."

Kit'in aklında daha iyi bir tane vardı.

Yumruğunu kabaca saçlarına bastırdı ve omurgasını itaatkâr bir şekilde bükerek onu yukarı çekti. Ağlamakla inlemek arasında bir şey onu terk etti. "Umarım ıslanmışsındır, küçük kraliçe. Çünkü durmayacağım."

Onu bırakarak, elbisesinin eteklerini yukarı itti ve aklına acımasız bir düşünce geldiğinde kalçalarının üzerine getirdi.

"Bu çuha," diye homurdandı, kızın saçlarını avuçlayıp yanağını üzerinde sürükleyerek. "Sert, değil mi?" "Evet," diye nefes nefese kaldı, sesinden tahrik damlıyordu.

"Cildini acıtıyor mu?"

"Biraz."

"Güzel," diye cevap verdi, hem elbisesini hem de kombinezonunu başının üzerinden çekerek. Bu onu modaaya uygun küçük topuklu ayakkabılarından başka bir şeyle ayakta bırakmadı, ama o daha çok önü sert kumaşla buluşana kadar onu geri itmeye odaklanmıştı. "Çünkü seni tüm zaman boyunca meme uçların çuhaya değecek şekilde becereceğim. Seninle işim bittiğinde *çiğ olmanı* istiyorum."

Ereksiyonunu serbest bırakan Kit, cebinden bir kutu prezervatif çıkardı ve bir tanesini boyunun üzerinde yuvarladı. Bacaklarının arasında gezdirdi, kadının ne kadar sırılsıklam olduğunu görünce homurdandı. Aletinin başını kızın girişinin üzerinde gezdirirken, kızın geri yuvarlanan muhtaç kalçalarına bakıp sııttı.

Hoşuna gitse de gitmese de istediğini alacaktı.

"Ellerini arkana koy," dedi kabaca, Annabelle'in kollarını arkasına iterek. "Tamamen benim insafıma kalmış durumdasın-" Annabelle bir kez daha haykırdı, adam onu saçlarından tutup yukarı çektiğinde, şu anda ağırlığını destekleyen tek şey buydu "-ve zaten sırılsıklamsın."

Ve sonra tam olarak istediği şeyi yaptı ve onun içine gömüldü.

İnlemeleri havada bir yerlerde birbirine karıştı, tıpkı bedenleri gibi birbirlerine bağlandılar. Bunca yıl sonra bile, tüm olanlardan sonra bile, eve kayma hissi kıyaslanamazdı. Aralarında her zaman *bu* coşku olacaktı. Kadının sıcak balı adamın sikini yıkadı ve adam dayanamayıp aşağı uzanarak kadının sikinin etrafına sıkıca yayıldığını hissetti.

"Kit," diye fısıldadı, kalçalarını onun kavrayışına karşı sallamaya çalışarak. "Lütfen. Hareket et. *Lütfen.*"

Soğuk bir kahkaha onu terk etti. Onu tohumuyla doldurana kadar acımasızca itme ihtiyacına rağmen, bunun nasıl bir his olduğunun tadını çıkarma ihtiyacıyla da boğuşuyordu. Kit boştaki elini kızın göğsüne götürerek ona biraz daha eziyet etmek istedi. "Bu acıtıyor mu? Meme ucun çuhaya dayanıyor mu?"

Annabelle başını sallamaya çalıştı ama adamın saçlarını sıkıca kavraması onu engelledi.

"Güzel. Çünkü daha da kötüleşecek. Kendini bir hanımefendi gibi sunabilirsin, Annabelle. Dışarıda, herkese tepeden bakarak yüksek atının üzerinde yaşayabilirsin. Ama burada ikimiz de gerçeği biliyoruz; yetki *bende.*"

Sonra Kit bütün gücüyle kalçalarını Annabelle'e çarparak ciddi bir şekilde itmeye başladı. Bilardo masası onun hareketleriyle sarsıldı, Annabelle'in üst üste yığıldığı kozmetikler devrildi ve yuvarlandı. Her hamlesinde inliyor, Annabelle'in delici inlemeleri de ona güç veriyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye hırladı, onun üzerine eğildi ve boynunu iz bırakacak kadar sert

ısırdı. Arzu, içinde onu zorlayan azgın bir canavardı. "Sana ne yaptığımı herkesin görmesini istiyorum. Seni ne hale getirdiğimi."

Annabelle'in çığlıkları bir kreşendoya ulaştı ve Annabelle onun etrafında mutluluk darbeleriyle sıkılaşıırken inledi.

"İşte bu kadar. Benim için gel. Sikim için gel. Islat beni. Sana taparken beni ıslat, çünkü amını bir daha asla terk etmek istemiyorum. Çünkü sana ne yaparsam yapayım, *bizi* ne hale getirirsem getireyim, asla yeterli olmayacak. Sana asla yetmeyeceğim. Çünkü sana bu şekilde sahip olmak lanet bir ayrıcalık. Çünkü sen benim *kraliçemsin*, Annabelle."

O konuştukça, bacakları titreyene ve iniltisi mutluluk dolu bir iç çekişe dönüşene kadar daha da sert boşaldı.

Patlarken kükreyerek onun boşluğunu aldı. Kesesi altından sıkıca çekilmiş, tohumunu öfkeyle kadının içine pompalıyordu. Tam da olmasını istediği yere. Tam olarak *her zaman* olmasını istediği yerde.

Doruk noktasına ulaştığında Kit artık Annabelle'i saçlarından tutmuyordu. Bunun yerine, ikisi de bیلardo masasının üzerine yığılmış, nefes nefese kalmışlardı. Kit'i bir ter tabakası kapladı ve Kit alnını Annabelle'in sırtına, tam da onun ısırık izinin altına bastırdı.

"Beni bir daha asla terk etme," diye yalvardı tenine karşı, kulağına giden yolu öpmeden önce kokusunu ciğerlerine çekti. "Gerekirse seni yedi deniz boyunca avlarım."

Annabelle ayağa kalkmaya çalıştı ve Kit onun bunu yapmasına izin vermek için ağırlığını kaldırdı. Adamın siki Annabelle'in içinden kaydı ve prezervatifi çıkarmak için tuttu. Kadın döndü ve kollarını adamın boynuna doladı. "Seni alt edebilirim, Aylesbourne. Ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Mmm," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ama beni nasıl kovalardın."

Prezervatifi atarak onu dükün yatak odasına çekti. İçeri girdiklerinde yavru kediler bir an donup kaldılar, görünüşe göre odanın içinde birbirlerini kovalıyorlardı ama sonra oyunlarına devam ettiler. Kit, küçük erkeğin alıngan küçük kızın hakkından gelmesine sırtıttı. "Biliyorsun, bir noktada onlara isim vermemiz gerekecek."

"Bir, iki ve üç?" Annabelle yatağa uzanmayı önerdi. Kit'in gözleri takdirle Annabelle'in üzerinde gezindi ve Annabelle ona daha iyi bir görüş sağlamak için bacaklarını açtığında burun delikleri alevlendi.

"Bak sana ne yaptım," diye mırıldandı, yavru kediler unutulmuştu. "Ağrın var mı?"

"Harika bir şekilde."

Kıyafetlerinden kurtulup onu yatağa kadar takip etti ve sonunda burada olmasından duyduğu memnuniyetle iç geçirdi. "Her zaman olman gereken yer burasıydı."

Alnında bir şüphe titreşimi belirdi. "Bunu bilemezsiniz."

"Ama ben istiyorum. Seni her zaman beni dehşete düşüren bir güçle istedim. *Her zaman*. İlk tanıştığımızda ve senin Theo ile Michael'ın kız kardeşi olduğunu öğrendiğimde, seni rahat bırakmalıydım. Ama yapmadım. *Yapamadım*." Yutkundu. "Sensiz... On altı yıldır kalbim olmadan yaşayan bir kabuk gibiydim. Çünkü o hep seninle kaldı. Dondurucu bir dağın yamacına yapıştığım da ya da denizin kara kalbine baktığımda bile, bir yanımda hep burada, seninle kaldı. Olmam gereken yerde. Dünyada değişmez sabitler vardır, küçük kraliçe ve sen benimsin. Benim hayatımsın. Aşkırımsın. Ruhum. Hepsi geri dönölmez bir şekilde senin."

O konuşurken Annabelle'in dudaklarının kenarı aşağı doğru titremeye başladı ve gözlerindeki nem parıltısını hızla kırptırdı.

Kit çenesini ona doğru eğdi. "Seni asla terk etmedim, Annabelle. Asla terk edemezdim. Ruhumu bile terk ederdim."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye bir kahkaha attı ve gözlerindeki yaşları yakalamak için elinin kenarını yukarı bastırdı.

"Neden olmasın? Bunlar doğru."

"Çünkü beni mahvettiğin için seni affetmemi sağlıyorlar. Ve ben senden nefret etmek için çok uğraşıyorum."

Kıkırdadı ve alınlarını birbirine yasladı. Hâlâ bunun *nasıl olduğunu anlamaya* çalışıyordu. "Beni affetme. Ben senin affını *kazanana* kadar beni affetme."

"Peki ya on yıl sürerse?"

Kit onları yatağa soktu, onu kendine çekti. "O zaman iyi geçirilmiş bir on yıl olacak. Çünkü seninle olacak."

Annabelle

Annabelle el çantasının kalaylı tokasını açarak rujunu ve monogramlı kompaktını aradı. "Biliyor musun," dedi, "kendi çantamı kullanmayı tercih ederdim. Öpücük geçirmez ruj."

Piç herif sırtarak elini arabanın deri koltuğunun arkasına doğru uzattı. "Şu anda bilardo masasına bulaşmış olan mı?"

Tangee rujunu kabından çıkarırken ona kötü huylu bir mırıltı verdi. "Evet, öyle. Hem de yepyeni. Daha kullanmamıştım bile."

"Değiştireceğim."

Ona ters ters baktı. "Çok haklısın, yapacaksın."

Kit'in eli ruju sürmesini engellemek için uzandığında ruj dudaklarına bir santimden daha yakındı. "Bu rengi mi süreceksin?!"

Annabelle aptalı oynayarak parlak turuncu ruja baktı. "Bu rengin nesi var?" "Yani... bu iğrenç, Annabelle." Kit elini kaldırdı. "Moda konusunda uzman olmadığımı kabul ediyorum-" "Öyle deme," diye alay etti.

"-ama bir balkabağıyla kavga kaybetmiş gibi görüneceksin." "Sanki hiç kavga kaybedecekmişim gibi."

"Peki," diye kabul etti, ellerinin ensesinde sahiplenici bir şekilde dans etmesine izin vererek, dün gece bıraktığı hassas ısırik izini okşadı. "Bir balkabağına karşı cesur bir mücadele vermiş gibi görüneceksin."

Parlak turuncu Tangee rujunu sürerken kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. "İzle ve öğren." Ruj çoğu rujdan daha hafifti ve bu onun her gün kullandığı bir görünümdü. Annabelle nazık bir şekilde

aşk tanrısının

Kapağı tüpün üzerine kapatmadan önce eğildi ve Kit'in  aşkın ifadesinin tadını

 ıkardı. "Ama... renk nereye gitti?"

"Renk değiştiren bir ruj," diye açıkladı, ses tonunun züppelik unsurlarıyla ağırlaştığından emin olarak. "Kullanan kişinin vücut ısıısıyla temas ettikten sonra hafif bir allığa dönüşüyor."

Kit ruju aldı ve incelemek için havaya kaldırdı. "Ne kadar zekice."

Annabelle pudra k ğıdını çantasına geri koydu ve arabanın camından dışarı baktı. Inverness limanında oturuyorlardı. Daha doğrusu, Inverness limanının yanındaki, havanın hem tuz hem de benzin açısından zengin olduğu otoparkta. Kit'in ani bir kararla Londra'ya yelken a ması, Eilean R gh'den Inverness'e iki buçuk saatlik bir yolculuk yapmalarına rağmen yatın hâlâ hazır olmadığı anlamına geliyordu.

Eilean R gh hakkındaki düşünceleri *mutsuz* bir *miyavlama* sesiyle bölündü. Annabelle hasır sepetin içindeki küçük erkeğe gülümsedi. "Biliyorum," diye onayladı, Eilean R gh'in ghillie'lerinden biri onlara bakıp kanlarında azıcık İskoç yaban kedisi bulunan evcil kediler olduklarını ilan ettiğine göre onları evlerinden almak konusunda çok daha rahattı. "Tekneye bindiğimizde seni besleyeceğiz, tatlı  ocuk."

"Burada her zaman daha fazla fare bekçisine ihtiyacımız var," demişti hayalet, boğuk sesi ömür boyu sigara içme alışkanlığının bir göstergesiydi. "Ama şu anda hiç emziren annemiz yok. Bu üçünün hayatta kalabilmeleri için şefkatli bir ele ihtiyaçları olacak. Sıcak. Düzenli beslenme; yumurtalı keçi sütü, balık ya da kemik unu en iyisi olacaktır."

Annabelle başıyla onayladı. Küçük şeylere gerçekten çok bağlanmıştı ve Kit'e yavru kedilerin onlarla birlikte geleceğini kesin bir dille söylemişti.

Aklını kurcalayan soruyu Kit'e sormadan önce pelerinli adamın uzaklaşmasını beklemişti. "Fare bekçisi de neyin nesi?"

"Ah," diye kıkırdadı Kit, başparmağını çenesiyle ovuşturarak. "Eilean R gh'teki kedilerin resmi görev unvanı bu. M lk  haşarattan temiz tutmak. Birkaç yıl önce büyük bir istila vardı ama hizmet inin    kedisinin varlığı sayesinde hizmetçilerin odası bundan kurtuldu. K hya onların sayısını artırmamızı önerdi ve hepsine bakılmasını sağladı, pirelerini yok etmek için onlara haftalık pennyroyal banyosu yaptırdı. Haftada bir gün bir sürü kızgın, vıcık vıcık kedimiz olduğunu hatırlıyorum. Böylece bir hizmetçimiz ve onun küçük fare bekçileri ordusu oldu."

"Ah." Inverness otoparkına döndüklerinde, Kit kendilerine doğru ilerleyen siyah saçlı adamı görünce koltuğunda doğruldu ve Annabelle'in zihninde canlanan, minik önlükler giymiş kedi konvoyu imajından uzaklaşmasını sağladı.

"*Kuzey Yıldızı* yelken açmaya hazır, Majesteleri," dedi, sesi açık pencereden içeri süzülüyordu.

Kit hasır sepeti taşıırken, ikisi de onu takip etti. Asfaltı geride bırakıp limanı boydan boya geçen dubaların oluşturduğu labirentte ilerlediler. Annabelle altlarında hareket eden dubalar karşısında her zaman tedirgin olmuştu ve destek için Kit'in dirseğini tuttu.

"Bundan bir şey anlamayın. Sadece kış üstü limana gitmek istemiyorum." Annabelle ona ihtiyacı olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bunu kendisi bile düşünmek istemiyordu.

Kuzey Yıldızı, bir sonraki sıra dubalar boyunca gururla duran devasa bir buharlı yat olarak göründü. Koyu renkli ahşabı günün sağladığı az miktardaki güneş ışığını emmiş, önündeki okyanusta süzölmeye hazırdı.

İtiraf etmekten nefret etse de güzel bir tekneydi. Girişini sağlayacak rampanın önünde durdu.

"Geçen yıl onunla denize açılmıştım."

Kit onun elini sıktı. "Eric Amca söyledi."

Yatın önünde duran Annabelle birden donakaldı. Bir suçu itiraf etmek üzere olan birinin havasıyla, "Geçen yıl burada bulunmamla ilgili," dedi.

Ona döndü. "Ne olmuş ona?"

"Ben... biraz yaramazlık yapmış *olabilirim*."

Adamın bakışlarındaki hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordu. "Bana onun sen olmadığını söyle." Başını sallayışında telaş ve utancın tuhaf bir bileşimi vardı. "Korkarım öyleydi."

Yatta geçirdikleri hafta berbattı - lüks bir yatta olabileceği kadar berbat.

Michael ve Emmeline birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı, birincisi ikincisine sonsuz bir aşkla bağlıydı. Annabelle zamanı akıllıca harcamıştı: içiyor ve kendini eğlendiriyordu.

Kit'in tüm kıyafetlerine balık yağı dökmüştü.

Kit'in en sevdiği kitapların sayfalarını birbirine yapıştırmıştı.

Ev sahibinin kamerasında, üzerinde seruleit kaplı bir hokka bulunan bir yazı masası vardı. Hepsinin kapaklarını yapıştırmıştı. Ayrıca kapağı kaleme, kalemi de masaya yapıştırmış ve bu sırada sarhoş bir şekilde kıkırdamıştı.

Kit nefesinin altında küfrederek burnunun kenarını sıktı. "Binlerce pound değerindeki alkolü mahvettin."

Tanrım, bunu unutmuştu. Yolculuğun sonuna doğru tüm alkol şişelerini açmış, kana kana içmiş ve kalanını balık yağıyla doldurmuştu. Kardeşinin sevdiğini bildiği bir tanesi hariç; o da bağışlanmıştı. Bazı durumlarda merhamet gösterebiliyordu.

"Ve gemideki yağlı boya tablolarla on binlerce poundluk zarar verdi. Anthony felaket derecede öfkeliydi. Gerçekten onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Evet. Evet, tüm alkolü içtikten sonra bunu yapmıştı: bulabildiği her sanat eserinin üzerine küçük penisler oymuştu. Başlarda bunu belli etmeden yapıyordu ama Kit'in Güney Kutbu'nda çekilmiş bir fotoğrafı bu kuralı tamamen bozmuştu. Belki de ilk keşfedilen bu değişiklik olmuştu, çünkü Kit'in alnına o kadar da küçük olmayan bir penis kazınmıştı.

Fotoğrafın çok kolay bir şekilde çoğaltılabileceği düşünüldüğünde, bu en az yıkıcı olanıydı, ancak açık ara en tatmin edici olanıydı.

"Kendimi savunmak için," diye söze başladı yavaşça,
"çok sarhoştum." Kit hiç eğlenmemişti. "Tek neden bu mu?"

Dudaklarını özür dilercesine büzdü, omuzları yükseldi. "Bunu hak ettiğimi düşünmüştüm." Ayrıca erkek kardeşi ve yengesinin bir hafta daha gemide kalacağı gerçeğini de göz önünde bulundurmamak zorundaydı ve onları rahatsız etmek istemiyordu.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı ama gözlerinde bir parça neşe vardı. "Seni denize atmadan önce şu lanet yata bin."

Annabelle kravatını tuttu ve onu daha yakına çekti. "Eğer içeri gireceksem, seni de yanımda götüreceğim,
Aylesbourne."

Sesi hırıltılıydı. "Siktir, umarım öyledir."

Gemi geçen yıl olduğu gibiydi. Pürüzsüz tik ağacından pruvası, dalgaları yarmaya hevesliymiş gibi öne doğru uzanıyordu. Üç direk üstlerinde gökyüzüne doğru uzanıyordu. İlk direğin dibine, üstü kapalı bir dinlenme alanı yerleştirilmişti. Annabelle geçen yıl zamanını burada geçirmiş, ustalıklı düzenlenmiş tentenin altındaki minderli şezlonglarda planlar yapmıştı.

Kendisi bile bunun mükemmel bir tasarım olduğunu kabul etmek zorundaydı; güneşin en parlak ışınlarını engelleyecek kadar kalın ama dergilerini rahatlıkla okuyabileceği kadar inceydi.

Güverte altı da hemen hemen aynıydı. Şaşırmış bir Kaptan Sutton, mürettebatın diğer birkaç üyesiyle birlikte onu karşılamak için oradaydı. Kit onu onların yanından geçirerek pelüş bej halının üzerinden geçip geminin sahibinin kamarasına götürdü.

Annabelle, Kit saldırmadan önce beyaz panellerle kaplı duvarlara ve dışarıdaki denizle uyumlu ipek yatak örtülerine kısa bir an göz attı. Sert öpücüğü Annabelle'in ciğerlerindeki nefesi çaldı, tıpkı serbest elinin tenindeki her türlü rahatlama hissini çaldığı gibi. Kız karşılık vermeye

başladığında ciğerlerinden hırıltılı bir zevk sesi yükseldi, başını eğdi ve ikisi de istekle nefes nefese kalana kadar adamın omuzlarını sıktı.

"Dün gece..." Hasır sepeti yere bırakıp yavru kedileri serbest bırakırken Kit'in omuzları ihtiyaçtan çökmüştü. "Sana çok sert davrandım."

Oh, lütfen. Neredeyse gözlerini devirecekti. "Hoşuma gitti."

"Anlayabiliyorum." Onu bacaklarının arasından kavradı ve nefes nefese kalışına sııttı. "On altı yıl sonra ilk kez öfkeyle sevişmemeliydik ve bunun için özür dilerim."

"Öfkenizin konusu ben miydim?" Bir kıkırdama.

"Hayır."

"Bu bir değişiklik yapar."

"Bu arada, Anthony'den özür dilemek zorunda kalacaksın."

Annabelle yazı masasına yaslandı ve kalemin hâlâ koyu renkli tahtaya yapışmış olduğunu görünce hafifçe eğlendi. "Neden? Sevgili kuzenini yoldan çıkardığı için mi?"

"Hayır, tüm tatil kıyafetlerini balık kokuttuğu için."

Bunun farkına varması onu neredeyse gülmeye zorluyordu. "Balık yağına buladığım senin kıyafetlerin değildi." "Hayır, ama Sir Ernest Shackleton'la olan fotoğrafımda alnıma çizdiğin horoz hoşuma gitti.

Bu hoş bir dokunuş oldu."

"Ne diyebilirim ki? Bazı sanatçılar imza kullanır. Ben penis kullanıyorum."

Güldü ve onu yazı masasına doğru itti. "Onu keşfeden Kraliçe Mary'ydi." Annabelle telaşla donakaldı. "Ne?"

"Kraliçe Mary. Siz ve Michael'dan sonra yatta kaldı."

Hay aksi. Annabelle işlediği suçlar yüzünden kellesinin uçurulmayacağını umuyordu. "Kraliyet ailesiyle bu kadar içli dışlı olduğunu fark etmemiştim." Annabelle Kral ve Kraliçe'yle birçok kez karşılaşmıştı, en son sezonun ilk günlerinde Kew'e yaptığı bir ziyaret sırasında. Önündeki adam onu kuyruğunu kıştırıp kaçmaya zorlamadan önce.

"Kraliçe Mary benim vaftiz annem. Neyse ki patavatsızlıklarımı affetmekle yükümlü." "Ki *çok fazla* var."

"Mmm," diye mırıldandı. Yanlarında getirdikleri bavulları ve en önemlisi yavru kediler için yiyecekleri getiren bir çift görevli kapıyı çalınca ikisi de kısa bir süre durakladı.

Bir *miyavlama* fırtınası arasında Annabelle sütlü balık lapası dolu kâseyi aldı ve yere koydu. Yavru kediler doymak bilmiyordu ve onlara her baktığında gülümsemekten kendini alamıyordu. Küçük oğulları gün geçtikçe kendine daha çok güveniyor, daha alıngan olan kız kardeşini yolundan

ekiyordu. İkinci kız, tatlı olan, daha mantıklı bir yaklaşım seçti; huzur içinde yiyebileceğı kabın diğers tarafına gitti.

Görevliler gittikten sonra Kit tekrar konuştu, dişlerini gıcırdatması ve kısık ses tonu onu anında gerdi. "Seninle amcam hakkında konuşmam gerek."

Annabelle kaşlarını çatı. "Peki ya o?"

"Dün gece buraya yapacağımız yolculuk için motor siparişi vermeye gittiğimde, konuştuğumuz kayıtlara da bir göz attım."

Şüphe, omurgasından aşağıya doğru rahatsız edici bir yol çizdi. "Onları bulamadığını söylediğini sanıyordum." Yüzündeki suçlu ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Yalan söylemiş olabilirim." Kit döndü,

Yatağın yanında yere bırakılmış olan bavulun kilidini açtı. Birkaç dakika kazdıktan sonra, sırtında 1907 yazan mavi bir kitapla çıktı. "Bunlar da kayıt değil. Amcamın günlükleri."

Annabelle günlüğe nefretle baktı ve Kit'in ne söylemek üzere olduğunu anladı. "Ve?"

Kit'in bakışları hüzünlü, uzaklara dalan bir parıltıyla aralarındaki zemine düştü. "Mektubunuzu bana göndermeyen amcamdı."

"Ve bana kancamı sallamamı söyleyen bir cevap gönderdi," diye alay etti. "Yani Campbell House'a hazırlıksız bir arama yapmak için gitmiyoruz; oraya onunla yüzleşmeye gidiyoruz."

Fikrinden pek hoşlanmadığı belli olan bir görev. "Etkili bir şekilde. Ama amcamın benmişim gibi davrandığı mektubun hâlâ sende olduğunu söylemiştin. Önce onu almak için Scarlett Kalesi'ne uğramak istiyorum, sonra da amcamla bulmacanın her parçasıyla yüzleşebiliriz."

Başını sallayan Annabelle'in nefreti bir dalga gibi büyüdü ve onu sürükleyip götürmekle tehdit edene kadar altında kabardı. "Dün gece bu yüzden mi bu kadar öfkeliydin?"

Başını salladı. "Beni kendi çocuğu gibi yetiştiren adamın sevdiğim kadını ve ondan olan doğmamış çocuğumu reddettiğini öğrendim. *Oğlumu*. Varisim."

Kalbi haince titredi. "Sevdiğin kadın mı?"

Kit gülümsedi. "Seni her zaman sevdim, Annabelle. Bunu görmemek için aptal olmalısın."

İlk kez nasıl hissettiğini gerçekten düşündü. İçinde bir öfke katmanı vardı ama son günlerde bu daha çok bir kaplamaya dönüşmüştü. Yüzeyin altında filizlenmekte olan duyguları örtmek için ince bir öfke tabakası. "Peki ya amcan?" diye sordu, konuyu saptırarak.

"Onun böyle bir şey yapabileceğine inanmazdım. Seni o zaman da şimdi sevdiğim gibi seviyordum. Hislerimi biliyordu."

Bu öfke kaplaması tehlikeli bir şekilde inceldi. "Öyle mi yaptı?"

Bir baş sallama daha. "Ama ben -hatalı bir şekilde- beklemeyi seçtim. Sana evliliğine layık bir adam vermek istedim. Sana, sahip olduğundan çok daha fazlasını başarmış olağanüstü bir koca

vermek istedim.

doğuştan gelen bir hak. Ben sadece... Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Annabelle yaptı. "Belki de düklüğün kendisine kalmasını istiyordu." Kit'in reddetme sesleri üzerine konuştu. "Bunu bir düşünün. Ne kazanacağını bir düşün. Güney Kutbu'na gidiyordun; en iyi zamanlarda bile tehlikeli bir yer. Asla geri dönmeme ihtimalin vardı."

"Eric Amca hiçbir zaman düklüğü istemedi. Bunu bana kendisi söyledi, hem de birden fazla kez."

Bu bir olasılıktı, doğru. Ama miras sırasındaki tek erkek Lord Eric değildi. "İnsanlar kendileri için asla yapmayacakları şeyleri çocukları için yaparlar," dedi usulca, bebek Oscar'ı ve Lord Buckford'la olan evliliğini düşünerek. "Şu anda sırada amcan var, doğru, ama o öldükten sonra..."

Kit onun yerine, "Anthony'ye miras kalacak,"

diye tamamladı. "Kesinlikle."

Bir an dondu kaldı ve Annabelle onun ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti. Ne kadar bitkin. Alnını gölgeleyen çizgiler derindi ve ağzı sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Adam ona yaklaştı ve Annabelle onun vücut ısınısını hevesle kucakladı.

"Dün gecedен beri hâlâ ağrın var mı?" diye mırıldandı şakağına doğru.

Annabelle başını yukarı kaldırdı. "Evet."

"Beni tekrar alabilir misin? Nazik olacağıma söz veremem."

Yüzündeki sırıtış iğrençti. Elinin kalçalarında dolaşmasına izin verdi ve pantolonunun kumaşının arasından sertleşen sikini sıktı. "Oh, nazik olmanı istemiyorum."

Annabelle usulca nefes verdi, gözleri gözbağının altından kafasının içine doğru yuvarlandı. Görüşü kesilince her hissi daha da arttı. Onun alaycı okşamaları. Çıplak tenine kondurduğu öpücüklerin kısa süreli sıcaklığı.

"Kit," diye fısıldadı, adam meme uçlarını koparıırken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Sıra bana geldiğinde hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu, dişlerini göğsünün pembe ucunda gezdirmeden bir an önce.

Çıığı bu kez sessiz değildi, acı ve zevk karışımı bir şekilde patladı. Hareketi tekrarlamak için diğer meme ucuna geçtiğinde beklenti yükseldi ve acı ile coşkunun bıçak sırtında dengede durarak bu hissin tadını çıkardı.

Kit, kız onun sikini kavradıktan sonra onu yatağı kısıtırıp giysilerini bedeninden ayırarak perişan etmişti.

Annabelle daha önce hiç gözleri bağlanmamıştı. Önceki cinsel partnerleri, Cornelius Allenby hariç, basit ihtiyaçları olan basit erkeklerdi. Onun zevkleri hükmedilmek üzerine kuruluydu ve Annabelle bunun için iştahı olduğunu keşfetmişti.

Ama alıcı tarafta olmak.

Kit bacaklarını tutup geriye doğru bükerek onu açtığı anda başını yastığa yasladı. Serin hava muhtaç bedeninin üzerinden hızla geçti ve basit bir teşhir eylemi neredeyse onu inletecekti.

Kit'in elleri hızla kadının kalçalarından aşağı inerek kıvrımlarını genişletti ve onu tamamen ortaya çıkardı. "Şu anda ne kadar savunmasız olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Benimle oyun oynama, Aylesbourne."

Göğüs ucuna sert bir çimdik atılmıştı. "Bana Aylesbourne deme."

"Oh!" diye nefesi kesildi. Zevkli olduğu kadar acı vericiydi de.

Sonra Kit'in dokunuşu her yerdeydi; omuzlarında, karnında, kalçalarında, hatta ayaklarında ama asla en çok ihtiyaç duyduğu yerde değildi. Kit, kız ihtiyaçtan kalçalarını oynatana kadar bedenini sahiplenici bir şekilde haritalandırdı.

"Dokun bana," diye emretti. Daha çok bir yalvarış gibi çıktı.

"Bu gece yetki sende değil, küçük kraliçe. Sana istediğim gibi tapacağım. On altı yıldır *ihtiyacım* olduğu gibi. Neden biliyor musun?" Onu kızdırmaya başladı, kaygan pembe etinin her iki yanında geziniyor ama asla arasına girmiyordu.

Umutsuz bir yakarışı bastırdı. "Neden?"

Hareket etti, sesi Annabelle'in kulağına gelene ve siki Annabelle'in girişine dayanana kadar ona doğru eğildi. "Çünkü biz birbirimize aitiz, Annabelle. Çünkü ruhlarımızın kırık parçaları o kadar mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor ki bu bir mucize olmalı. İkimiz de yalnız çalışmıyoruz, değil mi?"

Annabelle bunu düşünmek istemiyordu. "Sadece dokun bana."

Boynuna doğru sert bir kahkaha attı. "Bundan kaçamazsın. Bundan kaçamazsın. Tanrı biliyor ki denedim. Bana doğruyu söyle; beni düşünmeden tek bir gün bile geçirdin mi?"

Verdiği tek cevap lanet olası bir sessizlik oldu.

Çünkü o haklıydı. Ondan nefret ettiğinde bile dokunuşunu arzuluyordu. Allenby gibi erkeklerle yaşadığı sıradan karşılaşmalarda ipler kopmuştu; bunu tercih ediyordu çünkü bu ona gerçekten istediği erkeğin hayalini kurma fırsatı veriyordu.

Annabelle ailesinden bile ayrı kalmıştı. Her zaman mesafeliydi ama Kit'in bariz ihanetinden sonra içine kapanmıştı. Oğullarının kaybı bu sorunu daha da derinleştirmişti. Hiçbir zaman bir başkasının

çok yakınlaşmasına izin vermemişti. Bağlanmasına asla izin vermemişti.

Zaten bir aşkı vardı ve başka hiçbirini onunla kıyaslanamazdı.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda, gözbağı çıkarılırken irkildi. Ani aydınlık gözlerini kısmasına neden oldu ama Kit onun için ışığı engelledi.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bazen gökyüzüne bakar ve senin de yıldızları izleyip izlemediğini merak ederdim."

İçinden bir ürperti geçti. "Yıldızlara baktım. Tıpkı bana öğrettiğin gibi."

Kit tekrar güldü, neşe yüzünü konuştukları yıldızlar gibi aydınlatıyordu. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Annabelle." Onu öptü, belli ki bir yanıt beklemiyordu. "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Dudakları boynunu okşarken geriye doğru eğildi ve göğüslerine ulaştıklarında nefesi kesildi, durmadan kıvranana kadar meme uçlarıyla alay etti ve çekiştirdi. Adamın ereksiyonu onu dürttü ve kadın onunla buluşmak için kalçalarını kaldırdı.

"Henüz değil," diye mırıldandı, tam da onun olmasını istediği yere doğru sürünerek.

Klitorisine ağzı açık bir öpücüğe dönüşen acı verici yavaş bir yalamayla onu yaydı, dili kıvrımlarının pürüzsüz çizgilerini takip ettikten sonra hafif vuruşlarla üzerinde gezinerek onu nefessiz bıraktı.

Kit'in dili onun girişine girip çıkıyor, aynı anda ona istediğini veriyor ve ihtiyacını daha da artırıyordu.

Adam beklenmedik bir şekilde daha aşağıya inerek onu konfor alanının çok ötesine taşıdığına şaşkınlık içinde kaldı. "Kit!"

"Size daha önce burada dokunan oldu mu, küçük kraliçe?" "Hayır!"

"Güzel." Başparmağı, kızın bol ıslaklığıyla kayganlaşan büzülmüş derinin üzerinde dolaştı. "Çünkü bu tamamen benim." Klitorisini bir kez daha dilleyerek, o her şeyi tüketen öpücüklerin arasında konuştu. "Başka kaç erkek sana sahip oldu?"

Bu tartışmayı *şimdi mi* yapıyorlardı? Annabelle başını zorlukla dik tutabiliyordu. Bir erkeğin onu böylesine bütünüyle keşfetmesi -hem de diliyle- onu doğrudan yıldızlara gönderiyordu. "F-dört," diye kekeledi ve Kit iki parmağını içine sokarken inleyerek bitirdi.

"Peki kaç tanesi seni buraya getirdi?" "İki."

"Elimden aşağı damlatıyorsun." Kit ıslak parmaklarını geri çekti, bu da onu çok üzdü. Adam dirseğine doğru inmeye başlayan bir damlayı yalarken dudağını ısırды.

Kolundaki mürekkepli tüyler. Ancak onları bir kez daha içine daldırmak yerine dudaklarına doğru tuttu. "Tadına bak."

Annabelle onun yoğun bakışlarını tutarak parmaklarını emdi ve kendi vücudunun metalik tadını aldı.

Onları tekrar içine soktu, bu sırada yalıyor ve emiyordu. Annabelle onun hareketlerini karşılamak için kalçalarını salladı, i  uylukları sırlsıklam olana ve her kaba emme sesi onu doruğa yaklaştırana kadar.

"Boşalacağım," diye nefesini tuttu, ayaklarını adamın kaslı omuzlarına dayadı. "Kit, Kit, *Kit!*"

Onun yanıtı, içine doğru inlemek oldu.

 akıllı sesinin titreşimleri onu uçuruma sürükledi.

Mürettebatın canı cehenneme, Annabelle'in kendinden geçmiş iniltileri şüphesiz yatın her yerinden duyulacaktı. Yatağın üzerinde çırpınıyor, aldığı zevkten gözlerini açamıyordu. Zevk acımasızca üzerine çökmüş, omurgasını kavislendirmiş ve ayak parmaklarını kıvrırmıştı. Daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştı, etrafındaki dünyayı ortadan kaldıracak kadar eksiksiz bir zevk. Nefesleri çığlıklar ve iniltiler halinde kesiliyordu, ta ki ne kadar sürdüğünü unutana kadar.

Sonunda rahatça nefes alabildiğinde, Annabelle bitkin bedenini dinlenmeye bıraktı. Bir orgazm onu daha önce hiç bu kadar yormamıştı.

Bu yüzden Kit onun vücudunda gezinip sikine prezervatif taktığında, kadın sadece prezervatifi almak için bekleyebildi.

"Seni kırdım mı?"

 ıkarabildiği tek ses yorgun bir kabulleniş i   ekişiydi.

"Güzel," diye homurdandı ve tek bir hamleyle kendini kabzasına kadar gömdü. "Seni unutmaya çalıştım, biliyorsun.

Defalarca denedim."

Adamın hamleleri aceleciydi ve kadının ıslak, hassas bedenine çarpıyordu.

"Ama sen unutulmazsın." * tme*. "Eşsiz." * tme*. "Tamamen m kemmел. Ve seni becermek, seninle bu şekilde birlikte olmak bir ayrıcalıktan başka bir şey değil. Çünkü sensiz karanlıkta var oldum Annabelle ve bu asla dönmek istemediğim bir cehennem. Ben seninim küçük kraliçe, istediğin gibi davranabilirsin. Hayatım senindir. Aşkım senin. Ruhum senindir."

Annabelle ona aynı şeyleri hissettiğini söylemek istedi. Hayatının onsuz bomboş olduğunu ama adamın her hamlesinin onu bir öncekinden daha da hissizleştirdiğini. Tenleri birbirine çarpıyor, iğrenç bir ses odayı dolduruyordu.

Son orgazmının onu neredeyse milyonlarca parçaya ayırmış olmasına rağmen, Annabelle bir başka

doruğa yaklaştığını fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Kit de bunu biliyor gibiydi, alınlarını hafifçe birbirine bastırdı. Vücutlarının birbirine duyduğu vahşi şehvetin tam tersiydi bu. "Benim için gel. Parmaklarımı sıkıdığın gibi sikimi de sık. Beni bir mengene gibi sıkıdığını hissetmek istiyorum. Seni hissedebiliyorum, çok yakınsın. Benim için gel. *Şimdi* benim için gel."

Adını haykırarak patladı. Bu doruk noktası bir öncekinden daha az yıkıcı değildi, birleştikleri yerden yayılan zevkle. Sırtını eğmeye çalışsa da, vücudu onu aşağı doğru bastırdı ve hareketlerinin tüm etkisini almaya zorladı.

Kit bir kükremeyle boşaldı ve bunu yaparken Annabelle'in etrafında kıvrıldı. Tohumun her atışında ona daha sıkı sarılıyordu ve Annabelle o anda onun kendisini bırakmasını asla istemediğini biliyordu.

Gururunu sikeyim. O haklıydı.

"Seni seviyorum," diye boğuldu, onu öyle sıkı kavırıyordu ki canı yanıyordu. "Ve sen benim olduğun gibi ben de seninim. Benim hayatımsın.

Aşkım. Ruhum."

Annabelle

I Annabelle kendi kapısının önünde yürürken gergin hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu. Çocukken hep yaramazlık yapardı, ama sonuçları genellikle kendi başına gelirdi.

Annesi iç çeker ve kaşlarını kaldırırdı. Babası da annesi bakmıyorken ona gizlice sırtıyordu.

Şimdi sinirler, Annabelle'in kendi basiretsiz ve gereksiz yere riskli hareketlerinin gerçek sonuçlarını da beraberinde getiriyordu. Bininci kez Cornelius ve Eva Allenby'nin nasıl geçindiğini merak ediyordu.

Scarlett Kalesi, kızıla boyanmış dış cephesi ve çift mazgallı kuleleriyle onun için her zaman bir sığınak olmuştu. Belki de Lord Linwood'un balosundan sonra kaçmakla hata etmişti, çünkü şimdi geri dönmek için gereken gücü bulması gerekiyordu.

Annabelle ve Kit'in buraya gelmesindense Emmeline'e telefon edip mektubun nerede olduğunu söylemek daha kolay olurdu.

Vicdanı *daha kolay* olduğunu kabul etti. *Ama bu aynı zamanda korkakların çıkış yolu olacaktı.*

Annabelle omuzlarını dikleştirdi ve ağır demir ön kapıyı açtı, menteşelerin büyük ağırlığının çoğunu taşıdığına şükretti. Kit de onu takip etti, elinde uyuyan, göbekli yavru kedilerle dolu hasır sepet, kapıyı arkasından kapattı.

Günün son güneş ışınlarının onları içeriye kadar takip etmesini sağlayan cam bir kubbe ile örtülü, kavernöz Atrium önlerinde duruyordu. Odayı kaplayan asmalarla çevrili sütunlar arasında ilerlerken ayak sesleri mermer zemin üzerinde yankılandı.

Sabah odasından gelen sesler üzerine Annabelle odaya doğru bir hamle yaptı.

Kapıyı açtığında içeride annesini, erkek kardeşi Michael'ı ve yengesi Emmeline'i buldu. Hep birlikte Annabelle'e bakmaya başladıklarında konuşmaları kesildi, ilk toparlanan Emmeline oldu.

"Annabelle," diye gülümsedi Emmeline ve onu kucaklamak için ayağa kalktı. Dalgalı saçları ilk kez düzgün bir şekilde toplanmıştı; bu da Annabelle'e, hizmetçisi Enid'in Annabelle'in yokluğunda Emmeline'in saçlarına yardım ettiğine dair sinsî bir şüphe veriyordu. "Haftalardır evde olmanı beklemiyordum."

"Bu sadece uçan bir ziyaret."

Emmeline'in arkasında annesi ve Michael sırayla ona sarılmak için yaklaşıyorlardı. "Öyle bile olsa," diye omuz silkti Emmeline ve Kit'e kibarca baktı. "Ve sen...?"

Michael, "Burası Aylesbourne, hayatım," diye cevap verdi.

Emmeline'in gözleri sanki aniden korkunç bir yaratık ortaya çıkmış gibi irileşti.

Ah. Evet, Annabelle'in yıllardır Kit'i kötülediği düşünülürse bu küçük bir engel olacaktı.

Emmeline neredeyse ikna edici bir sesle, "Sizinle tanışmak ne... ne güzel," dedi. Annabelle'in aklını çelmişti.

baldızını performansından dolayı tebrik etmek için. "Korkarım akşam yemeğini

kaçırdınız." "Önemli değil," diye omuz silkti Annabelle. "Buraya gelirken biraz yedik."

Annem Annabelle'in kulağına, "Seni çok özledim, sevgili kızım," dedi ve onu ancak bir annenin yapabileceği kadar sıkı bir şekilde sıktı. Sonra da sevgi dolu bir gülümsemeyle Kit'e döndü. "Seni son gördüğümünden beri kesinlikle büyümüşsün."

"Yine de bir gün bile yaşlanmadınız, Leydi Foxcotte," dedi Kit, dudaklarında çapkın bir gülümseme belirerek.

Annabelle ona acılı bir ölüm vaat eden bir bakış fırlattı ve annesinin ikisini oturmaya davet etmesini bekleyerek Kit'in yanına yaklaştı ve içinden, "Annemle flört etme," diye mırıldandı.

Michael onun oturmasına fırsat vermeden kolunu yakaladı. "Seninle konuşmam gerek."

Kit'i annesine bırakan Annabelle, sabah odasından çıkıp, cılalı pirinç sarkacı hareketlerini onlara yansıtan masif maun dede saatinin yanından geçerek dükün ofisine giden tanıdık yolda ilerleyen ağabeyini gölgeledi.

Michael'ın ofisi, koyu renkli, dramatik bir masanın, kırmızı koltukların ve babalarının ölümünden sadece birkaç hafta önce tamamlanmış bir yağlı boya tablonun hakim olduğu tipik bir erkek odasıydı. Annesi, babası, Theo, Michael, Annabelle'in kendisi ve yeni doğmuş Effie olmak üzere tüm aile oradaydı.

Babasının sevgi dolu gülümsemesi, konuşmanın devamı için ona moral verdi.

Annabelle Michael'ın onu neden buraya çağırdığını biliyordu; Kit ona yıllar önce yazdığı o umutsuz mektubu okuduğunu söylemişti.

Michael hemen konuşmadı, bunun yerine ikisi için viski doldurdu, kristal sürahi bardaklara çarparak şıngırdadı. İkinci bardağı ona uzattı ve arkasındaki devasa masaya yaslandı.

Bir yudum aldı. Kehribar nektarının tanıdık sıcaklığı bir merhem oldu ve o da babalarının masasının kenarına tünedi.

"Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, Bels," Michael'ın sesi sakın ve düşünceliydi. "Çocukla birlikte."

Sorulmamış sorular aralarında kaldı. *Neden bana söylemedin? Çocuk nerede? Nasıllar? Onlarla tanışabilir miyim?*

Belki de bunlar sadece zihninde vardı, çünkü kardeşinin sıvı gümüş gözlerinde görebildiği tek şey merhametti. Onun yerinde olsaydı, böyle bir şeyi kendisinden saklamış olması onu incitirdi. Tüm kardeşleri arasında ona en yakın olan Michael'dı. Onu en iyi anlayan oydu.

"Sana söylemek istedim," diye söze başladı, "ama sen Seylan'a gitmek üzere yola çıkmıştın." Adam başını salladı. "Aylesbourne bana mektubu gösterdi. Tarihi gördüm."

Aralarında oluşan sessizlik rahatsız edici bir sessizlik değildi. Annabelle onun ne bilmek istediğini biliyordu. Ayrıca ona anlatması için gerektiği kadar zaman vereceğini de biliyordu. Ne olursa olsun, ilk denemesini yapmadan önce uzun dakikalar geçti.

Bir isim olması gereken yerden sadece bir vıraklama çıktı.

Nedense bu, Kit'in kendisine söylemekten daha zordu.

Yıllar önce, tam da bu odada durmuş, Theo'ya hamileliğini söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ve orada dururken, Annabelle o on altı yılın hiçliğe karıştığını hissetti. Sinirleri midesini düğümleyip karmakarışık bir hale getirmişti ama bu kez Kit'in duvarların arasından geçen ballı kahkahasının sesi dikkatini dağıtmış, hemen ardından da annesinin kız gibi kıkırdaması gelmişti.

Annabelle neredeyse gülümsüyordu. Artık yalnız değildi ve bu gerçek ona ihtiyacı olan gücü veriyordu. "Oscar," diye fısıldadı. "Adı Oscar'dı." Yüzündeki bir kas seğirdi, kendini tutmaya çalışıyordu.

anılar körfezde. "Ama gözlerini bile açmadı."

"Bels," Michael'ın başı öne eğildi ve bir elini kalın siyah saçlarının arasından geçirdi - şakaklarında gümüş çizgiler görünse de onunkiyle aynı renkteydi. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Hiçbir ebeveyn

böyle bir acıyı yaşamak zorunda kalmamalı. Ve bir destek ağından yoksun olmak..."

"Robert benim için oradaydı. Ve benim de Theo'm vardı." Annabelle'in dudağı hatırlamak için kıvrıldı. "Önce doktoru, sonra da Theo'yu aradım ve Theo doksan mil uzakta olmasına rağmen doktordan önce oraya ulaşmayı başardı. Ne kadar hızlı sürdüğünü düşünmek bile istemiyorum," diyerek Michael'la birlikte güldü.

"Sizin için orada olduğunu bilmek beni rahatlattı." "Theo her zaman bizim yanımızdaydı."

Michael'ın gözlerinde kederden öte bir şey parıldadı. "Her zaman." Annelerinin kahkahası kapıyı bir kez daha deldi. "Peki ya Aylesbourne?"

Annabelle annesiyle flört ettiği için onu öldürecekti. "Bu tamamen başka bir şey." "Yani?"

Ona söyleyebilirdi de. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı. "Onu seviyorum."

Michael geri çekildi ve gelişigüzel yudumladığı viskiden öksürmeye başladı.

"*Pardon?*" "Onu seviyorum," dedi tekrar ve bir bakışla onu olduğu yere mıhladı.

"Bels, Londra'da ne yaptı-"

Zeki bir bakışla onun sözünü kesti. "Biliyorum. İnanın bana, biliyorum. Ben de oradaydım." "Ve onu öylece affedecek misin?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Benim, onca insan arasından, birinin bu kadar kolay kurtulmasına izin vereceğimi hiç düşündün mü?"

Bu, Michael'ın bir sonraki söyleyeceği şeyi durdurdu. "Peki ya hamilelik?" Buna cevap vermek daha kolaydı. "Bilmiyordun."

"Bilmediğini *söylüyor*."

"Deli gibi Aviemore'a koştu, Michael. O kadar çılgın görünüyordu ki ilk geldiğinde neredeyse onu vuracaktım."

Michael kaşlarını çattı ama kahkahasını gizleyemedi. "Herhangi birimizin yetişkinliğe kadar hayatta kalması bir mucize."

"Ama size gösterdiği, ona bebekten bahsettiğim mektubu amcası okumuş. Bana Kit'in adına bir cevap gönderdi."

Michael kıpırdamadan durdu, iyi niyeti bir anda söndü. "Ne diyorsun?"

"Defol git, etkili bir şekilde." Dudaklarını büzdü, bu sözler aklına geldiğinde her zaman içini kemiren şiddetli nefretle savaşıyordu, ama şimdi bu nefret Kit'in kendisine değil, amcasına yönelmişti. "Yukarıda, yatak odamda bir yerde. Campbell Evi'ne gitmeden önce onu almak için buradayız."

"Ne amaçla?"

Annabelle bakışlarını ofise bakan geniş pencereye dikti. Sedir ağaçlarının geniş, düz dalları altlarındaki zeminde uzun gölgeler bırakıyordu. En yakın ağacın altında iki figür yürüyordu. "Effie mi o?"

Başını salladı. "Ve Caroline."

Lord Linwood'un balo gecesindeki suçlamaları. O gece kendini mahvetmiş ve hepsini utandırmıştı. Çünkü ne kadar *tüm* suçu Kit'in üzerine atmak istese de, aklının bir köşesinde Cornelius'la herkesin içinde, herkesin onları görebileceği bir yerde seks yaptıklarını hatırlatan bir şey vardı.

Onlar bela arıyorlardı ama onun refakat ettiği küçük kuşlar aramıyordu. Tanrım, Caroline ve Effie'ye büyük bir özür borçluydu.

"Ama Lord Eric? Onun hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Hak ettiği şey açısından..." Annabelle kendisini terk eden kadınsı olmayan homurtuya engel olamadı. "Belki de asılmış, çizilmiş ve dörde bölünmüştür?"

"Kellesinin mızrağa geçirilmesini ister misiniz?"

"Belli ki," diye alay etti, çenesini yukarı kaldırarak. "Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Annabelle, Kit'i yatak odasına götürürken kendini tuhaf hissetti, sanki Old Vic'te sahnede idi ve sahne ışıklarının sıcak parıltısı altında soluyordu. Onun tepkisini görmek için arkasını dönmeye zahmet etmedi.

Gülsuyunun tanıdık kokusu odaya yayılmıştı; sevdiği nazik bir parfümdü. Yatağı belki de içerideki en sıra dışı şeydi. Atalarından biri ya da bir başkası onu yüz yıldan fazla bir süre önce Doğu'dan getirmişti, ama nasıl getirdiğini Tanrı bilirdi.

Bu yüzden Kit'i duyduğunda, onun ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "*Bu* da ne böyle?" diye sordu.

Annabelle döndü, son derece ilgisiz görünüyordu. "Buna yatak denir. İnsanın geceleri uyuduğu yer."

Ona aklını kaçırmış gibi baktı, eğilip yavru kedilerin hasır sepetini açtı ve ortaya uyuyan üç tüy yumağı ve annesinin izniyle yeni alınmış bir dizi oyuncak çıktı.

Annabelle, daha önce sabah odasından gelen kahkahaların Kit'in annesine durmadan iltifat etmesinden kaynaklanmadığını keşfetmekten memnun olmuştu; bunun nedeni Kit'in

yavru kedileri serbest bıraktı - annesinin, yavru kedilerin *bayıldığı* makrome kreasyonlarıyla kaplı bir odada.

"O bir yatak değil," diye homurdandı Kit. "Bu bir kale."

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ilk bakışta oldukça rahatsız ediciydi. Yine de Annabelle yıllar içinde bu yatağı sevmeye başlamıştı. "Bu bir Çin düğün yatağı. Qing Hanedanlığı döneminden kalma, ya da bana öyle söylendi."

Dört direkli bir yatağa benziyordu, çünkü dört kenarının her birinde bir poster vardı ve üzerinde süslü bir gölgelik yükseliyordu. Belki de Annabelle'in yatağın en sevdiği kısmı, bir pagodanın saçakları gibi köşelere doğru uzanan gölgeliği idi.

Ancak, sayvanlı bir yatağın her iki yanında perdeler bulunurken, Annabelle'in yatağının hiçbir kenarı yoktu.

Bunun yerine, üç tarafı tik ağacıyla kaplanmıştı ve bu ahşap üzerine ejderhalar, tohum kabukları ve garip, yabancı tanrılar karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Ejderhaların üzerindeki her bir ölçeğe varıncaya kadar detay seviyesi hayret vericiydi.

Yatağın neredeyse her tarafı kapalı olduğu için Annabelle yatağa alttan tırmanacaktı. Gerçi bu açıklık bile seçime bağlıydı. Girişte ayrıca kapatabileceği ve dilerse içeriden kilitleyebileceği bir çift kapı bulunuyordu.

Bunu yapmak onu karanlığa sürükleyecekti ve Annabelle buna bayılıyordu. Kit'i arkasından aval aval bakarken bırakarak topuğunun üzerinde döndü.

Yatak odasını sevmekle birlikte, onunla birlikte gelen bağlantı odasını da seviyordu.

Yatak odasının kapısını açan Annabelle, Georges Lepape'in çerçeveli illüstrasyonlarından Coco Chanel tarafından yapılmış tüvit bir takım elbise giyen bir mankene kadar her şeye çarpan bir dizi ışık parçasını odaya fırlatan avizenin tanıdık görüntüsüyle rahatladı. Gerçekten de takım elbisenin 1924 yılı için ileri bir tasarım olduğu söyleniyordu.

"*Tanrım!*"

Annabelle dönüp baktığında Kit'in bir elini kalbinin üzerine koymuş, kapıyı tuttuğunu gördü. "O şey ödümü kopardı."

"Bu şey Coco Chanel'in yakında piyasaya sürülecek ürünü için bir müslin prototipi."

Kit yüzünü buruşturdu. "Bir dilim tiffin gibi birbirine karışmış çeşitli tonlarda dışkı gibi mi görünmesi gerekiyor?" Kızın yüzünde beliren öfkeyi görünce boğazını temizledi. "Peki neden sende, meraktan soruyorum?"

"Çünkü üretimini benim finanse etmem gerekiyordu."

"Öyle mi olmalıydı?"

"Toplum içinde zina yapmak ve sosyal bir parya olmak gibi son derece akılsızca bir karar verdim, ardından Matmazel Chanel bu girişimden vazgeçti," diye homurdandı.

Her ne kadar Kit'e yaptıklarından dolayı kızmak istese de, Cornelius ve kendisi bir aşamada kendi aptallıklarını kabul etmek zorundaydılar. Annabelle'in durumunda, şehvet gözlerini kör etmişti ve Cornelius her zaman yakalanma tehlikesini göze almıştı.

Yakalanmışlardı.

Kit'in tek yaptığı bir ılık yakmaktı.

Kit düşüncelere dalmışken adam ona yaklaşmış olmalıydı, çünkü bir de baktı ki adamın dudakları sessiz bir özürle Kit'in şakağına yapışmıştı. Kit geri çekildi ve adamın karanlık, kederli gözleri onunkileri buldu. "Yaptığım şey için özür dilerim. Eğer geri alabilseydim, alırdım."

Annabelle kendini başını iki yana sallarken buldu. "Kocam olmayan bir adamla toplum içinde gayrimeşru davranışlarda bulundum."

"Buna ne sebep oldu?"

"Eylemlerimin sorumluluğunu üstlenmek zorundayım. Bunu yaparken, bu tür eylemlerin aptalca olduğunu da kabul etmeliyim."

Bir an durakladı. "Sizinkiler aptalca olabilir ama benimkiler kindardı. Arada bir fark var, değil mi? Dolayısıyla, özür dilerim."

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükselen Annabelle ona şefkatli bir öpücük verdi. Dudakları Annabelle'in dudaklarının altında yumuşadı ve Annabelle sertçe geri çekildi-

Ruj sürdüğünü çok geç hatırladı.

Onu terk eden homurtu bir kadından çok bir domuza benziyordu. "Bésame'in o özel tonunu çok iyi kullandığınızı söylemeliyim," diyerek dudak çizgisini sildi ve rengin hâlâ yerinde olduğundan emin oldu. "Yine de biraz aktarılabilirliği var."

Kit ağzını elinin arkasına bastırdı ve parmak eklemlerinde kiraz kırmızısı bir iz belirince homurdandı. "Tanrı aşkına. Banyon nerede?" diye homurdandı.

"Yatak odasına geri dönün. En-suite banyo sağdaki ilk kapı."

Annabelle, Buckford Hall'a götüreceği alt çekmecenin bir parçasını oluşturan, Leonora Teyze'den düğün hediyesi olarak aldığı kafur sandığa doğru giderken kendi kendine gülümsedi. Kehribar ağacına oyulmuş atlar soldan sağa dörtnala koşuyor, yeleleri ve kuyrukları rüzgârda arkalarında sallanıyordu.

Mandalı açtı ve kapağı kaldırdı, Coco Chanel ve Cornelius Allenby'ye yazdığı mektuplar da dahil olmak üzere en son yazışmaları ortaya çıktı. Ayrıca yerel Kadınlar Derneği'nden de bir mektup

vardı.

Annabelle'in düzenli olarak sponsor olduğu ve bazen katıldığı *char-à-banc* gezileri.

Arazinin yukarı kaldırılması, görünüşte normal olan gövde tabanını ortaya çıkardı ve hatırı sayılır bir karmaşa yarattı.

Tüm bunları görmezden gelerek, sandığın tabanını süsleyen ahşap pervazın altına uzandı ve küçük bir yaylı mandal buldu. Nasıl yapıldığını hatırlaması birkaç saniyesini aldı ama sonunda onu açarak tabanın sahte tabanını ortaya çıkardı.

Uzun yıllar boyunca, Kit'in ona gönderdiği her bir mektubu saklamıştı. Kalp kırıklığının eski sancıları onları görünce çınlamakla tehdit ediyordu. Bırakın okumayı, onları en son ne zaman görmüştü?

Kit'in yaklaşan ayak sesleri onu melankolik düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bir an sonra Kit onun yanına eğilmiş, zayıf anında bedeninin sıcaklığını ona ödünç veriyordu.

"Hepsini sakladın mı?" diye fısıldadı, mektup yığınının toplamak için uzanırken.

Yüzü, eski acıların tortusu tekmelenmesine rağmen duygusuzdu. "Ben yaptım."

Kalbini kıran daktiloyla yazılmış mektuba doğru ilerlerken yüzünü öfke kapladı. "Amcam bunu mu göndermiş?"

Annabelle cevap verme zahmetine girmedi, dizlerine sıkıca sarıldı. Siyah ve beyaz olarak oradaydı.

"*Keşif gezisine devam edeceğim,*" diye tükürdü Kit, kâğıt avucunun içinde hafifçe buruşurken.

"*Durumunuzla ilgili olarak size sempati duyuyorum. Aylesbourne Dükü.*" Ona doğru baktı, yüzü öfke ve yıkımla kaplanmıştı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Onu suçundan arındırmak için konuşmaya başladı ama daha tek kelime edemedi adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Adamın ateşli öpücüğünün gücü onu geriye doğru savurdu ve dağılmış mektup yığınının üzerine düştü.

Kit'in elleri, şiddetli öpücüğünü almak için yanaklarını tutmaktan vücudundaki her kıvrımı okşamaya kadar her yerdeydi. Kalçalarında oyalanıyor, sıkıyor ve yoğuruyordu. Dudakları nihayet onunkileri terk ettiğinde "Özür dilerim," diye fısıldadı. Göz kapakları öpücüklerine paralel olarak aşağı indi ve boynunu, köprücük kemiğini, göğsünü, boynunun derin kıvrımına kadar geçerken bir inilti çıkardı-

"Elbisemi başımın üzerinden çek," diye emretti ve ona uyması için kalçalarını kaldırdı.

Başka bir zaman olsa, adamın gümüşü lame elbisesini buruşturup atmasına öfkelenirdi. Kumaşın üzerindeki zarif detaylarla bezeli yapraklar usta bir el tarafından işlenmişti; öyle bir el ki eserinin, giyen kişinin şehvetine engel olmaktan başka bir işe yaramadığını görse dehşete düşerdi.

Ama şık elbise yine de yenik düşerek Annabelle'in başının üzerinden kaydı. Saçlarına yapışan statik elektrikte intikamcı bir hediye bıraktı. Kit kombinezonunu, çoraplarını ve jartiyerini çıkarmaya gittiğinde kısa *bir elektrik* çarpması Annabelle'in kıkırdamasına neden oldu.

Adam kadının yeni çıplak bedeninin üzerinde durmuş, dirseğini başının bir tarafına dayamıştı. "Bunu komik buldun, değil mi?"

Annabelle başını kaldırarak, onu deliliğe sürüklemek isteyen bir kucaklamayla dudaklarını yakaladı.

Sadece onun üzerinde olması bile aklını her türlü pis yere gönderiyordu; tamamen giyinik olması ise pastanın üzerindeki krema gibiydi. Üstündeki sağlam kas duvarı bir şekilde savunmasızlık hissini artırıyor, onun altındayken yaşadığı güvenlik hissiyle birleşiyordu. "Fazlasıyla öyle. Bunun için beni cezalandıracak mısın?"

Ağzının kenarındaki küçük bir hareket bunu yapacağına söz veriyordu. "Bekleyip görmen gerekecek." Kit onun üzerine uzanarak yanlarındaki koltuktan bir minder çekti. Başarılı bir kolaylıkla,

Bir elini Annabelle'in sırtının altına sokarak onu kaldırdı ve makrame yüklü yastığı başının altına yerleştirdi. Onu tekrar yatırdığında püskülleri saçlarına karıştı ama Annabelle bunu fark etmedi bile.

Onun yerine dikkati, dudakları yeniden tenine değen adamın üzerindeydi ama bu kez dudaklarına giysi gibi rahatsız edici bir şey engel olmamıştı.

Hayır, bu sefer Kit onun göğüslerinin etrafına öpücükler kondurdu, uzaklaşmadan önce meme uçlarına alaycı bir şekilde yaklaştı.

"Kit," diye hırladı, elini adamın uzun saçlarına daldırdı ve iyice kavramak için parmaklarının arasında dolaştırdı. "Eğer bana istediğimi vermezsen, aklımı kaçıracağım."

"Bu gece yine yetki bende." Adamın saygılı sözleri göğsüne karşı söylenmişti ama sert sakalı meme ucuna sürtünerek onu daha da kızdırdı.

Annabelle sırtını dikleştirdi, göğsünü ona doğru itti ve aralarında uyandırdığı kayganlığın farkında olarak kalçalarını birbirine kenetledi. Yüzsüzce bacaklarını araladı ve aralarına uzanarak klitorisine bir saniyeden daha kısa bir süre önce yatışma fırsatı verdi-

Kit ava çıkmış bir yırtıcıdan daha hızlı hareket ederek kadının ellerini başının üzerine koydu ve orada sabitledi. "*Benim,*" diye kulağına homurdandı, sıcak nefesi boynundan aşağı tüylerini diken diken ediyordu. "Bir daha kendine dokunmaya *cüret* edersen seni şuradaki mermer sütuna bağlarım, anladın mı?"

Oh lanet olsun. Annabelle sızlanmamaya çalıştı. Sızlanacak bir tip değildi ama böyle bir şeyin

düşüncesi bile onu bir şehvet havuzunda eritti.

Dudaklarını ısırarak kalçalarını araladı.

Yemi yuttu, onu içine çekmek için kalçalarının üzerine oturdu. İçinden fısıltıyla bir küfür tısladı ve kadın kendini hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiş hissetti.

Annabelle yavaşça elini hareket ettirmeye başladı ve göz kapaklarını indirerek ona baktı. Annabelle'in hareketlerinin her santimini takip ediyor, onun hedefine giderek yaklaşmasını izliyordu.

"Küçük kraliçe." Sesi karanlık, günahkâr bir uyarıydı. Kızın görmezden geldiği bir uyarı.

Parmakları klitorisine değdiğinde Annabelle inledi, girişine kadar indi ve ıslaklığını keyifli küçük daireler halinde etrafa yaydı. Sütuna doğru sürüklenmeyi bekliyordu ama Kit sustu. Tek hareket gözlerindeydi, onun kendini tatmin edişini izliyordu.

Zaman geçtikçe hareketlerine daha fazla güvenmeye başladı. Utangaç olduğu için değil - hayır, aslında fiziğiyle oldukça gurur duyuyordu. Pek de hanım hanımcık sayılmazdı ama Annabelle ne istediğini bilen erkeklerden hoşlanırdı.

Kit de avının peşine düşmüş bir adamdı.

Daha ziyade, parmaklarını hemen koparmak yerine onun küçük gösterisinin büyüüne kapıldığı gerçeğine güveniyordu. Annabelle onun dilinin ucunun alt dudağını yalamak için dışarı fırlayışını kaçırmadı.

Sonunda hareket ettiğinde doruk noktasına yaklaşıyordu, ama bu onu durdurmak için değildi. Bunun yerine, girişinin kenarını daire içine aldı, ikisini içine kaydırmadan önce parmaklarını ıslaklığıyla kapladı.

"*Kit!*" diye nefesini tuttu, öfkeyle yaklaşan doruk noktasını yatıştırmak için hızını artırdı. Nefes nefese kaldı, ayak parmaklarını sıkarak-

Adam, kadının umutsuzca attığı hayal kırıklığı çılgılığını duymazdan gelerek elini çekti. Bacaklarını bile kapatamıyordu; adamın kalçaları yolunun üzerindeydi ve kendisini bitiş çizgisine sürükleyecek o son uyarım patlamasını yapmasını engelliyordu.

"Hayır, yapamazsın," diye hırladı Annabelle'in kulağına, ayağa fırlamadan önce kulağının kenarını ısırdı. Annabelle çılgılık atarak onu da yanına çekti ve bir tahıl çuvalı gibi omzuna attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Zorla arkasına vurdu, yürürken düğmeli şezlongu da kendisiyle birlikte çekti. Tekerlekleri halının üzerinde, açık gri kumaşı mermer sütuna dayanana kadar döndü. "Tüm enerjini itiraz etmek için harcama küçük kraliçe. Önümüzde uzun bir gece var."

"Bu çok haysiyetsizce!" Birden doğruldu ve kendini şezlonga uzanmış, ona bakarken buldu.

Şezlongun üzerine serilmiş kaşmir battaniye tenini okşuyordu ama Annabelle gözlerini kısıtı ve dizlerini birbirine çekti. "Tam olarak ne planlıyorsun?"

Kit sırtarak kravatını çıkardı. "Bu mermer sütun alt kattaki daha büyük olanlar kadar kalın olmadığı için çok minnettarım."

Çenesi düştü. "Beni bağlama konusunda ciddi misin?"

"Çok haklısın, ciddiylim."

Kanında kalan tahrik hâlâ kaynıyordu ama zaptedildiğini düşündüğünde alevlendi. Ne olursa olsun, içindeki bir şey hâlâ isyan etmek istiyordu. "Canın istediğinde zincirleyebileceğin itaatkâr bir av köpeği değilim, Aylesbourne."

"Değil misin?" Adam kravatı yumruğunun etrafına sararken Kit'in kaşı kalktı ve az önce olmayı reddettiği köpek gibi neredeyse nefes nefese kalmasına neden olacak bir hareket yaptı.

"Hayır," dedi basitçe, ciddiyet maskesinin altında cesur bir sırıtış saklayarak. Ayağını boş boş bacağında gezdirdi, kalçasına dayanmak için yukarı çıkmadan önce pantolonunun pahalı kumaşı üzerinden sert uzunluğuna masaj yaptı. "Eğer beni bağlamak istiyorsan, bunu zorla yapman gerekecek."

Son sözünü söyledikten sonra ayağıyla onu müthiş bir şekilde itti. Kit tökezleyerek geri çekildi, dengesi bozuldu.

Yere düşüp düşmediğini kontrol etmek için oyalanmadı. Bunun yerine Annabelle ayağa fırladı ve koşarak yatak odasının kapısına yöneldi.

Nereye gideceğine dair net bir planı var mıydı? Hayır.

Yine de onu takip etmesini istiyor muydu? Kesinlikle istiyordu.

Annabelle bunu zar zor anladı. Adamın kolları etrafını sarmadan, hırçın nefesi kulağına girmeden ve sert aleti kalçasına sürtünmeden önce sadece üç adım atabilmişti. "Buna pişman olacaksın."

Dişleri boynunun dibindeki kas kıvrımına battı ama acı çığlığı ağzını kapatan eli tarafından engellendi. Bacağına tekme atarak onu geri tökezletmeye niyetlendi. Kit sadece daha sıkı sarıldı ve adamın açtığı yarayı yalamaya başladı.

Lanet olsun ona, ama inledi.

Ve sonra şezlonga geri atıldı, kolları başının üzerinde sürüklendi ve daha gözünü bile kırpmadan birbirine bağlandı. Sözüne sadık kalan Annabelle çekiştirip durdu, tüm gücüyle mücadele etti.

Onu bir bez bebek gibi oradan oraya savuruyor, sanki dokunuşları hava kadar hafifmiş gibi davranıyordu. Serbest bırakılan bir kemerin ıngırtısı onu duraklattı ve kravatı ile kemeri arasında mermer sütuna tamamen ve tamamen zincirlendiğini fark ettiğinde uyarılması zirveye ulaştı.

Kit kollarını kavuşturarak ezlongun ayak ucuna doğru yürüdü ve yaptığı işi izlemeye koyuldu. Her zamanki baştan çıkarıcı haliyle bacaklarını açtı.

İstediği manzara buydu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Beni şehvetten çıldırtacağını ve sana istediğini vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdi, ayak parmakları altındaki yumuşak battaniyeyi kazıyordu.

"Biliyorum. Direnmen an meselesi, Aylesbourne."

Kit oturdu, bacaklarını daha da açmak için zaman ayırdı. Boğazının gerisinden küçük bir ses geldi; erkeksi bir onay mührü. Kalçalarını kaldırarak onu daha da yaklaştırdı.

Adamın nasırlarının uyluklarına yumuşak bir şekilde sürtünmesinden zevk alarak tısladı. Adamın dokunuşu bir masaj gibiydi; ayak parmaklarından kalçalarına kadar bacaklarını sıkıyor ve okşuyordu. Ayaklarına ulaştığında, Annabelle dudaklarından bir kıkırdamanın geçmesini engelleyemedi, ancak güçlü başparmakları cildini okşarken kısa sürede bir zevk inlemesine dönüştü. Acıyan yerler kısa sürede buharlaştı.

Eğer bunun bir ceza olması gerekiyorsa, bütün gün boyunca cezalandırılmak istiyordu.

Kit onun iç bacaklarına masaj yapmaya başladığında Annabelle bir memnuniyet birikintisine dönüşmüştü. Daha önce orgazmını elinden aldığı için onu affetmişti bile - sırf uyarılmanın vızıltısı bir kez daha teninin altında uğuldadığı için.

Adamın dudaklarına ulaştığında rahatlatıcı masajı bırakmasını bekliyordu ama Kit'in belli ki başka planları vardı. Dokunuş kasları üzerinde harika bir etki yaratırken, parmakları ortaya çıkardığı bol ıslaklığın arasından kayarak klitorisini çılgına çevirdi.

Birkaç dakika içinde titreyen bir ihtiyaç kabuğuna dönüşmüştü, her an boşalmasına saniyeler kalmıştı, yeter ki ona son bir itme gücü versin.

"Lütfen," diye fısıldadı sonunda, sesi çatlıyordu. "Bırak geleyim. Lütfen gelmeme izin ver."

Adam ona istediğini verdiğinde Annabelle'in gözleri yuvalarından fırladı ve yavaşça klitorisinin etrafında dönmeye başladı. Zevk o kadar yoğun ki, zihnini bir düşünce dışında her türlü düşünceden boşalttı: *daha fazlası*.

"Yalvardığını çok sık duymuyorum, değil mi?" diye mırıldanarak saçlarını yüzünden çekti.

Başını salladı, mutluluk içinde kaybolmuştu. "Kit, *oh*. Ben gidiyorum-"

Geri çekildi, arkasına yaslandı ve kızın öfkeli çılgınlığına sırtıttı.

"Bir daha olmaz," diye nefes nefese kaldı. "Bir daha olmaz. Lütfen, yine olmasın. Bırak geleyim. *Lütfen*."

Kit onun parmaklarındaki uyarılmayı yaladı ve tadına bakarak inledi. Adam onun yalvarışlarını duymazdan geldi. "Siktir, tadın nasıl bu kadar güzel?"

"Doğrudan kaynağından gelen tadı daha güzel."

Alaycı bir gülümseme. "Hatırlıyorum. Şimdi gelmeni kaç kez engelledim?"

Annabelle çenesini o kadar sert sıktı ki dişini kırmadığına şaşırdı. "İki." *Ve bu kelepçelerden kurtulduğumda, bunun için seni boğazlayacağım.*

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade, onun ne düşündüğünü tam olarak bildiğini gösteriyordu. Onu şezlongun üzerinde manevra yaparak kalçalarını kenara yerleştirdi ve açılmış kalçalarının arasına diz çöktü.

Belki de onu bağışlarım.

"Seni buraya götürmek istiyorum," diye fısıldadı, başparmağı kızın nefesini kesecek kadar alçakta geziniyordu. "Boşalmak için çılgılık atacak kadar çaresiz kalana kadar seni doldurmak istiyorum." Kit elleriyle onu daha da açtı, dilini girişine sokarak tadını yuttu. Onu olduğu yerde tutabilmeyi ya da daha iyisi, yüzüne oturup onu sıkıştırabilmeyi diledi. Ona hükmetmek, onun kendisine *hükmetmesinden* daha zevkli değildi ama ikincisi onu delirtmiyorsa ne olaydı.

Dürüst olmak gerekirse, bu yönünü emanet edebileceği başka kimse yoktu. Kit'le birlikte gardını indirebiliyordu. Diğer partnerleri ya ellerine geçen her fırsatta sert bir beceriksizlikle mutlu oluyor ya da kontrolü ona teslim ediyorlardı.

Sadece Kit'in yanındayken bu kadar savunmasız olabiliyordu.

Tam doruk noktasına yaklaşırken farkına vardı ve Kit'i sabit tutmak için kalçalarını onun başının etrafında sıktı.

Onu zapt etmeye çalışırken dudakları ıslandı ve kızın hayal kırıklığına güldü.

"Yemin ederim Kit, seni öldüreceğim."

Kadının tehditlerinden hiç etkilenmeden ayağa kalktı ve sakince odanın diğer tarafındaki büyük içki dolabına doğru yürüdü. Sanki kız kasaplık bir domuz gibi asılı değilmiş gibi boş zamanlarında içkileri inceledi. Kit bir şişe cine uzandı ama bir an tereddüt ettikten sonra bıraktı. "Alkollü olmayan bir şeyiniz var mı?"

Annabelle klozetten içmekte özgür olduğunu söylemek istedi ama sesindeki bir şey duraksamasına neden oldu. "Alttaki dolapta limonata var."

Büyük bir bardak doldurdu ve kadının ayaklarının dibine oturdu, ona uzattı ve kadın reddetmek için başını salladığında bir dikişte içti. "Nasıl hissediyorsun?"

Dürüst olmaya karar verdi. "Katilce."

Yüz hatlarını bir muziplik havası yumuşattı. "Şimdi kaç kez?" Kaç kez orgazmdan saniyeler önce durmuştu? "Üç."

Serbest kaldığında onu kaç kez öldürecekti? Ayrıca üç.

Kit gülümseyerek Annabelle'in bacaklarını bir kez daha ayırdı, başparmağı en ufak bir dokunuşta Annabelle'in uyarılmasını yeniden canlandırdı. Annabelle gözleri kapalı, "Bunu daha kaç kez yapacaksın?" diye soluk soluğa sordu.

"İstediğim kadar," diye cevap verdi, başını eğdi ve ağzı açık bir öpücükle onun muhtaç amını okşadı.

Annabelle haykırdı, dilinden yayılan doruk noktasının sıcaklığını zaten hissediyordu. Bu sefer inlemelerini içinde tutmaya çalıştı. Eğer Annabelle'in ne zaman boşalacağını bilmiyorsa, onu durduramazdı.

Planı fena halde başarısız oldu.

Sorusu tekrar geldi. "Kaç kişi?" "Dört," diye homurdandı.

Görünürde sonu yoktu. Kit onu geliştiriyor, tekrar tekrar orgazmın eşiğinde oyalanmasına izin veriyordu. Beş, altı ve yedinci orgazmlar peş peşe geldi. Onda Annabelle umutsuzca kıvranıyor, kendini rahatlatmak için bağlarına karşı savaşıyordu. Geri kalanı için onu sıkıştırmak zorunda kaldı, onu tekmelemeye çalışan çırpınan uzuvlarından kaçındı - ona dokunmaya neredeyse hiç ihtiyacı yoktu, sadece klitorisine tekrar tekrar dokunmak nefes nefese kalması ve patlamaya hazır olması için yeterliydi.

On altıncı yükselişte Annabelle bir kez daha yalvarmak zorunda kaldı. "*Lütfen.*" Dudakları Annabelle'in kaygan kıvrımlarında gezinirken, "Bu sonuncusu," diye duyurdu.

Rahatlayarak ağlayabilirdi. "Söz veriyor musun?"

Başını salladı ve duraklayarak onun yanağına şefkatli bir dokunuş yaptı. "Seni böyle kaç kişi gördü?"

Annabelle'in umurunda bile değildi. "Sadece sen. Sadece beni boşalt."

Bunun yerine, Annabelle'in vücuduna tırmanarak dudaklarını sert bir şekilde kucakladı - belki de ilk fırsatta onu ısırmayacağını nihayet anlamıştı. Annabelle de onu öptü, kendi ıslaklığının metalik tadını aldı ve kendini daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız hissetti. "Kit," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "*Lütfen. Sana yalvarıyorum.*"

Başını salladı, yüzünde bir yumuşama oldu ve ona korumacı bir ifadeyle baktı. "Sonuncusu," dedi tekrar.

Annabelle ona inandı, neredeyse aynı anda hem güçsüzlüğünün hem de ona duyduğu mutlak güvenin üstesinden geldi.

Adam bir kez daha eğildiğinde, dili klitorisini yaladığında iç çekti. Sıcaklığın geri dönmesi saniyeler sürdü, ulaşamayacağı bir doruğa doğru ilerliyordu.

Annabelle ilk kez bunun tadını çıkardı. Zayıflığının ve kalçalarının arasındaki adamın gücüne tamamen bağlı olduğu gerçeğinin tadını çıkardı.

Kit sonunda geri çekildiğinde, orgazmın inkârı neredeyse kendi içinde orgazmikti.

"*Tanrım*," diye inledi, gözlerinin arkasında yabancı bir karıncalanma hissediyordu. Çıkardığı ciyaklama sesi başka bir zaman olsa aşağılayıcı olurdu, ama Kit bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun yanında oldu ve gözlerinden kaçan bir damla nemi sildi.

"Küçük kraliçe," diye boğuldu. Kit onu kucakladı, bağlı ellerini çözmek için uzandı ama o başını salladı.

"Bırak onları," diye burnunu çekti, daha fazla gözyaşının şakağına akmasına engel olamadı. "Seni seviyorum." "Özür dilerim, Annabelle. Seni ağlatmak istememiştim, yemin ederim."

Annabelle çok ıslak bir kahkaha attı. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Bu çok saçma." Bakışları ona sabitlendi, yüzüne, siyah saçlarının çenesinin etrafından sarkışına, güçlü omuzlarına, nasırlı ellerine ziyafet çekti. "Sadece beni sevdiğini söyle." *Ve her şey yoluna girecek.*

Başka hiç kimse ondan böyle bir istekte bulunamazdı ama bu Kit'ti. Ve o da onunkiydi.

"Seviyorum. Seni seviyorum, Annabelle. O kadar bütünüyle ve tamamen ki sensiz mahvolmuş bir adamım. Eğer istediğim gibi olsaydı, o gece seni bahçede yakaladığım andan itibaren gitmene asla izin vermezdim. Sen *benimsin*, tıpkı *benim* senin olduğum gibi. Her zaman." Gerçek, kilise çanlarının kulakları sağır eden çınlaması gibi her kelimede çınılıyordu.

Bir iç çekişle omuzları gevşedi. "O zaman beni boşalt."

"Senin için her şeyi yaparım," diye karşılık verdi ve artık aşına olduğu pozisyonu olan bacaklarının arasına doğru süründü. "*Oh!*" Annabelle'in nefesi kesildi, kendinden geçme hissi o kadar şiddetliydi ki nefes borusunu kesti. Aradaki farkı anlayabiliyordu

Geçmişteki alaycı tavırları ile şimdi ona gösterdiği kararlı hayranlık arasındaki farkı hemen fark etti. Bu hayranlığın tek bir amacı vardı: onu paramparça etmek.

Sadece parmaklarının içinde kaydığını hissetmek bile onu neredeyse şezlongdan indirecekti. Bunu yaparken parmaklarını kıvırdı ve onu tam da ihtiyacı olan yerden vurdu. Bir an sonra dudakları klitorisinin üzerine kapandı, zevk iniltileri mutluluğu daha da artırdı.

Doruk noktası, onu dümdüz eden bir şehvet dalgasıyla üzerine hücum etti. Annabelle çığlık attı, çığlıklarını gizlemeye çalışan Kit'in elinin ağzını kapattığının farkında bile değildi. Daha çok nefes almanın giderek zorlaşmasıyla ilgileniyordu; vücudu artık sadece zevkin kölesiydi, onu hayatta tutmakla ilgilenmiyordu.

Hayır, şimdi içinden akan coşkunun gelgit dalgalarıyla birlikte büzülüyordu, öyle güçlü bir denizdi ki Kit onu su üstünde tutmasaydı boğulma tehlikesi geçirecekti.

Bunların ortasında bile, onun gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Onu güvende tutacaktı.

Belki de onu dünyaya geri getiren şey bu farkındalıktı. Bacaklarını adamın güçlü omuzlarına doğru sarkıttı. Dizlerinin çıplak teni adamın gömleğinin yumuşak pamuğuna baskı yapıyor ve ona

kendisi tamamen çıplakken adamın tamamen giyinik olduğunu hatırlatıyordu.

Bağlı ellerine baktı. Kemerini ve kravatı hariç.

Annabelle ayağının topunu adamın omzuna bastırarak omurgasına masaj yaptı. "Durmuyor musun?" diye sordu, doruğa ulaştıktan sonra sesinin beklenmedik bir şekilde kısık çıktığını fark etti.

Hiç duraksamadı, sadece kara gözlerini ona dikti ve bir kaşını kaldırdı. Ne demek istediği anlaşılıyordu. *Sen ne düşünüyorsun?*

Zevk bir kez daha artmaya başladı. Bu, onunla bu kadar uzun süre alay ettiği için bir özür versiyonu muydu? İlk zirve noktası onu yıldırım gibi çarpmış ve düşüncelerini zihninden silmişti, Annabelle ikinci seferinde de onun adını bir dua gibi soluyarak ve tenine değen sıcak iniltilerinin tadını çıkararak orada kaldı.

Ancak daha sonra durmadığında, onun nasıl bir oyun oynadığını fark etti. İki orgazm üçe, üç dörde dönüştü ve artık birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayırt edemeyecek hale gelene kadar birbirinin içine geçti.

Daha önce hiç arka arkaya ikiden fazla içmemişti ama kısa süre sonra tamamen başka bir âleme girmişti, bildiği tek şey Kit'in sesiydi. Kit'in dili. Kit'in dokunuşu. Kit'in parmakları o büzüşmüş girişe giriyor ve zevkini on kat artırıyordu. Kısa süre sonra zevkin kendisi yanmaya başladı, daha fazlası için yalvarmak norm haline geldi ve artık çılgılık atacak gücü kalmamıştı.

Kit

K Annabelle'in patlamasını sonsuza kadar izleyebilirdi.

Kadının on altıncı orgazmindan sonra yüzeye çıktı ve onu görmenin hazzını yaşadı. Başka hiç kimse onu bu şekilde, tamamen zevkten kıvranırken görebilecek kadar ayrıcalıklı değildi.

Adam onu bağladığı doğaçlama bağlardan kollarını kurtardığında kıpırdamadı. Onu kollarının arasına aldı, başı omzuna düştü. Gülümseyerek burnunun ucunu onunkine sürttü, bir şekilde bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Onu yatak odasına geri götürdüğünde içinde bir hoşnutsuzluk ipliği kıpırdandı ve karanlık tik ağacından canavar yatağını görünce kısa bir süre durdu.

İçinde uyuduğu belliydi ama Kit onu görünce klostrofobik hissetti. Bir nesne olarak güzeldi, özenle oyulmuş tasarımları işçiliğin muazzam becerisini gösteriyordu. Bir sanat eseri olarak takdir ediyordu ama içinde uyumaktansa onu ateşe vermeyi tercih ederdi.

Annabelle'i sanki onu bu tehlikeden koruyabilecekmiş gibi daha sıkı kavradı.

Yatağı çevreleyen dört duvar ve üzerinde bir tente ile lüks bir tabuttan biraz daha fazlasıydı, ışığı ve havayı tamamen kapatıyordu.

Kalbi bir yarış atının toynakları gibi gümbürdeyen Kit başını salladı. Bunu yapamazdı. Sevddiği kadını oraya koyamazdı.

Yatak odasına geri dönerek onu kraliyet mavisi kadife koltuklardan birine yatırdı ve kısa bir süre sonra yatağa dönerek üzerindeki örtüleri onun için kaldırdı. Yastıklardan birini almak istedi ama yatağın içinde diz çökmeyi kendine yediremedi.

Kit, Annabelle'le birlikte koltuğa oturmadan önce yavru kedileri geceyi geçirmeleri için odaya yerleştirdi ve önceden hazırlanmış bir kâse balık püresi ve kemikli et ile yanında su koydu.

Annabelle'in

O böyle yapınca yavru kediler kıpırdandı, öne doğru eğilip uzun uzun uzandılar, yemeklerini yemeden önce pençeleri kısa süreliğine ortaya çıktı.

Koltuğa tırmanan Kit, Annabelle'in başını kucağına yerleştirdi ve ayaklarını aynı renkteki kraliyet mavisi pufun üzerine çekti.

Uykuya dalması uzun sürmedi. Onları oturttuğu koltuk pencereye bakıyordu ve Kit geceyi seyrederken, onun gitmesine asla izin vermeyeceğini bildiğinden memnundu.

"Affedersiniz?"

Kit, öfkeli ve tiz bir ses duyunca kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. Garip bir şekilde tanıdık gelen küçük bir kız kaşlarını çatmış öylece duruyordu. "Merhaba," diye cevap verdi, sinirleri bozulmuş ve dengesi bozulmuştu. Yatak odası sabahın erken saatlerinin ince ışığıyla doluydu ve gözlerinin donukluğu ona olması gerektiği kadar uzun süre uyumadığını söylüyordu.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kimsin sen?"

"Ben Kit." Kadının soluk mavi gözleri onu yakaladı ve Kit onu, Annabelle'i bulmak için Scarlett Kalesi'ne gittiği gün gördüğünü fark etti. Tanrım, kız Theo'nun tıpatıp aynısıydı. Annabelle'in ona anlattıklarına bakılırsa, bu Dora olmalıydı.

"Neden Annabelle Teyze'nin odasındasın? Ve neden üzerinde hiç kıyafet yok?"

Kit'in başı o kadar hızlı döndü ki boynu kırıldı. Annabelle sağ kolunun altında yatıyordu; neyse ki onlardan uzakta kıvrılmıştı, böylece tek görülebilen sırtının üst kısmının çıplaklığıydı.

Alçakgönüllülüğünü korumak için yorganı yukarı çekti. "Annabelle Teyze dün gece çok sıcaktı," diye icat etti, omzunun üzerinden bakıp sorumlu bir yetişkinin yardıma gelmesini umarak. "Burada olman gerekiyor mu?"

"Annabelle Teyze'ye her zaman günaydın demeye gelirim," dedi Dora, sanki bu doğanın temel yasalarından biriymiş gibi. "Özellikle de birlikte dışarı çıktığımız sabahlarda. Ama o genellikle diğer odada uyur. Orası onun gerçek yatak odası. Dün gece çok mu üzgündü?"

"Neden üzgün olsun ki?"

"Effie Teyze Annabelle Teyze'ye kızgın, biliyor muydun?" Başını salladı. "Neden kızgın?"

Dora omuz silkti. "Bilmiyorum. Josephine'in, Büyük Teyzesi Victoria'nın özel olduğunu söylediği bir şeyle oynadığım için bana kızdığını hatırlıyorum, ama *ben* onun özel olduğunu fark

etmemiştim. Annem de bana

Özür dilerken her zaman birinin gözlerinin içine bakmalıyım ki ciddi olduğumu anlasınlar. Ve bunu bir daha yapmamalıyım. Çünkü bir şey için özür dileyip sonra bunu tekrar yaparsanız, ilk başta özrünüzde gerçekten ciddi olmadığınız anlamına gelir."

"Doğru," dedi başını sallayarak. Dora özür dilemenin önemi hakkında konuşurken ayıldı, söylediği herhangi bir şey yüzünden değil, Oscar yaşasaydı böyle mi olurdu diye düşünürken buldu kendini.

Annabelle ile aynı siyah saçlara ve mavi gözlere sahipti; Theo'nun paylaştığı siyah saçlar ve mavi gözler. Michael ilkinde sahipti ama ikincisine sahip değildi, gözleri fırtınalı bir gride karar kılmıştı. Ama Dora'nın atılganlığı Annabelle'e tıpatıp benziyordu.

Bu düşünce boğazına düğümlendi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Beş buçuk yaşıdayım," dedi Dora gururla. "Aralık'ta altı olacağım."

Annabelle Scarlett Şatosu'na döndükten sonra doğmuştu. Kit'in küçük kraliçesine sarılışı istemsizce sıkılaştı. Bütün hamilelik boyunca oradaydı. Theo'nun karısının bebek yumrusunun, Annabelle'in kendi hamileliğinin sona erdiği aşamadan sonra büyümesini izlemişti. Dora'nın doğumundan sonraki günler ve haftalarda kalede yeni doğmuş bir bebeğin uzaktan gelen çığlıklarını duymuş olmalıydı.

Tüm bunlar sessizlik içinde acı çekerken.

"Kaç yaşındasın sen?" Dora, Annabelle'i dünyadan korumak için yeni keşfettiği içgüdülerinden tamamen habersiz bir şekilde sordu.

"Otuz yedi. Ve üç çeyrek."

Dora heyecanlı bir nefes çekti, gözleri parlıyordu. "Bunlar *yavru kedi* mi?"

Kit etrafına bakınca hasır sepetin içinde üst üste yığılmış iki kedi yavrusu gördü. Üçüncüsü - küçük oğlan- çatırtılı bir *miyavlamayla* Dora'ya doğru ilerliyordu. Bu ses uyuyan kız kardeşlerinin gözlerini açmasına neden oldu.

"Günaydın," diye fısıldadı Dora, yerde bağdaş kurarak otururken. Küçük erkek davet edilmeden kucağına tırmandı ve yüzünü Dora'nın giysilerine sürttü. Birkaç saniye içinde kızlar da onu takip etti ve Dora yavru kedilerle kaplandı. Kıkırdayarak Kit'e baktı. "İsimleri ne?"

Durakladı. "Aslında onlara isim vermedik." Dora'nın nefesi bir kez daha kesildi. "Onlara isim verebilir miyim?" Kit neden olmasın diye düşündü. "Elbette."

Küçük kız bir an düşündü, çenesini yana eğdi ve Theo'ya olduğundan daha fazla benzemeyi başardı. "En sevdiğim hayvan köpek, o yüzden buna Köpek adını vereceğim." Küçük erkek yavru

kediyi işaret etti.

Köpek adında bir kedi. Sağda.

Kit nefesini tuttu, bir çocuğa onlara isim verebileceğini söylemenin ne kadar yanlış olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Josephine'in en sevdiği hayvan da bir ejderha, o yüzden buna Ejderha adını vereceğim." Dora, Kit'i sevdiği kadar Dora'yı da sevdiği anlaşılan alıngan küçük kızı okşadı.

Başını salladı. Bu biraz daha iyiydi.

"Bu da Bumblebee olabilir. Çünkü Effie Teyze'nin en sevdiği hayvan o." Küçük tatlı dişi kedi yavrusu yeni ismi karşısında mırıldandı ve pençelerini Dora'nın elbisesindeki firfırlara geçirdi.

"Köpek, Ejderha ve Yabanarısı," diye tekrarladı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Kolunun altındaki hareket Annabelle'in kıpırdadığını gösteriyordu ve Kit onun namusunu korumak için battaniyeyi etrafına sardığından emin oldu.

Annabelle halsizce doğruldu, siyah saçları dağılmıştı ama yalnız olmadıklarını görünce omurgası bir mayıs direği gibi dikleşti. "Dora," diye geveledi, uykudan sesi kısılmıştı.

"Günaydın Annabelle Teyze," diye seslendi Dora, bir tarafındaki eksik dişi ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeyle. "Yavru kedilerine isim koydum. Bu sabah Queenie ve Crimson'ı dışarı çıkaracak mıyız?"

Kit, Queenie ve Crimson'ın kim ya da ne olduklarını merak ediyordu. Ailenin Jake adında bir köpeği olduğunu biliyordu ama onun ne kılını ne de derisini görmüştü.

Annabelle yavaşça, "Bu sabah bir hack için zamanımız olduğundan emin değilim, Dora," dedi ve ona sorgulayan bir bakış attı.

Ah. Atlar o zaman. Kit, Annabelle'in tanıştıkları gece nasıl yaralandığını hatırladı; hepsi de bir at tarafından fırlatıldığı için olmuştu. Ona hafifçe başını salladı.

"Peki yavru kedilere isim verdiğinizi söylediniz mi?" "Dora?" diye seslendi uzaklardan bir ses.

Küçük kız kapıya doğru baktı. "Buradayım, Effie Teyze!"

Tanrım. Kit aceleyle Annabelle'e döndü ve her tarafının kapalı olup olmadığını iki kez kontrol etti. Daha sözünü bitirmemişti ki genç bir kadın kapıdan başını belirsizce uzattı ama Annabelle'i görünce gözlerinin kısıldığını fark etti.

"Neden buradasın, ufaklık?" Effie kabarık sarı saçlarını yüzüne doğru savurarak sordu.

"Annabelle Teyze'yle bir gezintiye çıkıp çıkmayacağımızı görmek istedim. Ve *yavru kediler* var!"

Effie gözlerini Annabelle'in üzerinde gezdirdi, yargısı havada asılı kalmıştı. Evet, Dora'nın haklı olduğundan hiç şüphe yoktu, çünkü Effie *öfkeden* kuduruyordu. "Sanırım Annabelle Teyze'nin şu anda elleri dolu. Okula kadar yürüyelim mi?"

"Hiç de değil, bir gezintiye çıkacağız, değil mi?" Annabelle konuştu. Başka biri olsa sakın görünebilirdi, ama Kit onun maskesinin altında saklı olan acıyı gördü. "Yıkanıp giyinmem için bana birkaç dakika verin, hemen geliyorum."

Küçük kız son bir soru sorduğunda Effie neredeyse Dora'yı yavru kedilerin yanından uzaklaştırmak üzereydi. "Effie Teyze, şu sütuna neden bir kemer bağlı? Bak, kravat da var!"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Effie onları cayır cayır yakardı. Yine de

Kit ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Onları kaybetmeyeyim diye."

Effie ve Dora eşikten geçtikten sonra yatak odasının kapısı çarparak duvardaki tabloları ve fotoğrafları salladı. Suçlunun hangisi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Annabelle öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Onun affını kazanabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Affetmek mi?"

"Lord Linwood'un balosunda. Hepimizi bir çırpıda mahvettim. Hayatımın sonuna kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım." Kit çenesini sıktı, içinde bir kasın tıkırdadığını hissetti. Yine de bu Annabelle'in suçu muydu? Doğru, o ve Allenby belki de toplum içinde oyalanmak gibi akıllıca bir karar vermemişlerdi, ama Kit onları herkese ve her şeye açıklamak için.

Eğer hatalı biri varsa, o da oydu. Annabelle ve Allenby balonun yaya trafiğinden uzak, تنها bir alandaydı.

Ama verdiği hasarı düzeltmesinin bir yolu var mıydı?

Alnından öpmek için eğildi ve ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Sen Dora ile dışarı çık. Sonra da mektupla birlikte Londra'ya geri döneceğiz. Bu arada, ayrılmadan önce yazmam gereken bazı mektuplar var."

Çekmesi devasa bir ip olacaktı ama denemekten zarar gelmezdi.

"Neden tekrar evlenmedin?"

Annabelle adamın göğsündeki tüneğinden başını kaldırdı, öğleden sonra güneşi mavi gözlerini içeriden parlayan safir ışıltılarına dönüştürdü. "En başta evlenmeyi hiç istemememle aynı sebepten. Vekâlet eksikliği birincil faktör."

Bir elini başının arkasına dayayan Kit, diğer elinin Annabelle'in üzerinde gezinmesine izin verdi. Saçlarından omuzlarına, çıplak yüzük parmağına ve ara sıra da yatak örtüsünün altına inerek poposunun kıvrımlarına baktı. Scarlett Kalesi'nden ayrılalı belki de iki saat olmuştu ama birbirlerinin giysilerini yırtmadan önce *Kuzey Yıldızı*'na bir kez daha binmeyi zar zor başarmışlardı. Gerçi bu giysiler çabucak değiştirilmişti, çünkü yavru kediler -yeni vaftiz edilen Ejderha, Köpek ve Yabanarısı- Kit'in buruşuk pantolonunu yatak yapmışlardı. "Buckford senin için iyi bir koca mıydı?"

Kadının yüzündeki çatık kaşlar adamın içinde endişe düğümleri oluşturmuştu.

"Alışılmadık biriydi." "Nasıl yani?"

"Robert insanları sevmezdi. Kendi yöntemlerine çok bağlıydı. Buckford Hall'un bir kanadının tamamı, diğer tarihi eşyaların yanı sıra maket figür koleksiyonunu sergilemeye ayrılmıştı. Bazı açılardan, tanıdığım en soğuk adamdı."

Kit bir *ama*'nın geldiğini hissetti. "Ama mı?"

"Oscar'ı doğurduktan sonra," diye durakladı Annabelle, boğazı düğümlendi. "Onu kollarıma aldığımı hatırlıyorum ve neredeyse... ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştım. Gerçekten ne bekliyordum bilmiyorum. Ama onu kollarıma aldığımda gitmesine izin veremezdim. O dünyadaki en değerli şeydi." Başını kaldırıp ona baktı, keder gözlerini cam gibi yapmıştı.

"Biliyorum," diye güvence verdi Kit ona.

"Sonra Robert elinde bebek için ördüğü yarım kalmış bir battaniyeyle yanıma geldi, gözlerinden yaşlar akıyordu ve Oscar'ın sıcak tutulması gerektiğini söylüyordu." Sesi son kelimedede kesildi. "Böylece Robert onu ev yapımı bir battaniyeye sararak şımarttı ve bu sırada ona şarkı söyledi."

Annabelle durdu ve Kit bunun için minnettardı. Gözyaşlarının kuruması için zamana ihtiyacı vardı, tıpkı boğazındaki yumrunun oturması için zamana ihtiyacı olduğu gibi.

Lombozdan, Berkshire'ın son parçası, yakında Londra'nın büyük metropol kalabalığına dönüşecek olan küçük sokaklar geçiyordu.

Annabelle'e daha sıkı sarılarak sonunda konuştu. "Ben yanınızda olamadığım zamanlarda ikinizin yanında olduğu için ona teşekkür etme fırsatı bulamadığım için üzgünüm."

Başını salladı. "İlk başta Robert'ın çocuklarla ilgilenmeyen kocalardan biri olacağını düşünmüştüm, çünkü benimle sadece varisini elde etmek için evlenmişti. Ama sanırım o da Oscar'ı en az benim kadar sevdi. Sonrasında o kadar nazik ve kibar davrandı ki kalbim kırıldı."

"Sana karşı nazik miydi... samimi miydi?"

Eli, göğsündeki dağınık siyah saçları taramak için yukarı kalktı. "Evlilik hiçbir zaman tamamlanmadı."

Kit gözlerini kırıştırdı. "Dört yıl evli kaldınız."

Umursamazca omuz silkti. "Fiziksel temastan kaçınırdı. Oldukça hasta olduğundan bahsetmiyorum bile." "Hasta olduğunu hiç fark etmemiştim."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için taramaya bağıladı ama Kit onun yerini aldı. "Sonunda, ben onunla evliyken üç kez ameliyat oldu."

"Ne amaçla?"

"Apseleri boşaltın. Apandisiti vardı."

Kit tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve sormamış olmayı diledi.

Kahkahası çınlayan bir çan gibiydi ve kederin odanın üzerinde bıraktığı tortuyu temizliyordu.

"Peki ya sen? Neden hiç evlenmedin?"

Bu noktada, gerçeği ondan saklamanın bir anlamı yoktu. "Benim için senden başka kimse yoktu."

"Yani..." Annabelle durakladı, kaşlarındaki küçük kırısklık acıma gibi görünen bir şeye dokunuyordu. "Benden sonra kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Fahişelerle birlikte oldum," diye yavaşça itiraf etti. "Özellikle Londra'da her zaman ziyaret ettiğim bir fahişe vardı."

"Çok yetenekli miydi?"

Kahretsin, bunu itiraf etmek iç karartıcıydı. "Sana benziyor."

"Ah." Annabelle ondan uzaklaştı, gözleri onun yüzünü arıyordu.

"Bana öyle bakma," diyerek onun acıma duygusunu bir öpücükle bastırdı. "Genelde sarhoştum ve ihtiyaçtan aklımı kaçırmıştım."

"Seks ihtiyacı mı?"

Kit omuzlarını kaldırdı. "Seks ihtiyacı. İnsani bağ kurma ihtiyacı. Sana ihtiyacım var."

"Utanma," dedi usulca, Köpek ve Ejderha sarhoş bir çift yarış atı gibi odanın içinde koştururken omzunun üzerinden bakarak. "Bunlar benim de sebeplerimdi."

Kıkırdaması, sahibinin kamarasında karanlık bir ses olarak yankılandı. "İkincisini dişlerimi sıkarak söylediğime eminim."

"Kesinlikle." Annabelle'in başını sallayışı cesur olduğu kadar coşkuluydu da. "Bunu itiraf etmektense Newgate'te asılmayı tercih ederdim ama bir erkekle yaşadığım her sıradan karşılaşma boyunca, sevdiğim tek erkeğe duyduğum ihtiyaç her şeyin merkezinde yer aldı."

Bir insanı yaratma ya da öldürme gücüne sahip bir kelime vardı. *Aşk*. Kit her zaman Annabelle'in kaybından kaçmaya çalışmıştı. Sevdığı kadının kaybından. Annabelle'in saçından kopan bir tutam burnunu gıdıkladı ama onun kokusunu ciğerlerinin derinliklerine gömdü.

Gençken, onunla geçirdiği her anın tadını çıkarmak için zaman ayırmamıştı. Ayrı geçirdikleri yıllar boyunca onun kokusunu hatırlama yeteneği zayıflamıştı. Teninin hissi ve balının tadı da öyle. Kit bunun için kendine lanet etmişti ama şimdi her şeyi hafızasına kaydediyordu. Gülüşünün sesini. İçine girerken aldığı yumuşak nefes. Doruk noktasına yaklaştığında boğazının düğümlenmesi. Hatta ona karşı gevşemesinin sıcaklığını bile.

"Seni seviyorum, küçük kraliçe."

Annabelle ilk kez neredeyse utangaç görünüyordu. Bu kadar küstah biri için garip bir duyguydu bu. "Ve seni seviyorum."

Onun sözleri ruhuna merhem oldu. En çok özlediği şeylerden biri buydu. Seksin cinsel tatminini değil ama sonrasında şehvetini yatıştıran kadınla tatlı sözler paylaşmanın verdiği dinginliği.

O lanetli mektup hayatlarına hiç girmemiş olsaydı, başından beri yapacakları şey buydu. Kaybedilmiş bir hayatın sarsıcı kederi, onu her düşündüğünde karanlığa çekmekle tehdit ediyordu. Onu uçurumun kenarından döndüren tek şey kollarındaki kadındı.

Kit'in göğsü çöktü. "Keşke birlikte bir hayatımız olabilseydi."

Gözlerindeki hüznün, onun da duygularının aynı olduğunu gösteriyordu.

"Harika bir anne olurdun."

Bu iltifat onu şaşırtmış gibiydi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Çocuklarıyla birlikte yaramazlık yaptığı görüntüsü onu sırtıtmaya itti. "Evet. Sanırım hem seni hem de çocuğumuzu zapt etmek için bir dadı sürüsü tutmamız gerekecek ama evet. Sert ama adil olacaksın."

"Dadılar mı?" Kaşı seğirdi. "Çocuklarımla bir dadıya ihtiyacı olmazdı. Mükemmel şekilde uslu duran küçük melekler olurlardı, çok teşekkür ederim."

"Bu tavırla canavar olurlar."

Annabelle'in iyi niyeti biraz azaldı. "Sanırım artık çocuk doğurma günlerim sona erdi. Bumblebee, Dragon ve Dog elimize geçecek en yakın şeyler olabilir."

Pek sayılmaz. "Otuz iki yaşındasın, yaşlı bir kocakarı değilsin. Effie'ye baksana." "Effie mi?" dedi şaşkınlıkla. "Ne olmuş ona?"

"O hâlâ bir çocuk. Annen onu doğurduğunda kaç yaşındaydı?"

Düşünmek için durakladı. "Otuz... altı, belki?"

"Gördün mü?" Kit nasırlı avucunu kızın yanağında gezdirerek endişelerini giderdi. "Tanrı aşkına, ben annem kırk üç yaşındayken doğdum. Yaşlanmış olabiliriz ama ölü değiliz. Eğer bir aile istiyorsan, Annabelle, zamanımız var."

"Ben... Ben bilmiyorum. Oscar öldükten sonra hiçbir cevap alamadım. Önce onsuz geçen saatleri saydım, sonra günleri, haftaları, ayları. Ve hala doktorun verdiği tek cevap bunun sadece *o şeylerden biri* olduğuydu." Gözleri kısıldı. "Ya da bunun *Tanrı'nın planı* olduğu, ki bu da kafatasını bir rounders sopasıyla parçalamak istememe neden oldu." Yüzündeki kaslar seğirdi, ifadesi öfkeden üzüntüye dönüştü. "Ama asla çocuk sahibi olamayacağımı kabullenmek, yeniden denemekten daha kolaydı."

Kadının şakağına bir öpücük kondurdu ve ona sıkıca sarıldı.

"Anlıyorum." "Deneyebiliriz, elbette, ama ya tekrar olursa?"

Kit'in farklı bir görüşü vardı. "Ya olmazsa?"

Annabelle o sırada sessizdi, dikkati bilinmeyen bir yere doğru kayıyordu.

Kit onun huzur içinde düşünmesine izin veriyor, onu kollarında tuttuğu her anın tadını çıkarıyordu. Artık lombozun ötesindeki manzara, birbirinin üzerine tırmanan binalarıyla Londra metropolünden başka bir şey değildi. Yakında Cadogan İskelesi'ne varacaklar ve buradan Berkeley Meydanı'na hareket edeceklerdi.

Sinirleri kararlılığının çatlaklarından kaymaya başlamıştı. Kit'in elinde, amcasının o gün postayla ilgilendiğini kanıtlayan günlüğü vardı. Annabelle'in, Nimrod'un Antarktika seferinden vazgeçmesi için ona yalvardığı mektubu vardı. Elinde Annabelle'e gönderilen sahte mektup vardı ve içindeki acımasızlık tüm dünyanın gözleri önünde sergileniyordu.

Şimdi tek yapması gereken onu yetiştiren adamla yüzleşmekti.

"Oscar'dan sonra," dedi Annabelle aniden, "asla çocuk sahibi olamayacağım gerçeğini kabullendim. Özellikle anaç bir insan değilim, bu yüzden kaderimin kardeşlerimin çocuklarına teyze olmak olduğu sonucuna vardım - ve sonunda Effie'ninkilere de."

Kit sabırla başını salladı.

"Ama sanırım içten içe çocuk istiyorum," dedi ciddiyetle. "Theo'ya hamileliğimi söyledikten sonraki ilk birkaç gün, Robert'la evliliğim ayarlanmadan önce, hayatımın en kötü günleriydi. Kendi *itibarımı* kurtarmak için umutsuzca istediğim bir çocuğu, yani çocuğumuzu aldırma ile karşı karşıyaydım."

Kadının sözleri bir yük treni gibi adamın kalp tellerini çekiyordu. "Bu kararı vermeye asla

zorlanmamalıydın." *Ve hepsi amcamın davranışları yüzünden olmuştu.* "Ya da bir yabancıyla evlenmemeliydin."

"Aynen öyle. Ben ikincisini seçtim ama Robert varis bırakmadan ölünce Buckford Hall bana kaldı."

Kaşları çatıldı. "Eva Allenby'nin onun yeğeni olduğunu sanıyordum." Kadının adını söylemek utanç ve kıskançlık duygularını bir arada yaşatmıştı; Linwood'un balosundaki davranışlarından dolayı utanç ve Cornelius Allenby'nin Kit'in hayatının aşkıyla yatma ayrıcalığına sahip olmasından dolayı kıskançlık.

"Üvey yeğenim, yani kan bağı yok." "Oh."

"Ama Robert hem servetini hem de Buckford Hall'u istediğimi yapmam için bana bıraktı, yani..." Annabelle uzun, belirsiz bir nefes verdi. "Buckford Hall'un bir kanadını bir anne ve bebek evine dönüştürdüm."

Kit ona baktı. Anlayış ve gurur aynı anda bir dalga halinde üzerine çöktü. "Senin gibi kadınlara yardım etmek için."

Dudağının kenarı seğirdi. "Ben şanslı olanlardan biriydim. Anne ve bebek evini kurana kadar benimki gibi durumların ne kadar sık yaşandığını fark etmemiştim."

"Burayı siz mi yönetiyorsunuz?"

Cevap verene kadar uzun bir süre geçti. "Hayır... Dürüst olmak gerekirse hamile kadınlardan uzak durmayı tercih ederim." Kit parmak uçlarıyla kızın yanağını okşadı ama kızın ifadesi göğsünü delip geçti. "Anlıyorum."

Annabelle sulu gözlerini devirdi, kendine kızgın olduğu belliydi. "Bu embesilce. Ve bundan nefret ediyorum. Bir yanım hamile kalmak, çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyor. Diğer yarım ise başka bir çocuğun olası kaybı yüzünden dehşete düşmüş durumda ve hamileliğin yanından bile geçmek istemiyor. Bunca zamandan sonra bunu *aşmış* olmalıyım ama aşamadım. Ve seni görmek..."

"Her şeyi geri getiriyor," diye bitirdi ciddiyetle.

"Ama hamile kalmak için duyduğum çaresizlik başka bir çocuk için bile değil. *Oscar'a* tekrar hamile kalmak istiyorum. Onu geri istiyorum. On altı yıldır onun özlemini çekiyorum ve her yıl doğum gününde bir mum yakıyorum."

Kendini durduramayan Kit, onu daha sıkı kavradı, sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı. "İkimiz de bir mum yakacağız, küçük kraliçe. İkimiz de onun yasını tutacağız. Sana yemin ederim. Bir daha asla kederinde yalnız olmayacaksın."

Gözyaşları gözlerinin kenarından kayarak saç çizgisinin karanlığında kayboldu. Elleri yüzünü, boynunu, omuzlarını okşadı ve mümkün olduğunca rahatlatmaya çalıştı. "Onu birlikte büyütmek istedim."

"Ben de." Kit alınlarını birbirine bastırdı, nefesleri aralarındaki hava şeridinde birbirine karıştı.

Çamurlukların indirilirken çıkardığı takırtı ve ardından gelen hafif sarsıntılar geldiklerini gösteriyordu.

Bu uzun ve ince iskele Thames Nehri'ne hizmet veren pek çok iskeleden biriydi ama Cadogan İskelesi Berkeley Meydanı'na gitmek için en uygun olanıydı. Gerçekten de, oradan itibaren yolculuk ancak çeyrek saat sürüyordu.

Yavru kedilerle vedalaştılar ve onları yatta, tüm eşyalarının ve tabii ki Dul Leydi Foxcotte'un tek bir akşamda yapmayı başardığı oyuncakların arasında bırakmayı tercih ettiler. Daha sonra geri döneceklerdi ve Kaptan Sutton onların yokluğunda Köpek, Ejderha ve Yabanarısı'na bakmaktan mutluluk duyacaktı.

Kit için Annabelle'in varlığı, karşı karşıya olduğu görevden uzaklaşmasını sağlamıştı. Amcasına tam olarak ne söyleyecekti?

Campbell House'un kapısı, bilinmeyen bir çorak arazinin kapısı gibi önünde belirdiğinde, Kit'in hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Hayatın genellikle bir öncesi ve sonrası olduğunu sık sık düşünmüştü. MacGillivray de Everest yolculuğunda aynı şeyi söylemişti. MacGillivray için *sonrası* evlenmek ve çocuk sahibi olmaktı. Heyecan verici bir *son*. Olumlu bir *son*.

Kit'in *peşinden* gitmesi, tanıdığı tek babasıyla olan ilişkisini mahvediyordu. Kaldırımında yanında duran ve Campbell House'a bakan Annabelle'e baktı.

Onu kendine çekti ve başının üstünü öperek kokusunu göğsüne çekti. Eric Amca'yla ilişkisinin mahvolmasının tek suçlusu Kit değildi. Adam seçimini on altı yıl önce yapmıştı.

Kit kapıyı çaldı.

Londra'daki üç uşaktan en kıdemlisi olan Ebenezer cevap verdi. "Majesteleri," diye ağzından kaçırdı, yüz hatlarında şaşkın bir tanıma ifadesi belirmişti. "Bugün sizi beklemiyorduk."

Kit Annabelle'i içeri çekerken uşak kenara çekildi. "Geldiğimizi haber vermeyi unuttum." Elbette unutmamıştı. Kit aniden ortaya çıkarak Eric Amca'yı hazırlıksız yakalamak istemişti, Ona saldırmak için mükemmel bir fırsat veriyordu. "Amcam nerede?"

Ebenezer hemen, "Yemek odasında, Majesteleri," dedi. "Akşam yemeği az önce servis edildi."

Kit, Campbell Evi'ne giden yolu ustalıkla kesti. Giriş salonunun duvarlarını kaplayan sayısız mızrak, kılıç ve yayı görmezden gelerek Londra'daki evlerini sık sık ziyaret etmezdi. Campbell'ların varlığı

Silahlar *kasıtlıydı*, onları *sanat eserleri* olan Londra'daki komşularından ayırmak için tasarlanmıştı. tipik olarak ailenin zenginliğinin bir göstergesiydi.

Ancak Campbell Evi, Aylesbourne mirasının yaşayan bir anıtıydı. İlk Aylesbourne Dükü'nün Yüzyıl Savaşları sırasında Kara Prens'e suikast girişiminde bulunan bir İskoç'u öldürmesiyle başlayan bir miras.

Düklüğün bir asır sonra zengin bir İskoç ailesiyle evlendiği ve o zamandan bu yana geçen altı asır boyunca da İskoçya'ya sıkı sıkıya bağlı kaldığı düşünülürse, bu biraz ironik bir durumdu.

Amcasının yemek odasının kapısının arkasından gelen gürültülü sesini ve ardından ahşap döşeme tahtaları üzerinde hareket eden bir sandalyenin gıcirtısını duyduğunda Kit'in kalbi öfkeyle çarptı. Kapıyı açmadan hemen önce durdu ve Annabelle'in elini sıktı. "Hazır mısın?"

Kaşı kalktı. "Ben her zaman hazırım."

Bunun üzerine, görüşünü kaplayan kırmızı sisin arasından bir sırtıma belirdi. "Ve bunu bilmiyor muyum?" Kapıyı çalmaya zahmet etmeden iterek açtı.

Ne Eric Amca, ne Anthony, ne de Daisy ağır yemek masasının etrafında oturuyordu, tabaklar geyik etine benzeyen şeylerle doluydu. Bunun yerine, üçü de ayaktaydı, Eric Amca Anthony'yi ezici bir kucaklamanın içine çekiyordu, her ikisi de davetsiz misafiri görünce durgunlaşmalarına rağmen gülümsüyorlardı.

"Kit!" Anthony gülümsedi, ancak Annabelle'in yanında durduğunu görünce gülümsemesi şaşkın bir ifadeye dönüştü. "Ve Leydi Annabelle, sanırım?" Sesi sanki bir soru sorup sormadığından emin değilmiş gibi sonuna doğru yükseldi.

"Leydi Buckford," diye cevap verdi Annabelle sakince.

Kit alay etmemek için kendini zor tuttu. *Uzun sürmeyecek*. Ailesinin birbirine benzeyen sevinç ifadelerine baktı. "Bir şeyi mi böldük?"

"Hiç de değil," dedi Anthony, Daisy'nin elini tutup dudaklarına götürerek. "Aslında tam zamanında geldiniz. Daisy ve ben az önce ilk çocuğumuzu beklediğimizi açıkladık."

"Çocuk mu?" Kit hareketsiz duruyordu, sanki kafasının arkasına aldığı bir darbeye sersemlemiş gibiydi. "Harika değil mi?" Daisy Anthony'ye sarıldı, kırmızı bukleleri heyecanla zıplıyordu.

"Neredeyse

gerçekleşeceğine dair umudumu kaybettim."

"Harika," diye uyuşukça başını salladı, Eric Amca'nın tepkisini görmekten kendini alamadı. Kırışmış gözler, ağır bıyıklarının altında yanıp sönen bir gülümseme. Hatta Daisy'yi kutlama sarılması için kendine doğru çekiyordu.

Bunu Annabelle'in gördüğü soğuk kalpli karşılama ile karşılaştırmaktan kendini alamadı.
Mektubun *acımasızlığı*. Dudakları hırıltıyla kıvrılan Kit, amcasına sert bir söz söylemek istedi, ama

hiç şansım olmadı.

"Tebrikler," dedi Annabelle yüksek sesle, düşüncelerini bölerek. Ona öyle bir bakış fırlattı ki, bunu anlamaması için embesil olması gerekirdi. *Sakin bunu Daisy için mahvetmeye cüret etme.* "Özellikle de bu kadar uzun zamandır bekliyorsan."

Rotasını şaşırان Kit, Annabelle'in sanki başından beri oradaymış gibi aile kutlamasının içinde eriyip gitmesini izlemekle yetindi. Daisy onu kollarını açarak karşıladı ve Kit'e sonunda eve bir kadın getirdiğine sevindiğini belli eden bilmiş bir bakış attı.

Londra'daki uşakları Brook, çok geçmeden Annabelle ve Kit'i yemek masasına oturttu. Kit, Annabelle'in Daisy'nin söylediklerine kibarca kafa sallamasını izlemekle -bir kreş planları hakkında bir şeyler- amcasının mutlak sevincini izlemek arasında kalmıştı.

Kit orada otururken öfkesi artıyordu. Amcasını gördüğünde öfkeden patlamaya hazırdı, onunla yemeğe oturmaya değil. Ve Annabelle... Annabelle'in *neden* ortalığı ayağa kaldırmasını istemediğini biliyordu ama duygularını dizginlemek bambaşka bir meseleydi.

Bombe glacée servis edildiğinde, sabrı bir uçurumun kenarında sallanıyordu. Uşağın hızla önüne koyduğu feni bardağını eline aldı ve içindeki sıvıyı düşünmeye başladı.

Alkol.

En son ne zaman alkol almıştı?

Çiftliğe gitmeden önce. Soğuk hindiyi bırakmanın acısını hatırlıyordu. Tuğgeneral Bruce'la birlikte çıktığı son Everest seferinden döndüğünden beri Kit hiç tamamen ayık kaldığını sanmıyordu. Bu onun için bir koltuk değneğı haline gelmişti ve gün geçtikçe daha da önem kazanıyordu.

Çiftlikteki ilk gece en kötüsüydü. Yağmur altında geçirdiğı o gecede, vücudu alkol eksikliğine öfkelenmiş gibi sürekli titriyordu. O gece zar zor uyuyabilmiş, uyuduğunda da rüyasında bir kadeh Yquem görmüşü. Feni onun tercih ettiğı içkiydi, çünkü kabuslarını hafifletiyordu.

Kit alkole duyduğu ihtiyacın artmaya başladığını hissetti. Çok uzun zaman olmuştu; kesinlikle bir yudum alabilirdi.

Hayır, yapamazsın, diye tısladı mantıklı aklı. *Bunu kendine daha önce milyonlarca kez söyledin. O farklıydı,* diye karşılık verdi. *Annabelle'e sahip olmadan önceydi.*

Annabelle.

Masanın diğer tarafına baktığında, Eric Amca ikisinin de hayatını mahvetmemiş gibi sakın bir şekilde oturduğunu gördü.

Acısını şimdi bastırmak korkakça bir çıkış yolu olurdu ve bu lanetli yemek bittikten sonra amcasına söyleyecek bazı sözleri vardı. Şimdi içmek, Annabelle'i amcasıyla tek başına yüzleşmesi için terk etmeye benzerdi.

O anda Eric Amca'nın endişeli gözleriyle karşılaştı. Bakışları Annabelle'e kaymadan önce alnında küçük bir endişe kırıntısı belirdi.

Kit'in kristal bardağı paramparça oldu ve istemeden sıktığı yumruğuna saplandı.

İlk hareket eden Annabelle oldu ve oturduğu yerden sıçradı. Anthony ve Eric Amca da çok geride kalmamıştı ama Daisy sadece beyaz masa örtüsünün üzerinden kendisine doğru süzülen kan birikintisine bakıyordu.

"Bardağını boğazlamaya mı çalışıyordun?" Annabelle ona fısıldayarak bileğini çevirdi ve avucuna saplanmış, hâlâ feni'nin keskin acısıyla sıırıslıklam olan kötü yarayı ortaya çıkardı.

"Diğer seçenekten daha iyiydi," diye mırıldandı alaycı bir tavırla. Daisy'ye baktı, elleri masaya kenetlenmişti ve belirgin bir şekilde midesi bulanıyordu.

"Anthony," diye başıyla kuzeninin karısını işaret etti, tam o sırada Annabelle derisinden en büyük parçayı çekip aldı. İçinden acı dolu bir homurtu çıkmasına engel olamadı. Onları çıkarıyor muydu yoksa daha da mı kazıyordu? "Daisy'yi odadan çıkar."

"Strewth," diye fısıldadı Anthony, ona doğru koşarak. "Haydi, tatlım. Gel ve biraz uzan."

Kit tekrar konuşmadan önce ikisi gidene kadar bekledi. "Annabelle," dedi sessizce. "Kapıyı kilitle. Ve Charles -" Kit köşede duran uşağa baktı "- aşağıya, hizmetkârların salonuna git. Sana ihtiyacımız olduğunda zili çalarız."

Eric Amca'nın bıyığı sinirli bir şekilde seğirdi. "Ona *şimdi* ihtiyacımız var. Bir doktor çağır, Charles, ve-" "*Hayır*," diye hırladı Kit, sabrının sonuna gelmişti. Elini camdan kurtararak temiz bir peçete aldı.

masadan aldı ve dirseğine doğru akan kan damlalarını görmezden gelerek yumruğuna sardı. Ve masa örtüsünün üzerine sıçrayan damlaları. Annabelle onun yanına oturdu ve Annabelle yaralı olmayan eliyle Annabelle'in sandalyesini kendine doğru çekti, ancak koltuklar birbirine değdiğinde durdu. "Son bir saattir burada oturuyorum ve Daisy'nin hatırı için nazik davranıyorum ama artık sınıırıma ulaştığımı fark ettim."

Biraz zorlukla elini göğüs cebine soktu ve üç delil parçasını çıkardı: iki mektup ve günlük.

"Bunların üçünü de daha önce görmüş olman gerekirdi, değil mi amca?"

Şaşkınlık içindeki amcası kendisine uzatılan eşyaları aldı ve kana onaylamayan bir bakış attı. "Bu benim eski günlüklerimden biri mi?"

"Önce şu mektubu oku." Kit, Annabelle'in kendisine gönderdiği mektubu işaret ederek, sağlam elini Annabelle'in beline doladı. "Yüksek sesle, lütfen."

Eric Amca'nın yüz ifadesi endişeyle doluydu. "Bunu yaparsam elin için doktor çağırmama izin verir misin?" "Olur."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı amcası, yıllanmış mektubu açarken. Dikkati Kit'in yaralı elindeydi ama okumaya başladığında gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü. *"Bunu göndermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama başka seçeneğim yok. Senin çocuğuna hamileyim, Kit-*" Eric Amca sözünü kesti, sesi çatallaşıyordu. Bakışları Annabelle'e kaydı, Kit'e odaklanmadan önce onu anladığını fark etti. *"Çocuğun mu var?"*

"Bir sonraki mektup şimdi." Kit'in soğukkanlılığı bozulmamıştı, yaralanmamış eli Annabelle'in belini sıkıyordu.

"Keşif gezisine devam edeceğim," diye okudu Eric Amca, kendi sesinin uzak bir yankısı. *"Durumunuzla ilgili olarak size sempati duyuyorum."* Kit'e hak edilmemiş bir hayal kırıklığı kokan bir bakış fırlattı. "Neden-?"

"Ve şimdi de günlük. Sizin için ilgili bölümün altını çizdim."

"Şimdiden onun için bir yığın posta var, bunları tasnif ettim ve Güney Orkn'a iletmem için talimat aldım..."

Kit bu kez sorusunu yarıda kesmek zorunda kalmadı.

Eric Amca hafifçe gevşeyerek sandalyesinin arkasına yaslandı. "Kit..." Eric Amca bir elini ağzının üzerinde gezdirerek bıyıklarının düzeltmeye başladı. O kadar sık yaptığı bir hareketti ki artık otomatikleşmişti. Kit daha önceleri bu hareketi hep bir nostalji duygusuyla izlemişti; Anthony'yle çocukken bunu bir oyun haline getirmişlerdi. On dakikalık bir süre içinde Eric Amca'yı bıyıklarını düzeltirken en çok yakalayan kazanırdı.

Eric Amca oyunlarını fark ettiğinde ateşle karşılık verdi; eğer ikisinden birini sayarken yakalarsa, toplamaları diskalifiye edilecekti. Eric Amca onları kasıtlı olarak saymaya teşvik etti ve dokuzuncu dakikaya kadar onları yakaladığını ilan etmek için bekledi.

Artık içinde hiçbir sevgi yoktu, sadece ondan çalınan şeyin üzücü hatırlatıcısı vardı.

Kit çenesini sıktı, avucundaki peçeteyi sıkarak canını çıkardı ve acının tadını çıkardı. "Neden?" diye hırladı. "Onunla evlenmek istediğimi sana zaten söylemiştim."

Annabelle'in başı sertçe ona doğru döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"İlk tanıştığımızda Westminster Abbey'de evlenmek istediğini söylemiştin," dedi basitçe. "Orası bir hevesle kiralayabileceğiniz türden bir yer değil. Eric Amca'dan ben oradayken rezervasyon

yaptırmasını istedim.

Antarktika'da." Eric Amca'nın kendisini Annabelle'le evlenmekten vazgeçirmeye çalıştığı konuşmanın başlangıcını ve sonunda bu gerçeği acımasızca kabullenişini canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Belki de bu olacakların bir habercisiydi. "Bana bunun düklük olmadığını söyle, amca." "Düklük mü?" Eric Amca kaşlarını çatı.

"Çocuğumla ilgili bilgiyi benden neden sakladığınızın mantıklı bir açıklaması yok, bu yüzden mantıksız olana yöneldim. Birincisi, evlenmemi hiç istemediğin için varisim her zaman Anthony olacaktı. İkincisi ise Annabelle'e duyduğun nefretin benim mutluluğumu gölgede bırakmış olması."

Eric Amca dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğilerek, "Bir açıdan haklısın, *sadece* bir açıdan," diye söze başladı. "Annabelle'den hoşlanmadım."

"Seninle tek bir kelime bile konuşmadım!" Annabelle öfkeyle haykırdı, onun hareketlerini yansıtıyordu. "Nefretin neye dayanıyordu?"

"Gerçek şu ki, sorun çıkaran biri olarak ün salmıştın. *Birçok* kez tutuklanmıştın.

Mitinglere ve ayaklanmalara

katılmıştınız-" "Onlar ayaklanma sayılmazdı," diye alay etti.

Eric Amca devam etti. "Tanrı aşkına, Parlamento Binası'nı basmaya kalkıştınız. Bir dükün eş olarak ihtiyaç duyacağı son şey bir radikaldir."

"Başka nerede olmalıyız? Evlerimize hapsolup kocalarımızın iradesine mi tabi olalım?"

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, Kit'in kadınların oy kullanması *için* oy kullanmasını tavsiye ettim.

süfrajelerin eylemleri." Eric Amca'nın kaşları daha da çatıldı. "Senden hoşlanmamamın tek nedeni de bu değildi. Veda balonuzda, bir arkadaşınızla Kit'i balık gibi *yakalamaktan* söz ettiğinizi duydum."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Annabelle'deydi. "Böyle bir şey söylediğimi hiç sanmıyorum. İster inanın ister inanmayın, o zamanlar evlenmek gibi bir niyetim yoktu."

"*Mutlu balıkçılık* ifadesini kullandığınızı çok net hatırlıyorum."

"Bunu gerçekten söyledin mi?" Kit incinmemeye çalışarak sessizce sordu.

"On altı yıl önceydi!" diye fısıldadı kızgın bir sesle. "Ne dediğimi bilmiyorum, dün akşam yemekte ne yediğimi bile zar zor hatırlıyorum. Ne olursa olsun, niyetim asla birini *yakalamak* değildi. Evlenmek gibi bir planım olmadığını gayet iyi biliyorsun. Ve eğer doğru hatırlıyorsan, seni

yakalama fırsatım oldu. Annem o gece bahçeye çıkmıştı. Ona tek kelime etseydim, hemen nikah masasına otururduk. Onun yerine sana saklanmanı söyledim, karanlıkta birlikte yalnız kalmayalım diye. Bunlar gerçekten de seni evliliğe ikna etmeye çalışan bir kadının davranışları mı?"

Tanrım, bunu unutmuştı. "Hayır," dedi, içini bir rahatlama kaplamıştı. Kit tekrar Eric Amca'ya döndü, Annabelle'in belinden tutarak birleşik bir cephe oluşturdu. "Bu muydu yani? Annabelle'i sevmiyor muydun?"

"Beni evlenmemiş bir annenin utanç verici hayatına mahkum etmeye yetecek kadar," diye bitirdi.

"Senden o kadar nefret etseydim bile, çocuğunu senden isteyerek asla saklamazdım, Kit. Tek başına mutsuz olacağına bir unvan avcısıyla mutlu olmanı tercih ederim." Eric Amca durakladı ve başını salladı. "Ve Tanrı biliyor ya, sen çok mutsuzdun." Annabelle'in aldığı ve Kit'in kendisinden geldiğini iddia ettiği mektubu eline aldı. "Bu mektubu ben göndermedim. Böyle iğrenç bir ihaneti asla yapmam."

Kit Annabelle'e baktı, kuşkusuz onun belirsizliği de kendisinininkini yansıtıyordu. "Bana yemin et. Şerefın üzerine yemin et. Babamın mezarı üzerine yemin et, bunu sen yapmadın, mektubu gönderen sen değildin."

Eric Amca masanın öbür ucuna uzandı ve Kit'in elinin kana bulanmış bir peçeteye kilitlenmiş olduğunu çok geç fark etti. Bunun yerine Kit'in bileğini içten bir sıkmayla kavramayı tercih etti. "Hem kendi şerefim hem de babanın mezarı üzerine yemin ederim ki o mektubu ben göndermedim. Çocuktan haberim yoktu."

Rahatlama ve keder zihninde oynuyor, diğer her şeyi kovalıyordu. Annabelle'e bir kez baktığında onun da aynı şeyleri hissettiğini anladı. Amcası ona ihanet etmediği için rahatlamıştı. Son on altı yılın aldatmacayla geçmemiş olması rahatlatıcıydı ama bu aynı zamanda suçluyu bulmaya daha yakın olmadıkları anlamına da geliyordu. "O zaman kim yaptı?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem." Ama Eric Amca'nın aklında başka şeyler olduğu belliydi. "Çocuk. Çocuk nerede? İyi mi?"

Annabelle'i kendine yakın tutarak her şeyi tekrar açıklamak zorunda kalmasını engelledi. "Çocuk ölü doğdu, amca."

Şok ve ıssızlık Eric Amca'nın yüz hatlarını çarpıttı. Kit'e bakarken gözyaşları parladı. "Kit..." Elleri titreyerek, gözlerini silmek için bir mendil çıkardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok ama çok üzgünüm. Bunca zamandır bilmiyordun, değil mi?"

Kit başını salladı. "Hayır. Hamileliğimi İskoçya'ya gittiğim gün öğrendim. Ve oraya vardığımda Annabelle... bana gerisini anlattı."

Eric Amca başını salladı. "Çocuğun nereye gömüldüğünü sorabilir miyim?" Bunu sormak nasıl aklına gelmemişti?

Annabelle cevap verdi. "Scarlett Kalesi'nde. Kardeşimle birlikte onu eski bir kilisenin yanına gömdük. Dedi ki

-" Annabelle aniden durdu, baştan başlamadan önce nefeslerini yavaşlattı. "Onu bir çayırın yanına gömmemiz gerektiğini söyledi, böylece oynayabileceği bir yeri olacakmış."

Duygu Kit'in boğazını yaktı.

"Burası aynı zamanda kardeşimin anıt taşını koyduğumuz yer, bu yüzden Theo'nun Oscar'la ilgilendiğini düşünmek hoşuma gidiyor." Kucağında, elleri bükülmüştü. "Saçma ama rahatlatıcı."

Kit, Eric Amca'nın yüz ifadesinin kederle örtüldüğünü görünce şaşırdı. "Oscar," diye fısıldadı. "Doğa hiçbir zaman bir çocuğu ailesinden çaldığı zamanki kadar acımasız değildir. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir ıstıraptır."

Annabelle'in başı yana eğildi. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz." "Eşim ve ben Anthony doğmadan önce üç bebeğimizi kaybettik."

Kit gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Gebe kalmak için çok uğraştık," diye açıkladı Eric Amca, yaşlı yüz hatlarını ağırlaştıran kayıpları hatırlayarak. Kit bunu nasıl bilmezdi? "Ve gebe kaldığımızda..." Pencerenin siyah uçurumundan dışarı bakarak sözünü kesti. "Onları buradaki bahçeye, söğüt ağacının yanına gömdük. Orası teyzenin en sevdiği yeri."

"Bankın yanında mı?" Kit ve Anthony çocukluklarının büyük bir bölümünü buradaki bahçelerde geçirmişlerdi ve o da burayı avucunun içi gibi biliyordu. "Meleklerin taştan heykellerinin olduğu yer mi?"

"Tam olarak orada. Bankı ilk çocuğumuzu kaybettikten sonra kurduk ve kısa bir süre sonra da çançiçeklerini diktik; mavi çünkü onları kaybettiğimiz ayın doğum taşı Eylül'dü. Beyaz güller ikincimiz için, çünkü onları Nisan ayında kaybettik. Üçüncüsü... üçüncüsü küçük bir kızdı," dedi Eric Amca, avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatarak kısık bir sesle. "Küçük Poppy'miz 15th Ocak'ta doğdu." Başparmağını avucunun üzerinde gezdirdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim."

Amcasının yanağından ilk gözyaşı süzüldüğünde Kit gözlerini kaçırdı. Söğüt ağacının etrafındaki çiçeklerin bir anlamı olduğunu hiç düşünmemiş, amcasının onlarla neden bu kadar özenle ilgilendiğini de sorgulamamıştı.

"Yani hayır, Kit," diye başladı Eric Amca, sesi her kelimedede daha da güçleniyordu. "Hamilelik haberini senden *asla* saklamazdım. Şimdiye kadar yüz tane gayrimeşru çocuğun olabilirdi ve ben her birine tapardım."

Bu düşünce onu gülümsetti. "Gayrimeşru çocuk yoktur." Annabelle'in gözlerini yakaladı ve umut göğsünde kıvrılıp içini ısıttı. *Ama umarım bir ya da iki tane de meşru çocuk olur.*

"Ziyaret edebilir miyim?"

Kit amcasına baktı. "Neyi ziyaret
edeceğim?" "Oscar'ın mezarını."

Annabelle'in cevap vermesi bir an sürdü ama başını salladı. "Elbette."

"Eğer çok zahmet olmayacaksa," diye devam etti Eric Amca, "Oscar için bahçeye biraz çiçek
ekebilirim."

Annabelle, "Doğum ayı Kasım'dı, belki biraz nergis ya da çuha çiçeği," diye önerdi.

Göğsünde bir düğüm oluştu. Kit bunu sormayı hiç düşünmemişti. Kendi oğlu hakkında bilmediği
bir şey daha vardı; hepsi de mektubu yazan her kimse onun kötü niyetli davranışları yüzünden
olmuştu.

Annabelle'in teklifi üzerine Eric Amca'nın yanağından, gülümseme çizgilerinin izini takip eden
son bir damla gözyaşı süzüldü. "Sadece öyle."

Kit

Takip eden günler yazın pembe ışıltısıyla örtülüydü. Anthony ile birlikte bir öğleden sonra Campbell House'un verandasında oturup Anthony'nin planlarını tartışmaya başlamışlardı. yaklaşan gelişi. Kit için her zaman bir hüznün olacaktı ve aynı hüznün hem Annabelle hem de Eric Amca için de geçerli olduğundan şüpheleniyordu. Bu durum Anthony ve Daisy için duyduğu sevinci azaltmıyordu ve onların heyecanını da asla küçümsemedi. Tam tersine, aslında. Kit de onlarla birlikte heyecanlanmıştı. Ama o üzüntü yine de oradaydı, zihninin karanlık dehlizlerinde saklanıyordu; ölü doğumun acısı onu asla terk etmeyecekti. Olayın çok uzun zaman önce gerçekleşmiş olması bunu daha da zorlaştırıyordu.

Çocuğunu kaybettiği için yas tutuyordu. Annabelle'in bu acıyı tek başına yaşamak zorunda kalmasına üzülmüyordu. Annabelle'le birlikte sahip olabilecekleri hayat için de yas tutuyordu.

Eric Amca da bunu *üç* kez yaşamış, dördüncü hamileliğinde sağlıklı bir çocuk dünyaya getirmiş ancak eşinin ölümüne neden olmuştu.

Bu, amcasına farklı bir gözle bakmasını sağlamıştı. Kit'in hayal ettiğinden çok daha güçlüydü.

Yine de her gün amcası bahçesinde çalışırdı. Sevgi kapasitesinin fiziksel bir temsili

-Ve çok da güzeldi.

Bahçenin ortasında, Kit ve Anthony'nin çocukken altında saatlerce vakit geçirdikleri ve Dog'un da son zamanlarda ağacın ince dallarına takılarak saatlerce vakit geçirdiği, altın sarısı yapraklarıyla sürekli sallanan bir kütle olan söğüt ağacı uzanıyordu. Bahçenin bordürleri şu anda renk cümbüşü içindeydi; kadife çiçeklerinin sarısı ve lavantanın tanıdık koyu moru bu renklere hâkimdi. Kit bu kokuyu evinin güvenliğiyle ve amcasının kaybettiği çocuklarını temsil ettiğini bildiği üç dairesel yama üzerinde çalışırkenki görüntüsüyle ilişkilendiriyordu.

Eric Amca bahçe içlerinde çok titiz davranır,  daireyi çevreleyen imlerden ayırmak için keskin kenarlarını korurdu. Her dairenin çapı altı metreydi ve Eric Amca bunu korumak için bir ölçüm bandı kullanıyordu.

şu anda sadece gller ve gelincikler iek açmıştı, ama nasıl bir manzaraydı onlar. O kadar yoğun çiçeklerle doluydu ki yer yaprakların altında kayboluyordu, her bir daire hem renk hem de kokuyla doluydu.

Gller -amcasının ona sık sık söylediği gibi *küçük beyaz evcil hayvan glleri*- ipeksi beyaz yapraklarla dolup taşıyordu. Çemberin ortasında kanatlı mermer bir melek vardı, kollarını sanki oyun oynuyormuş gibi genişçe açmıştı. Bacakları gllerin altında kaybolmuş, melek gllerin arasında koşuyormuş izlenimi veriyordu.

Gelinciklerin canlı kırmızısı gllerin saf beyazıyla tam bir tezat oluşturuyordu ama onlar da sıkıca paketlenmişti. İçlerinde yatan mermer melek bir sütunun üzerinde oturuyordu, ancak bacakları yana doğru kıvrılmıştı.

Sol tarafta, anieklerini barındıran çemberde de bir sütun vardı, ancak melek bunun üzerine oturmak yerine, kollarını yastık görevi görmesi için yukarı kaldırarak sütuna yaslanmış uyuyordu. Yabanarısı sabahın büyük bir bölümünde bu tekliften yararlanmış, küçük mekle birlikte sütunun tepesinde uyuklamıştı.

Amcası otuz yılı aşkın bir süredir ilk kez yeni bir çember üzerinde çalışıyordu. Kit ana hatları kazmasına yardım etmiş, çemberin ortasına bir kazık yerleştirmiş ve çemberin herhangi bir noktada şekilsiz kalmamasını sağlamak için üç ayaklı bir ip bağlamıştı.

iek olarak nergisleri seçmişlerdi ve geçen hafta boyunca yüzlerce iek soğanı ekmişler, çemberin ortasında mermer meleklerin yerleştirileceği küçük bir bölüm bırakmışlardı.

Ancak Anthony ve Daisy için tamamen huzurlu bir hafta olmamıştı. Daisy'nin hastalığı neredeyse sürekli hale gelmişti ve Annabelle Anthony'ye ona yardımcı olmak için zencefil ile demlenmiş bir ayı nasıl hazırlayacağını öğretmişti. Alingan küçük kızları Dragon, Daisy'den özellikle hoşlanmış ve düzenli olarak onun yumruğunun üzerine kıvrılmıştı.

Kit, Annabelle ve Anthony'yi birlikte izlerken garip bir kıskançlık duygusu hissetmişti. Bunun nedeni aralarında bir şey olduğunu düşünmesi değil, Anthony'nin hamile karısının üzerine titremesinin Kit'in kaçırdığı bir şey olmasıydı.

Kuzenini bir tepsi bisküviyi odalarına götürürken her izlediğinde kıskanıyordu. Daisy'nin odalarından çıkabilecek kadar iyi hissettiği günlerde, Anthony telaşlı yaşlı bir kadın gibi davranıyor, onu güneşten korumak için başının üzerinde bir şemsiye tutuyor ve zencefil çayını

dolduruyordu.

Daisy, Annabelle'in zencefil çayı tarifini biraz tatsız bulsa da, Anthony çayı onun beğenisine göre mükemmelleştirmişti - sağlıklı bir doz balla.

Annabelle'e onun kadar sadık bir koca olabilmeyi umuyordu.

Kit sinirlerini yutarak pencereden dışarı baktı. Londra'nın arabalar, otobüsler ve çekçeklerle dolu caddelerinde ilerlerken motor tıkırdıyordu.

Anthony onun yanında, "Yemin ederim bu lanet olası çekçekler kendi hayatlarını hiç umursamıyorlar," diye mırıldandı. Altın bir cep saati çıkardı, başparmağını avcı kasasındaki belirgin çukurun üzerinden geçirdi. Eric Amca ve bıyığı gibi, Kit de Anthony'nin bu hareketinin istemsiz olduğundan şüpheleniyordu; savaşta verdiği kayıpları hatırlatıyordu.

Savaş sırasındaki hizmetleri arasındaki fark daha kutuplaşmış olamazdı. Kit kişisel zafer arayışı için Antarktika'da sıkışıp kalmıştı, Anthony ise Jutland Savaşı sırasında HMS *Indefatigable*'da ölümden kıl payı kurtulmuştu.

Kit cevap vermedi. Nihayet 1917'nin başında İngiltere'ye döndüğünde bile, askere yazılmış ve General Sir Henry Rawlinson'ın yaveri olarak görevlendirilmişti.

İçinden kederli bir sızı geçti. Theo'yu en son o sıralarda görmüştü. En yakın arkadaşlarından birinin, Kit'in Annabelle'in onurunu kırdığını düşünerek öldüğünü düşünmek ona acı veriyordu.

Kit önündeki kâğıdı düzeltti ve sayfadaki düzgün harfleri okudu. Çoğu, unvanlar ve büyük ofis isimleriyle dolu, kabartmalardan ibaretti. Gerçek anlam neredeyse gömülüydü, ama önemi çok büyüktü - en azından onun için. "Sence evet diyecek mi?" diye sordu sessizce.

Anthony'nin şaşkın bakışı belki de olayları fazla düşündüğünün iyi bir göstergesiydi. "Geçen haftayı yatağında geçiren kadının seninle evlenmek isteyip istemeyeceğini mi soruyorsun? Bu tür gerginliklerin damattan ziyade gelin için olması gerekmez mi?"

"Daisy'ye evlenme teklif ederken gergin değil miydin?"

Anthony cep saatini kapatıp ceketinin içine geri koydu. "Kesinlikle öyle, ama o sırada onunla yatmamıştım. Senin aksine," gururla göğsüne vurdu, "*ben* bir centilmenim ve onu yatağa atmak için düğün sonrasını bekledim. Hatta balayımızda bile onunla yatmadım."

Bu, Kit'i sinirlerinden uzaklaştıran bir ayrıntıydı. Anthony'nin Amerika'ya yaptığı balayı hiç de kısa sürmemişti. "Pardon, evleneli bir aydan fazla olana kadar onunla yatmadınız mı?"

Kuzeni omuz silkti. "Gergindi. Ve ben onu sevdim."

"Böyle bir duyguya sahip olduğunu düşünmemiştim."

Bu ona sert bir tekme kazandırdı. "Senin yanında değilim," diye sırttı Anthony ama bu sırtış daha yumuşak bir şefkat ifadesine dönüştü. "Umarım seni kabul eder. Sadece, biliyorsun, çoktan

rezervasyon yaptırdığın için değil.

Westminster Abbey, ama mutlu olmayı hak ettiğin için." "Eğer beni kabul ederse, umarım ben de senin kadar sadık bir koca olurum."

"Olacaksın," diye söz verdi Anthony ona, bir şekilde emindi. "Son zamanlarda Daisy'ye nasıl baktığını gördüm."

Gözleri panikle doldu. *Lanet olsun*. Tedbirli davrandığını sanıyordu. "Ben olduğum için değil-" Anthony onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Öyle olmadığını biliyorum; kıskançlık bu. Bunu gözlerinde görüyorum. Bir aile istiyorsun."

"Öyle," diye itiraf etti Kit, bunu hayal edince kahkahayı bastı. "Tanrı yardımcım olsun ama istiyorum. Annabelle'in çocukları sağda, solda ve ortada yaramazlık yapan tam bir baş belası olacaklar ama ben hepsini istiyorum."

Sonunda Berkeley Meydanı'na girdiklerinde Anthony kıkırdayarak eşlik etti. "Sen ve Annabelle arasında, huzurlu bir yaşam umudunuz olduğunu sanmıyorum. Tek umudum çocuklarımın Daisy'nin mizacına sahip olması."

"Gençken yaptığımız şeyleri düşündüğümde..." Kit başını salladı, daha tehlikeli maceralarından bazılarını dehşet içinde hatırlıyordu.

"Bir noktada Eilean Rìgh'e tırmanmayı denemedik mi?"

"Biz de öyle yaptık!" Kit soluk soluğa kaldı, o olayı unutmuştu. Şoför Campbell House'un yanına yanaştığında öne doğru eğildi, ellerini saçlarının arasına soktu ve alnını avuçlarına dayadı.

"Tanrım," diye homurdanarak kapıyı açtı. "Eğer çocuklarımız da bizim gibi olursa kesinlikle boku yeriz."

Campbell Evi'ne girdiklerinde sessizlik hakimdi; Da Silva'nın koridordan geçerlerken, Kit'e yargılayıcı bir bakış fırlatmak yerine, kırışmış başını saygıyla eğmesi dışında.

Bu yeniydi.

Kit ailenin, Anthony ile birlikte onları bıraktıkları bahçede olduğundan şüpheleniyordu. Soğuk ayların hızla yaklaşmakta olduğunu bilmesine rağmen hava hâlâ yeterince sıcaktı.

Onlar geldiğinde, evli bir adam olacağını umuyordu.

İkisi birlikte bahçeye doğru yola koyuldular. Sıkı çalışmalarının karşılığını almışlardı; nergis çemberi tamamlanmak üzereydi. Aslında yerleştirilecek tek şey mermer aşk tanrısı heykeliydi ama o da henüz bitmemişti. Heykelin tasarımı üzerinde Annabelle'le birlikte çalışmışlardı; Eric Amca'nın onlara bıraktığı sürecin bir parçasıydı bu.

Hiç tanımadıkları ve tanımayacakları bir çocuğu temsil edecek bir heykel yapmak zor bir işti ama o ve Annabelle üzerinde uzlaştıkları tasarımdan memnundular.

Kit onun bahçeden gelen kahkahasını ve hemen ardından amcasının derin kıkırdamasını duyunca rahatladı ve adımlarını hızlandırdı. Tam arka kapıya varmak üzereyken Brook'un sesini duydu.

"Majesteleri?"

O ve Anthony oldukları yerde durdular. "Evet?" Kit sabırsızlığını gizleyerek, "Evet?" dedi. Mektup cebindeyken, Kit sanki yanında her an patlayacağından korktuğu bir kabuk taşıyormuş gibi hissediyordu. Ona sormak istiyordu. Ona sorması gerekiyordu.

"Tuğgeneral Bruce sizi salonda bekliyor."

Midesi bulandı ama Kit cevap vermek için gereken nefesi içine çekmeyi başardı. Son zamanlarda çığ aklının ucundan bile geçmiyordu, ama birden toprağın öfkeli gümbürtüsü kulaklarında ilk duyduğu günkü kadar taze yankılandı. "Uzun zamandır mı bekliyor?"

"Hiç de değil, Majesteleri. Sizden birkaç dakika önce geldi. Ona içecek bir şeyler verdim." Kit başını salladı, arka kapıya baktı ve Annabelle'in sesini bir kez daha duydu.

Anthony cesaretle, "Onlara birazdan çıkacağını söylerim," dedi ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Kit arkasını dönerek Brook'u evin içinde takip etti ama akıllı Charles Bruce'u en son gördüğü gündeydi; son Everest seferinden sonra Londra'ya dönüp John MacGillivray'in cesedini ailesine getirdiği gün.

Brook, Kit daha hazır olmadan onun geldiğini duyurdu. "Aylesbourne Dükü."

Kit'in içeri girmekten başka çaresi yoktu.

Tuğgeneral Bruce altmışlı yaşlarına yaklaşan iri yapılı bir adamdı ama gülümsemesi yarı yaşındaki bir adamın kalbini yansıtıyordu. Elinde dumanı tüten bir fincan tutuyordu ama hemen arkasındaki sehpanın üzerine koydu. "Aylesbourne!" Bruce, Kit'in elini sıktı, kalın siyah bıyıkları griye boyanmıştı. Daha önce olduğundan çok daha fazla griydi. "Seni görmek ne güzel."

"Ve sen," diye yanıtladı Kit, hissettiğinden daha sağlam görünmeye çalışarak. "Otur," dedi Bruce'a, Berkeley Meydanı'nın bahçelerine bakan deniz mavisi yeşil kanepelerden birine, Anthony'nin tamamladığı Eilean Rìgh'i tasvir eden yağlı boya tablonun hemen altına oturdu. "Gelecek yılki keşif gezisi için toplantılar nasıl gidiyor? Korkarım İskoçya'da bulunduğum süre içinde çok fazla toplantı kaçırdım."

Bruce onun karşısındaki koltuğa oturdu ve rahat bir kolunu sırtına yaydı. "Gemideyken seni bilgilendiremeyeceğimiz bir şey yok."

"Planlama nasıl gidiyor?"

Bruce dürüst bir adamdı. Kit'in onda sevdiği şey de buydu; sözlerinin altında gizli bir alt metin yoktu, sadece gerçeği söylüyordu; ister hazmı kolay olsun, ister hayal kırıklıklarından oluşan bir yemek olsun. "İyi ve kötü. Bir rota belirlediğimizi düşünüyoruz. Ancak Nepal üzerinden gidemeyecek olmamız çok yazık."

Ah. "Güney tarafına ulaşmayı başaramadık mı?" Son keşif gezilerinde, dağcılardan biri tırmanması daha kolay görünen bir rota tespit etmişti. Güney tarafının, sınırları içinde yabancıların bulunmasına izin vermeyen bir ülke olan Nepal'de yer alması bir zorluktu.

"Bu konuda bir milim bile hareket etmediler. Nepal iyi ya da kötü bize kapalı."

İlk keşfettiğinde olduğu gibi, bu gerçek de onu kızdırmıştı. Nepal'den geçecek bir yol, tırmanması çok daha kolay, hatta daha güvenli olabilirdi. Kit başını salladı. "Sanırım burası onların ülkesi. Ve yaptığımız şey özünde bir zafer arayışı. Everest'e tırmanmak ne acil ne de gerekli."

"Dünyanın keşfi gerekli değil mi?" Bruce karşı çıktı. Her şeyin büyük planında, hayır. Değildi. "Senin için belki." "Ve senin için, umarım."

Öyle miydi? "Binbaşı MacGillivray için kesinlikle önemliydi."

Bruce ayıldı ve sehpadan çay bardağını aldı. "Huzur içinde yatsın." Kit'in ağır ağır yutkunmasını bilmiş gözlerle izledi. "Döndüğünden beri nasılsın?"

"Tamam."

Bruce'un boğazından küçük bir onaylama sesi çıktı. Kit'in ne söylemediğini çok iyi bildiğinin bir göstergesiydi bu. "Anlıyorum."

Konuyu değiştirmek isteyen Kit aklına gelen ilk soruyu sordu. "Keşif gezisinin yola çıkış tarihine karar verdiniz mi?"

"Aslında var. Kalkış tarihimiz yılbaşı gecesi olarak belirlendi. Yıla büyük bir patlama ile başlamak için."

"Yeni yıl mı?" diye cevap verdi, kalbi boş midesine gömülmüştü. "Beklediğimden daha erken."

"Son konuşmamızdan bu yana zaman aralığımızı daralttık. Şubat sonunda Darjeeling'e varmak ve Mart sonunda yolculuğa başlamadan önce bir ay boyunca hamal kiralayıp malzeme toplamak istiyoruz."

Son girişimleriyle aşağı yukarı aynı zamanda. "Muson mevsiminden önce," diye yutkundu Kit, zihni yarı yarıya çığın anısına gömülmüştü. "Yani Eylül'e kadar dönmüş oluruz."

"Belki Ekim ayında," diye kabul etti Bruce. "Şimdi, sizinle finansman konusunu görüşmek istiyorum. Bank of the Bank'ın iflasından sonra..."

Kit'in dikkati başka bir yere kaydı. Ekim ayı. Ekim'de İngiltere'ye dönmüş olacaktı, yani Annabelle'den on ay uzak kalacaktı. Eğer Annabelle onu kabul ederse, ayrılmadan önce sadece üç ay evli kalacaktı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, John MacGillivray'ın buz gibi bedeninin görüntüsünü gözünün önünden silemiyordu. Bir hamal, MacGillivray'ın cesedinin üzerinde bulunduğu travyonu Everest'ten aşağı sürüklemeyi teklif etmişti ama Kit bunu tek görevi haline getirmişti.

Bir de çocuklar meselesi vardı. MacGillivray geride iki çocuk bırakmıştı; MacGillivray'ın tarihin bir parçası olma arzusu yüzünden babasız büyüyecek iki çocuk. Annabelle tekrar hayatına girmeden önce Kit onu anladığını söyleyebilirdi. Ama şimdi tek sorusu MacGillivray'ın onları nasıl bırakmış olabileceğiydi.

Üç ay. Annabelle üç ay içinde hamile kalabilir miydi? İlk seferinde tek bir gece yetmişti.

Kit'in gözleri kapandı. Geçmişinde ölü doğumlar olduğu için bu sefer sağlıklı bir hamilelik geçireceğinin garantisi yoktu. Onu bir kez daha yalnız başına acı çekmeye terk ediyor olabilirdi. Aynı zamanda yokluğunun ne kadar süreceği meselesi de vardı. Eğer Kit gittiğinde hamile kalırsa, Annabelle doğumu tek başına yapacaktı.

Kit'in omzuna vurulan sert bir tokat, Bruce'un sesini bir kazma gücüyle kafatasından içeri soktu. "Aylesbourne? Burada benimle misin?"

Kit başını sallamayı başardı. "Ben buradayım." *Sadece*. "Eksiği tamamlayacak mısın?" "Ne kadar?"

Bruce ona sinsi bir bakış attı; dikkatini vermediği için nazıkçe azarlıyordu. "Yaklaşık 800 sterlin. Oksijen ekipmanını da yanımızda getireceksek muhtemelen 900 sterlin."

"Olmuş bilin. Hafta sonundan önce çeki göndereceğim."

Bu kolay bir karardı. Everest'e tırmanmak belki anlamsız bir çabaydı ama Kit adamlardan herhangi birinin ölme olasılığını azaltmaya hevesliydi. Eğer oksijen ekipmanının bir hayat kurtarma şansı varsa, bunu memnuniyetle on kat fazlasıyla ödeyecekti.

"Çok memnun oldum. Önümüzdeki Pazartesi tekrar buluşmayı planlıyoruz. Katılacağınızı varsayabilir miyim?" Kit katılmayacağını belirten bir ses çıkardı.

Bruce bunu kabul olarak algıladı ve ayağa kalktı. "Güzel. Nepal ve potansiyel rotalarımızla ilgili bazı yazışmaları size göndereceğim; durumla ilgili düşüncelerinizi duymak isterim."

"O zaman onları alacaksın."

"İyi adam." Elini uzattı ve Kit elini sıktı. "Daha fazla zamanınızı almayacağım, Aylesbourne. Gelecek hafta görüşürüz."

Kit adama veda etti ve onun ağır ayak seslerinin ön kapıya giden yolu takip edişini dinledi. Birkaç dakika sonra bir motor çalıştı; şüphesiz Bruce'un taksisi.

Sonra tekrar yerine oturdu ve o sabah almak için dışarı çıktığı mektubu çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, günlerdir Everest'i düşünmemişti. Lanet olsun, günlerdir *MacGillivray*'i bile düşünmemişti. Kit, MacGillivray'in karısı Maria'nın nasıl başa çıktığını merak ediyordu. *Çocukları* nasıl baş ediyordu?

Elbette MacGillivray'in karısı ve çocukları için daha önce de üzülmüştü. Hatta o kadar üzülmüştü ki, hiç sorgulamadan onların mali durumlarıyla ilgilenmişti. Seve seve arkadaşıyla yer değiştirebileceği zamanlar olmuştu; onlara taptıkları babalarını ve kocalarını geri vermek için. Tabii Kit bunu Eric Amca'ya asla itiraf etmezdi.

Şimdi onlar için oldukça farklı bir şekilde üzülüyordu. Önündeki mektubu kelimeleri tam olarak sindirmeden okudu.

John MacGillivray evde bir ailesi varken hayatını nasıl riske atabilirdi? Onu seven ve ona bağlı olan bir aile. Maria'nın nasıl hissedeceğini düşününce yüzü buruştu. Sevgisinin neden John'u evde, güvende ve sağlam tutmaya yetmediğini merak edecek miydi?

Kit onun yerinde olsaydı, kendisinin de aynı şeyi merak edeceğini biliyordu. "Yine gidiyorsun."

Annabelle'in sesi Kit'i öyle bir sıçrattı ki neredeyse mektubu ikiye ayıracaktı. "*Tanrım*," diye yemin etti.

Onun odaya girdiğini duymamıştı. "Beni yerimden sıçrattın."

Ne bir özür diledi ne de kendini tekrarladı. Bunun yerine, Annabelle orada öylece durdu, yüzü tuhaf bir şekilde duygusuzdu.

Kit mektubu tekrar cebine attı, ama kızın öfkeli tepkisi bunun yanlış bir hareket olduğunu hemen belli etti.

"O da ne?" diye sordu, kaşları acıyla çatılmıştı. "Bir sonraki Everest seyahatiniz için bir gezi programı mı?"

Bu arada bahsetmeyi unutmuşsunuz."

"Bunu unutmuştum." Zayıf bir savunmaydı ama gerçek buydu. "Beni mutlu ettin."

Verdiği yanıt kızın öfke balonunu deldi ama tamamen söndürmeyi başaramadı. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Ne kadarını duydun?"

Annabelle gözlerini devirdi; o kadar karakteristik bir hareketti ki neredeyse *insanın* içini ısıtıyordu. "Soruma soruyla cevap verme. Neredeyse bir yıllığına gideceğini bilecek kadar çok şey duydum. Bunu tekrar yapmayacağım, Kit." Bu kez öfkesi tamamen yok oldu ama yerini kırılmanlık aldı. "Bir daha geride bırakılmayacağım. Bunu yapamam."

Kit ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Annabelle geri çekilmeye çalıştı ama Kit onu kendine çekerek duvara yasladı. Annabelle'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve teninin yumuşaklığına hayran kaldı. Her zaman yaptığı gibi.

"Küçük kraliçe," diye mırıldandı, alınlarını birbirine bastırarak.

Annabelle agresif bir tavır sergilemeye çalıştı. Bunu *gördü* ama arkasında gerçekte kim olduğu yatıyordu. Annabelle onun dokunuşuna direnmeye çalıştı, tıpkı onun Annabelle'in çekimine direnmeye çalıştığı gibi.

Ama ikisi de kaçınılmazdı. Ve ikisi de bunu biliyordu.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," diye söz verdi Kit, hafifçe buruşturulmuş mektubu çıkararak. "Eğer beni hâlâ kabul edersen."

Annabelle'in öfkeli savunması, önündeki kelimeleri okuduğunda inançsızlığa dönüştü ve dudakları aralandı.

"Dünyanın dört bir yanını dolaştım," diye başladı. "Donmuş okyanusları, en derin ormanları ve var olan en zaptedilemez dağları keşfettim ve yine de karşınızda durup evlenme teklif etmekten, hatta yalvarmaktan daha çok isteyeceğim bir yer yok."

Kızın yanıtı temkinli oldu. "Peki Everest?"

Dikkati aralarındaki boşlukta bir yere kaydı. "Ailesi olan adamların bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Geri dönmeme ihtimalleri varken eşlerini ve çocuklarını nasıl terk ettiler. Ne zaman John MacGillivray'i düşünsem, aklıma sadece geride bıraktığı ailesi geliyor. Ölüm haberini yazmak zorunda kaldığım ailesi."

Başını yana eğdi. "Bunu yapman gerektiğini bilmiyordum."

Kit bunu yapmak zorunda *kalmamıştı*. Şart değildi. Ama yolculuktaki onca adam arasında sadece o, John'u karısı ve çocuklarıyla tanışacak kadar iyi tanıyordu. Bunun da önemli bir şey olduğunu düşünmüştü. "Sevdiğim birinin ölümünü bir yabancından öğrenmek istemezdim.

Yapar mısın?"

Annabelle gözlerini kaçırdı. "Hayır," dedi usulca. "Michael öldüğünde Theo'nun yanındaydı, bunu biliyor muydun?"

Rahatlama, çöldeki serin hava dalgası gibi üzerine çöktü. "Ben yapmadım."

"Michael'ın telgrafı Savaş Ofisinden gelen resmi mektuptan önce geldi ve bunun için minnettarız. Theo öldüğünde yanında olabilecek biri varsa, o da Michael olduğu için mutluyum. Onun yalnız olmadığını bilmek bizi kesinlikle rahatlattı."

Anılar zihnine dağılmıştı. Eton ve Cambridge'de Michael ve Theo ile paylaştığı zamanların anıları. Yatta geçirdikleri zamanlar, bir grup holigan gibi denizlerde dolaştıkları zamanlar.

"Eminim Leydi Maria da mektubunuzdan teselli bulmuştur," diye devam etti. Kit dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de."

Annabelle derin bir nefes alarak Başpiskopos'un mektubuna tekrar göz attı ve indirdiği kirpiklerinin altından ona baktı. "Aklınızda bir tarih var mıydı?"

Bu soru omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Kabul ediyor musun?" Bir göz devirme daha.

Kahretsin, denese bile onu daha fazla sevemezdi.

"Tabii ki kabul ediyorum, seni aptal. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Kit onu kollarının arasına aldı, ılgık ılgıla kıkırdaması kulaklarına müzik gibi geliyordu. Onu kendi etrafında döndürdü ve rahatladığını gizlemek için yüzünü saçlarına gömdü. "Seni seviyorum," diye yemin etti kısık sesle. Ona doyamıyordu, o kadar sıkı sarılıyordu ki nefes alabilmesi mucizeydi. "Seni seviyorum. Her şeyden çok. Her şeyden çok. Sen benim kalbim, ruhum, *mo chridhe, mo bhanrigh*'imsin."

Elinin saçlarına kayması onu inletti. "Ve seni seviyorum, Kit."

Yanaklarını avuçlayarak onu öptü, tadını ve dokunuşunu yalayıp yuttu. Bunu aşabilecek hiçbir başarı ya da zafer yoktu. Keşfedilmemiş bölgelere binlerce keşif gezisine çıkabilir ve asla şu anda olduğu kadar mutlu olamazdı, göğsü sevinçten patlayacak gibiydi. "İlk uygun tarihte benimle evlen."

Ona sert bir bakış atmaya çalıştıysa da, bu kısa sürede pembe yanaklı bir heyecana dönüştü. "Peki ya çocuklar?"

"Eğer çocuk sahibi olmayı denemek istiyorsanız, deneyeceğiz. Beklemek istersen, bekleriz. Ve eğer asla hazır olmazsan, o zaman sonsuza kadar seni seveceğim."

Annabelle'in yüzündeki küçük kaslar seğirdi ve yüz ifadesi endişeli bir ifadeye büründü. "Peki ya bir bebek daha kaybedersem?"

Onu kucağına çekti ve şakağına nazik bir öpücük kondurdu. "Eğer bir çocuk daha kaybedersek, her adımında yanında olacağım küçük kraliçe. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, bir an bile."

Duştan yeni çıkmış olan Kit yatağına uzanmış, Annabelle'in önünde soyunmasını seyretmekten büyük keyif alıyordu. Yarın beşi birlikte Annabelle'in istediği *akşam yemeği* için Scarlett Kalesi'ne gideceklerdi. Michael dışında kimse bilmesede, nişan duyuruları yapılacaktı. Şüphesiz geceyi ayrı geçireceklerdi.

Kit yarın Michael'ın Annabelle'in yatak odasının kapısını Cerberus gibi koruyacağından şüpheleniyordu.

Bu gece ziyafet çekti.

Annabelle de bunun farkındaydı ve uzun bacaklarını vurgulayan uzun, yavaş hareketlerle onunla alay ediyordu. Annabelle soyunurken Kit gözlerini onlardan alamadı, dikkati melek gibi beyaz ipek çoraplarını tutan jartiyerlere takıldı.

"Bütün gün bunları mı giydin?" diye mırıldandı, teni duştan dolayı hâlâ nemliydi. Sıcaklığın da etkisiyle, kalçalarına bir havlu örtmüş, kalın ereksiyonu havlunun altında, Annabelle'in gözleri önündeydi.

Kit'in onu izlediği gibi o da Kit'i izliyordu, ama Kit pazarlığın sonunun daha iyi olduğunu çok iyi biliyordu. "Elbette."

Nefes alıp verişisi sertleşmişti, sonunda kadın kombinezonunu tutan üç küçük düğmeyi açmaya başladığında daha da sertleşti. Kit dikkatle onu izliyor, küçük askıları omuzlarından indirdiğinde nefesini tutuyordu.

Kadın onu bıraktığında aleti seğirdi ve vücudunun kışkırtıcı hatlarını ortaya çıkardı. Çenesini sıkarak Kit kalçalarını oynatarak aletin yerini değiştirdi. Kadının bu halini görmek onu çıldırtacaktı.

"Buraya gel."

Annabelle kıpırdamadı, çoraplarına ve jartiyerlerine baktı. "Bunları çıkarmamı istemiyor musun?"

"Tanrım, hayır, kalsınlar." Bir kolunu başının arkasına dayayan adam, kız onun üzerine tırmandığında pembeliğin en ufak ipucunu aldı. Bacakları kalçalarının iki yanına açılmıştı ve sikinin üzerindeki ıslak sıcaklığını hissetmek büyüleyiciydi - her zaman olacağı gibi.

Kolunu serbest bırakarak dokunuşunu kalçalarında aşağı yukarı kaydırды ve amını daha iyi görebilmek için kalçalarını geriye doğru yatırdı.

"Bir şey denemek istiyorum."

Kit başını kaldırıp şehvetin bulanıklığını göz kırparak uzaklaştırdı. "Ne?"

"Yatak odamdayken beni götürmek istediğini söylemiştin."

Kaşlarının kalkmasına engel olamadı. "Seni hep *götürmek* istemişimdir."

"Normalde yapacağın yerde değil," diye cevap verdi, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. "Benim... *derrière*'imde."

Demek bunu düşünüyordu, öyle mi? Onun için aldığı bir dizi dilatörle denemeler yapmışlardı ama henüz onun sikine kadar çalışmamışlardı. "Ve bunu bu gece denemek istiyorsun, bunu mu söylüyorsun?"

Annabelle'in dudakları büzüldü ve yana doğru çekildi.

"Evet ve hayır." Hiçbir şey söylemedi, sadece onun açıklamasını bekledi.

"Scarlett Castle'da önemli miktarda yetişkin edebiyatı var. Gizli ama orada. Oldukça çoğunu okudum."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Daha azını beklemezdim."

"Ve bunun kadınlar için zevkli olabileceğini okudum - her ne kadar yazarlar erkek olsa da, her zaman kendilerini iyi göstermek için yalan söylediklerini varsaydım," diye devam etti Annabelle, eli göğsünde sürünerek. "Ama erkeklerin kendilerine *yapılmasından* hoşlandıklarını da okudum."

Kit durdu. Kızın neden söz ettiğini *çok* iyi biliyordu. Ne de olsa bir erkek okuluna gitmişti. Bir noktada, elleri onun kalçalarını ritmik bir şekilde okşamayı bırakmıştı. "Ve bunu bana yapmak mı istiyorsun?"

Annabelle göz kapaklarını indirerek kalçalarını adamın hâlâ sert olan sikinin üzerinde salladı. "Eğer bu senin için uygunsa."

Bu daha önce yaptığı bir şey değildi. Kesinlikle başka biriyle rahatça yapabileceği bir şey değildi ama Kit Annabelle'e hükmetmekten hoşlansa da... tersi de hoşuna gidiyordu. Ve eğer bunu ona yapmak istiyorsa, o zaman onları eşit bir oyun alanına da koyabilirdi. "Seninle rahatım, küçük kraliçe. Denemek istediğin her şeyi deneriz. Yine de herhangi bir söz veremem. Eğer beğenmezsem..."

"O zaman dururuz," diye ona güvence verdi. Artık tüm cinsel gereçlerini nerede sakladığını çok iyi bilen Annabelle onun üzerinden kalkarak kalçalarının arasındaki ağız sulandıran pembeliği kısa

bir süre görmesini sağladı. Bir şişe kayganlaştırıcı ve geçen hafta boyunca üzerinde kullandığı dilatörlerden biriyle geri döndü.

Kalçalarının etrafındaki havlu onu sadece gevşek bir şekilde örttüğü için Kit havluyu çekip çıkardı ve Annabelle'in önündeki ereksiyonunu ortaya çıkardı. Annabelle hemen serbest eliyle kavradı ve tembelce okşamaya başladı.

"Siktir." Kit, boğazını ortaya çıkarmak için başının geriye düşmesine izin verdi.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı, adamın bacaklarından birini yukarı doğru iterek. "Bana böyle boyun eğiyorsun."

Kaygan dilatörün soğuk dokunuşu kesesinin altına kaydığında boğuk bir ses onu terk etti. Kadın hedefine ulaştığında, uzaklaşmadan önce hafif bir baskı uygulayarak nefesinin altında küfretti. Kadın diğer eliyle onun tohumunun başlangıcıyla sıırıslıklam olmuş sikini okşadı. Sonunda dilatatörle içine girmeye yaklaştıkça, siki daha çok ağladı.

"Siktir," dedi tekrar, iki kolunu da yüzüne kapatarak. Yıllardır söylemediği Galce küfürleri mırıldanmaya başladı, söylemesi gereken tek kelimeyi tutmaya çalışıyordu.

"Bana yüzünü göster, Aylesbourne. Saklamayın." Adam kollarını çektiğinde sıırıttı, yanakları pembeleşmişti. "Ne kadar çabuk gelersen, bunun beni ne kadar ıslattığını o kadar çabuk öğrenirsin." İnledi.

"Seni bu şekilde kontrolüm altına almak. Tek yapman gereken tek bir kelime söylemek ve ben de sana istediğini vereceğim."

"Lütfen," diye fısıldadı sonunda, sesi çatlıyordu. Yanıtı anında geldi, kaygan dilatör içine girerek fısıltılı yakarışını iniltili bir lanete dönüştürdü. İlk gerginlik yaktı, ama kadın içeri ve dışarı itmeye başladığında onu terk eden inilti ile gurur duymuyordu, kanını ateşleyen bir yere çarptı. "Lanet olsun, böyle olacağını düşünmemiştim."

"Ne gibi?"

"Bu kadar... *yoğun* olacağını düşünmemiştim." Kendi haline bırakılsaydı Kit bunu asla keşfedemezdi. Tanrım, bunu sadece adil olduğunu düşündüğü için yapmıştı. Bunu denemek ve bundan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek, bunu ona yaparken yanlışlıkla onu incitmediğinden emin olmak için yapabileceğini düşündü.

Ama bu...

Ecstasy'ydi.

Annabelle hızını artırdı, onu tüm vücudunu ısıtan bir şekilde okşadı. "Durma," diye inledi, dudağını ısırıldığını kısa bir an için fark etti. Kendini tutmaya çalışarak Kit yatağın içinde çırpınırken yumruklarını yatak başlığına öyle sıkı kenetledi ki, kıracağından korktu. "Annabelle, siktir, *siktir, siktir.*"

Titreyen bir solukla Kit hayatında hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldı, içinden sıcak tohum dalgaları fişkirirken zevkini kükreyerek haykırdı. Bu daha önce yaşadığı hiçbir orgazma benzemiyordu.

Vücudu mutluluktan titriyordu. Daha önce çevresinin farkında olmayı sürdürebiliyordu. Ama şimdi yukarı ile aşağıyı ayırt edemiyordu.

Bu yetenek nihayet ona geri döndüğünde, Annabelle'i daha önce attığı havluyla üzerindeki tohumunu nazıkçe silerken buldu.

"Az önce bana ne yaptın sen?" diye homurdandı. Gözlerini kapattı ve Annabelle'in dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde şaşkın bir ses çıkardı.

"Bundan hoşlandığınızı mı anlamalıyım?" diye sordu kibirle.

"Sanırım yaptığımı biliyorsun." Onun bakışlarını inceledi. "Sen de zevk aldın mı, küçük kraliçe?" Annabelle kaşlarını çatarak adamın elini tuttu ve kalçalarının arasına doğru çekti.

Kit onun amının ne kadar kaygan olduğunu hissettiğinde bir hırıltı çıkardı. Tanrım, sadece zevk almamıştı. *Sırılsıklam* olmuştu. "Sen benim sikimi tüketmiş olabilirsin ama ben de bu zorlu geceden sonra susuzluk çekiyorum."

Canlı mavi gözleri, adamın yıllar önce ondan söküp aldığı masumiyetle kırıştı. "Ah?"

"Yüzüme otur, Annabelle."

Kız kalçalarını onun üzerinden ayırmak için hareket ettiği anda Kit onu göğsünün üzerine kaldırdı. Aleti devre arasını beklemiş olabilirdi ama geri kalanı ikinci yarıya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Yine de Annabelle parmaklarını onun saçlarına daldırdığında durakladı. "Ellerimi iyice yıkadım," diye onu temin etti.

Rahatlayan Kit, kadının amını yüzüne doğru çekerek kokusuyla yıkandı. Annabelle'in ıslak kıvrımlarına doğru onayını inledi ve dilini aralarına daldırarak kokuyu toplayıp yutmasına izin verdi. Annabelle kalçalarını ona doğru yuvarladı, zevkini ihtiyaç duyduğu yere götürdü. Her ne kadar kontrolü elinde tutmaktan hoşlansa da, Annabelle'in yüzünü bu şekilde okşaması...

Arkasına yaslanıp gösteriyi izlemekten memnundu, elleri kızın vücudunda dolaşıyor, kız ihtiyaçtan nefesi kesilene kadar meme uçlarını koparıyor, hareketleri hem hız hem de çaresizlik içinde artıyordu.

Beklediğinden daha hızlı bir şekilde Annabelle'in başı öne düştü ve ağzı açıldı. Boşalırken boğazından kaba, çatlak bir çığlık kaçtı ve kalçaları ritminde kekeledi. Kit, Annabelle yatağa yığılana, göğsü hızla inip kalkana kadar klitorisini yalayıp emerek ritmi onun için devam ettirdi.

Uyuyan Annabelle'i kollarına aldıktan sonra verdiği ağır nefes, tarifsiz bir huzurdu; yıllardır aradığı ve Everest'in zirvelerinde ya da Antarktika'nın kalbinde asla bulamadığı şey.

Üstlerindeki tavan pencereleri ona gece gökyüzünün net bir görüntüsünü veriyordu. İlk tanıştıkları gece ona işaret ettiği Kuzey Yıldızı'nı gördüğünde gülümsedi. *Ve her zaman orada olacaktı.*

Annabelle

F Önce yavru kediler, şimdi de bu.

Sevdiği adamın çocukların üzerine titremesini izlemek, yumurtalıklarının kadınsı bir duygu birikintisi içinde erimesine neden olan bir şeydi.

Scarlett Kalesi bugünlerde, her odada atılmış bir oyuncağın bulunduğu ve Annabelle'in yeğenlerinin kıkırdamalarının asla uzakta olmadığı bir aile aktivitesi merkeziydi. On yıl önce, çocuklarla ilgili bu tür hatırlatmalar kalbine bir hançer gibi saplanır, oğlunun nasıl biri olabileceğine dair bitmek bilmeyen merakıyla birleşirdi.

Annabelle, yeğenleri ahırdaki manejde her koşturduğunda Oscar'ın hayaletini görüyordu. İkiz yeğenleri bitmek bilmeyen kıkırdama nöbetlerine tutulup tombul yanakları kızardığında da onları hatırlıyordu - tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ne var ki, olabileceklere dair fantezilerini gerçeklikten ayırmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Piknik battaniyesinin üzerine uzanmış, kontrolsüzce gülen ikizleri izlerken boğazında kalın bir yumru oluştu. Kit ikisinin arasına diz çökmüş, yüzünde geniş bir gülümsemeyle sırayla her birini gıdıklıyordu.

Zavallı adamın bitkin düşmemiş olması bir mucizeydi.

Yeğenleri önce onun ilgisinden yararlanmış, onu kendileriyle oyun oynamaya ikna etmişlerdi. Çoğunlukla onları Weymouth'a tatile götüren bir şoför gibi davranmasını içeren oyunlar. Daha önce hiç çocuklarla birlikte olmamış bir adam olarak Kit, Anthony'yi uşak rolü yapması için yanına çekerek bu oyunu çok iyi karşılamıştı.

Dora, Kit'in Antarktika ve Hindistan gibi yerlere gittiğini öğrendiğinde gözleri heyecanla parlamış, seyahatlerinde gördüğü her hayvanı anlatması için ona yalvarmıştı.

Olduğu gibi, çok büyük bir miktar.

Şu anda yeğenleri Dora ve Josephine, Lord Eric'in ilgisini tekellerinde tutuyorlardı. Annabelle onun da kendisiyle aynı düşüncelerle boğuşup boğuşmadığını merak ediyordu. Öyle olmalı. Bir çocuğun kaybı sonu olmayan bir kederdi. Onlarla birlikte yaşlanacak bir keder.

Scarlett Kalesi'nin geniş arazisinde bir çardağın altına sığınmışlardı; sonbaharın ilk günlerinin altın tonları yaklaşan kışı haber veriyordu. Bugün hava onlara karşı nazikti; giden yazın bir kalıntısı.

Annabelle ailesinin konuşmalarını takip etmiyor, sadece gerektiğinde kibarca gülümsüyordu. Daisy burada olmaktan hoşlanıyor gibiydi, Michael'ın karısı Emmeline'e hamilelik ve çocuk bakımı hakkında bitmek bilmeyen sorular soruyordu. Bazı tavsiyelerinin modası biraz geçmiş olsa da annem de konuşmalara katılıyordu. Josephine'in yaşlı büyük büyükannesi Bayan Simpkins de arada bir tavsiyelerde bulunuyordu; ancak onun tavsiyeleri daha az modası geçmiş ve daha çok eski çağlara aitti.

Sonunda avı geldiğinde Annabelle piknikten ayrılıp Kit'e uzun uzun baktı. Şu anda kucağında, uzun siyah saçlarını çekiştiren küçük Dougie vardı, William ise Anthony'nin dizine uzanmıştı. Adamlar Michael ve Kuzen George ile derin bir tartışmaya dalmışlardı. Son bir saat boyunca Michael ve Anthony motosikletler hakkında konuşarak sohbeti domine etmişlerdi ama şimdi avcılık hakkında tartışmaya başlamış görünüyorlardı.

"En son ne zaman bir silahla ateş ettin?" Michael sırtarak Kit'e sordu. "Bir keresinde bir fil fokuna ateş etmiştim."

Anthony, Michael ile şüpheli bir bakış paylaştı. "Onu sen mi öldürdün?"

Kit'in cevabından önceki sessizlik kuşku uyandıracak kadar uzundu. "Kaçırılmış olabilirim." Michael'ın gözleri kısıldı. "Ne kadar büyüklerdi?"

"Oldukça küçükler. Gözden kaçırmak kolay," diye yanıtladı Kit.

Anthony'nin lanetleyici cevabı aynı anda geldi. "Rolls Royce'dan daha büyük. Bana bir fotoğraf gösterdi."

Adamlar avda yaşadıkları talihsizlikler hakkında birbirleriyle alay ederek şakalaşmaya başladılar. Annabelle gülümseyerek fark ettirmeden uzaklaştı. Uzaktan, Effie ve Caroline'in öğleden sonraki avlarından döndüklerini görmüştü, her biri atlarının üzerinde kolayca ayırt edilebiliyordu. Sarı yeleli Effie, Dandelion'ı tercih ediyordu. Annabelle'in tanıdığı en tatlı kısraktı. Caroline'in kıvrımlı vücudu ise Crimson'ın üzerinde oturuyordu. Canlılık Crimson için kullanılabilecek bir tanımlama olabilirdi ama Annabelle'e Olympia'yı hatırlatıyordu.

Hüzün, eski atıyla ilgili anılarına sızmıştı. Annabelle Olympia'yı en son, malikânenin atlarına Büyük Savaş sırasında savaşa gitmek üzere ordu tarafından el konulduğu gün görmüştü.

Olympia'nın asla geri dönmediği bir savaş.

Annabelle ölümünün çabuk olmasını umuyordu.

Foxcotte Ahırları ailenin sahip olduğu birkaç işletmeden biriydi ama Annabelle'in keyif aldığı tek işletmeydi. Thoroughbred harası geniş bir bina ve tarla ağına yayılmıştı ama Annabelle ailenin atlarının tam olarak hangi ahırda barındığını biliyordu.

Öyle olmasaydı bile, ailenin Collie'si Jake'in ahırlardan birinin dışında pusuya yatmış olması onu tam da gitmek istediği yere götürecekti.

"Jaaaake," diye şarkı söyledi.

Jake'in kulakları onun sesini duyunca heyecanla geri fırladı. Patileriyle avluyu kaplayan tozu tekmeleyerek yanına koştu. Jake eğilip onu okşadı ve karşılığında köpek nefesi ve öpücükler aldı.

"Beni özledin mi?" diye sordu, Jake'in burnuna kiraz kırmızısı bir ruj izi bırakarak. Dili dolanan Jake ona arkasını gösterdi, kuyruğu kontrolsüzce sallanıyordu.

Annabelle bir hışımla pes etti ve kalçalarının üstünü, kuyruğunun hemen üstünü kaşımaya başladı. "Sen," dedi ona, öfkeyle kaşınırken, "tanıdığım en talepkâr küçük köpeksin."

Jake koyu kahverengi gözleriyle onu kısırdı. Annemin deyiimiyle *ruhani gözler*, en açık altından gecenin karanlığına kadar kahverengi ve siyahın tüm spektrumunu kat ediyordu.

Tozlu patikada çıtırdayan ayak sesleri çenesini kaldırdı. "Effie," dedi Annabelle sessizce, yaptığı hataların ağırlığı hâlâ kalbinin üzerindeydi.

Effie ve Caroline hâlâ binicilik kıyafetlerini giymişlerdi, yüzleri kızarmış ve saçları rüzgârda savrulmuştu.

Özel olarak, Annabelle Effie'nin bunu daha iyi taşıdığını düşünüyordu. Kız kardeşinin omurgası bir çubuk kadar dikti, çenesi Annabelle'e bir Amazon savaşçısını hatırlatıyordu.

Küçük kız kardeşi ne zaman bir kadına dönüşmüştü?

Caroline sadece bir ya da iki yaş küçüktü ama hâlâ yarı çocuktü. Annabelle bunun onun suçu olmadığını biliyordu. Caroline'ın merhum ebeveynleri hakkında öğrendiklerine göre, ne nazık ne de rahatlatıcıydılar.

Caroline ve Effie arasındaki fark çok açıktı; sevgi dolu bir aile tarafından yetiştirilmiş olan Effie kararlarında güçlü ve güvenliydi, Caroline'in ailesinin zavallı bahanesi ise onu sinirli bir enkaza dönüştürmüştü.

Geçen yıl Scarlett Kalesi'ne ilk geldiğinden beri iyileşmişti ama Annabelle bazı yaraların asla iyileşmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Yaptıklarım bencillikti," diye başladı Annabelle. "Sonuç olarak katlandığınız şeyler için kelimeler yetersiz kalıyor ama ikinizden de içtenlikle özür diliyorum. Siz daha iyisini hak ediyordunuz."

Caroline yol göstermesini istercesine Effie'ye baktı. Annabelle Effie'nin başını hafifçe salladığını fark etti ama küçük kız kardeşi sessiz kaldı.

"Üzerimdeki lekeyi hiçbir şey tamamen silemeyecek olsa da, gelecek yılki sezon için ikinizi de maddi olarak desteklemek istiyorum." Babası ve büyükbabasının kendisi için kurduğu vakıflar sayesinde Annabelle, Buckford'un mirasını işin içine katmadan önce bile nakit sıkıntısı çekmiyordu -Gerçi ikincisi doğrudan anne ve bebeğin evine gidecekti. Effie

derin bir iç çekerek, "Mesele para değil Annabelle," dedi.

Annabelle gözlerindeki parıltıya bakarak Caroline'in fikrinin farklı olabileceğini düşündü. "Parayı isterseniz teklifimiz ikinize de açık."

Effie'nin inatçılığı onu bir anda terk etti, omuzları çöktü. "Cambridge'de okumak için bir yerim vardı."

Caroline başını çevirdi ama Annabelle'in dikkati küçük kız kardeşine odaklanmıştı. "Ne?"

Effie arkadaşına özür dileyen bir bakış atarak omuz silkti. "Girton Koleji'nde Doğa Bilimleri okuyacaktım." Annabelle'i işaret etti, tamamen yenilmişti. "Sonra Lord Linwood'un evindeki olay patlak verdi ve tekliflerini geri çektiler."

Annabelle suçluluk duygusuyla irkildi. "Effie, çok özür dilerim. Neden başvurduğunu hiç söylemedin?" "Çünkü bunu kendi başıma yapabileceğimi kanıtlamak istedim. Eğer Michael'a ya da anneme söyleseydim, hiç şüphesiz ve ben de adam kayırmacılığın kuyruğuna takılırdım."

Effie'nin korkularını gidermek isterdi ama kız kardeşi muhtemelen haklıydı. Son iki yüzyıl boyunca ailedeki her erkek iyi ya da kötü Cambridge'e gitmişti. George bile Foxcotte düklüğü yerine Loughborough kontluğu için sırada olmasına rağmen Cambridge'e gitmişti. *Bu muhtemelen Leonora Teyze'nin işiydi.* Annabelle ona, "Seninle gurur duyuyorum," diye güvence verdi.

"Oxford'u düşündünüz mü?"

Soru arkasından gelmişti ama Annabelle Kit'in kadifemsi yumuşak sesini nerede olsa tanırdı. Onu gördüğünde gülümsedi, yeni tuğla binalardan birine rahatça yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendini duvardan aşağı itti. Adımları kendinden emindi ama ona doğru attığı göz kırpması, onu tutmaya niyetli olduğu bir sözdü. Elinde bir mektup vardı, yüzüne siyah bir yazıyla adı yazılmıştı. "İkinizin Kraliçe Charlotte'un balosuna davet edilmediğinizi öğrendim."

"Öyleydik," diye onayladı Effie. Rüzgâr saçlarını kaldırdı, uzun parmaklarını buklelerine doladı. "Balodaki olaya kadar."

"Bu olay *benim yüzümden* oldu, Leydi Effie. Annabelle kararında hata yapmış olabilir ama onu dünyaya ifşa eden benim. Onu küçük düşürmek için ışığı ben açtım. Eğer suçlayacak birine ihtiyacınız varsa, bu suçun bana atılması gerekir."

Effie'nin gözlerinde şaşkınlık parıldadı. "Onu bilerek mi ifşa ettin?"

"Ben yaptım." Kit tekrar Annabelle'e baktı, karanlık gözleri onu soyuyordu. "Kıskanmışım ve onu incitmek istedim."

Annabelle, Effie'nin dudaklarındaki tiksinti ifadesini kaçırmadı.

Kit mektubu Effie'ye uzatarak, "Kraliçe Charlotte'un Balosu gelip geçmiş olsa da," diye devam etti. "Hem sizden hem de Leydi Caroline'dan özür dilemek istedim."

Mektubu aldı ve başparmağıyla keserek açtı. İkisi de mektubu okurken Caroline Effie'nin omzunda durdu. Caroline'ın gözleri fal taşı gibi açılana kadar saniyeler geçti ve Effie şaşkın bir nefes aldı. "Balmoral'da kalmak için bir davetiye mi?"

"Ne?" Annabelle inanamayarak güldü.

"Kraliçe Mary'ye mektup yazdım," dedi Kit, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elini onunkinin içine sokarak. "Kendi aptallığımdan kaynaklanan durumu açıkladım."

"Ve benimkini."

"Belki de. Ne olursa olsun, hata en çok acı çekenlerde değildi." Genç kızlara doğru başını salladı. "Ondan bir iyilik istedim ve o da kabul etti. Bu ikiniz için yeni bir başlangıç olacak."

Caroline Effie'ye baktı. "Ama *Kraliçe Mary* neden yardım etsin ki?"

Annabelle, *Kuzey Yıldızı*'ndaki fallik grafitiyi kimin bulduğunu hatırlayarak yumuşak bir kahkaha attı. "Çünkü o senin vaftiz annen."

"Kesinlikle," diye başını salladı. "Verilen zararı onarmak için Majesteleri ikinizi de av sezonu boyunca Balmoral Şatosu'nda kalmaya davet etti. Kraliyet ailesi tarafından kabul edildiğinizi göstermeniz toplumun geri kalanının da hizaya gelmesini sağlayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Caroline, eli geniş gülümsemesini örtmek için yukarı kalktı ve ikisi kucaklaşırken Effie'nin bukle bulutunun arkasında kayboldu.

Annabelle, Effie'den çok Caroline'a bakarak, "Ve mali destek teklifim hâlâ geçerli," diye hatırlattı onlara.

"Şimdi..." Kit boğazını temizledi. "Oxford."

Effie dikkat kesilmiş bir halde geri çekildi. "Ne olmuş ona?"

"Bir Cambridge mezunu olarak konuşacak olursam, size tavsiye etmem. Orada eğitim alabilecek olsanız da, bir kadın olarak diploma almaya uygun değilsiniz."

"Ne?" Effie gözlerini kırıştırdı.

"Cambridge Üniversitesi kadınların mezun olmasına izin vermiyor." "Bu çok çirkin!" Annabelle öfkeyle tükürdü.

"Öyle." Kit onun elini sıktı. "Ama Oxford Üniversitesi'nin var, Leydi Effie. Oxford Üniversitesi'ni oluşturan kolejlerden biri olan Lady Margaret Hall'daki Bayan Lynda Grier'e yazmanızı tavsiye ederim. Tamamı kadınlardan oluşan bir üniversite ve orada istediğiniz dereceyle mezun olabilirsiniz."

Effie'nin yüz ifadesi titriyordu. "Emin misiniz?"

"Elbette muhtemelen bir mülakat olacaktır," diye itiraf etti. "Ama seni alırlarsa, bu adam kayırmanın bir sonucu değil, liyakate dayalı olacak. Detaylarını yarın sana göndereceğim, tamam mı?"

Küçük kız kardeşinin rahatlamış kahkahası güneşin kendisini bile aydınlatabilirdi. "Teşekkür ederim." Annabelle'e döndü. "Sen İskoçya'ya gitmeden önce söylediklerim için özür dilerim. Senden utanmıyorum ve sen gittikten sonra da daha iyi olmadı. Seni çok özledim-"

Effie'nin gereksiz özrü Annabelle'in onu kucaklamasıyla kesildi. "Senin yerinde olsaydım daha kötü şeyler söyledim."

Effie mahcup bir sırıtışla omuz silkti. "Daha kötü bir şey düşünemezdim."

"Sana daha iyi hakaretler öğreteceğim," diye güvence verdi Annabelle, yanağını okşayarak. "Merak etme."

Göz ucuyla Caroline'ı izledi. Elleri birbirine kenetlenmişti ama kızın gözleri yere sabitlenmişti. *Zavallı şey.*

Annabelle onu kucaklamak için üzerine yürüdü. Son saniyeye kadar Caroline başını kaldırıp bakmadı, gözleri şefkat dolu bir şaşkınlıkla doluydu. Annabelle ona "Özür dilerim," dedi ve bunda ciddiye. Sonraki sözleri daha yumuşaktı, ta ki sadece ikisi duyana kadar. "Ve ihtiyacın olan her şeyi karşılayacağım."

Caroline'in anne ve babası öldüklerinde iflas etmişler ve kızlarını beş parasız

bırakmışlardı. Caroline ona belli belirsiz bir selam verdi ama rahatladığı her halinden belliydi.

Ahırda çalan çan sesi Annabelle'in kol saatine bakmasına neden oldu. "Akşam yemeğı için giyinme vakti neredeyse geldi."

Kit'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Bunu kaçırmamalıyız."

"Hayır," diye cevap verdi, parmak uçlarında durarak kısa bir öpücük çaldı - Caroline'ın skandal bakışını görmezden gelerek. "Kesinlikle yapmamalıyız."

Akşam yemeği, bu günlerde sık sık olduğu gibi, telaşlı bir olaydı. Kit'in ailesinin katılımı alevleri daha da körüklemişti. Öyle ki, Büyük Savaş'tan beri çok az kullanılmış olan resmi yemek odasında toplandılar.

Ailenin günlük yaşamlarında kullandıkları gayri resmi yemek odası yuvarlaktı ve sohbeti kolayca dağıtıyordu, resmi yemek odası masası ise dikdörtgendi. Ne mutlu ki bu, George ve Lord Eric'in diğer uçta balık tutmayı tartıştıklarını ya da Anne ve Bayan Simpkin'in çocukların bu yıl Noel için ne istediklerini düşündüklerini duyamayacağı anlamına geliyordu.

Resmi yemek odası belki de Scarlett Şatosu'nda Fraser atalarının portrelerinin duvarlardan aşağıya bakmadığı tek odaydı. Yaklaşık kırk metre uzunluğundaki odanın bir tarafında boydan boya uzanan pervazlı pencereler, diğer tarafında ise koyu renkli paneller vardı. Genelde güzel bir manzara olmasına rağmen, akşam aniden bastıran sağanak yağmuru da beraberinde getirmişti. Çok sayıdaki pencereye çarpan yağmurun sesi, gecenin sohbetinin ardındaki alçak bir uğultuydu.

Ve yakında buradan ayrılacak, Kit'in atalarının yerine kendi atalarını koyacaktı.

Effie ve Emmeline'in arasında otururken bu gece çok hareketliydi. Birincisi ikincisinden daha konuşkandı ve onu neredeyse sürekli sohbetin içine çekiyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" Annemin yükselen sesi Annabelle'i Kit'i izlemekten alıkoydu, yüzü bir çimdik gibi gerildi, "Bu nedir?" Parmağıyla koyu bordo bir tırnağı işaret etti. Annabelle'in koleksiyonundan ödünç aldığı bir cila.

"Bu mu?" Kit rahatsız edici bardağı -kendi bardağını- eline aldı. İçinde cafcacflı turuncu bir gazlı sıvı köpürüyordu.

Effie ona bakarak, "Aman Tanrım, bunu görmemiştim bile," dedi. "Ne tuhaf bir renk!" "Buna Iron Brew deniyor. İskoçya'da oldukça popülerdir. Daha önce hiç görmedin mi?"

"Hayır," diye başını salladı annem, onları görüş alanında tutmak için öne doğru eğilerek.

"Yaptığımı sanmıyorum."

"Çocukken Foxcotte Moor'dayken babam bize bunu verirdi," dedi Annabelle. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Yanakları kızaran annem güldü: "Hiç de değil."

"Theo ve ben bir keresinde içine viski koymayı denemiştik," diye ekledi Michael, sevgiyle anımsayarak. "On bir ya da on iki yaşında olmalıydık."

Kit tiksintiyle tısladı, Anthony de ondan geri kalmadı. "Üzgünüm ama bu bile tek başına idamlık bir suç teşkil etmeli."

"Gerçekten tadı o kadar da kötü değildi."

"Biraz deneyebilir miyim?" Effie başını Kit'e doğru eğerek sordu. Kit ona bardağı uzattı. "Buyurun."

Yudumlarken tereddütlüydü ama gözlerinde şaşkınlık parlıyordu. "Oh! Şekerli. Alkollü olmasını bekliyordum. Ama neden onun yerine şarap içmiyorsun?" Effie kadehi ona geri uzattı ve tadını silmek için kendi kadehini eline aldı.

Annabelle Kit'in yutkunduğunu fark etti ve araya girip ona yardım etmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ama o harekete geçmeden Kit konuştu.

"Çünkü alkolle ilgili bir sorunum vardı Leydi Effie ve sevdiğim insanlar için daha iyi bir insan olmak istiyorum." Kit utanmadan Annabelle'e gülümsedi.

Masadakilerin bakışlarını hissedebiliyordu. Kit'in diğer tarafında, Emmeline elini göğsünün üzerine koymuş, yüzünde hüznü bir ifade vardı.

"Arıların da sarhoş olabileceğini biliyor muydun?" Soru, kaynayan gerginliği bozdu.

Kit gözlerini kırıştırarak başını Effie'ye doğru çevirdi. "Arılar mı?"

Effie heyecanla başını salladı. "Bizi etkilediği gibi onları da etkiliyor. Bir keresinde kovanlarımdan birinden oldukça fazla sayıda arının kaybolduğunu fark ettim ama sonunda onları bir elma ağacının etrafına dağılmış halde buldum. Elmaların bir kısmı fermente olmuştu ve arılar fermente olan etleri tüketmişlerdi ve sonuç olarak birbirlerine saldırmak da dahil olmak üzere bazı olağandışı davranışlar sergiliyorlardı. Hatta uçarken bile düşüyorlardı. Ne kadar büyüleyici değil mi?"

"Bu gerçekten de büyüleyici," diye onayladı Kit, dudağı eğlenerek kıvrıldı. Arkasından binlerce yağmur damlası pencerelere vuruyordu. "En azından insanlar sarhoşken yaptıkları patavatsızlıklarda yalnız değiller."

"Hiç de değil. Aslında, arılar oldukça harikadır. Her kovan kraliçenin etrafında dönüyor ve keşfettim ki kraliçenin onu besleyen ve tımar eden hayranları varmış."

"Oho," diye güldü annem, şarap tenini soluk bir pembeye dönüştürmüştü. "Keşke hepimiz bu

kadar şanslı olsaydık." "Lafı açılmışken..." Annabelle kaşlarını Kit'e doğru kaldırdı. *Ya şimdi ya da asla, Aylesbourne.*

Gözleri karanlık alevler gibiydi, hem heyecan hem de hayranlıkla ısıt ısıt yanıyordu. "Lafı açılmışken," diye boğazını temizledi ve sandalyesini geriye itti. Ayakları sert zeminde gıcırdadı; tantanaya en yakın şey buydu. "Bir duyuru yapmak istiyorum."

Annem göz ucuyla dikkat kesildi.

"On altı yıl önce Berkeley Meydanı'ndaki karanlık bir bahçede hayatımın aşkıyla tanıştım. Bu yüzden, karşımda oturan bu olağanüstü kadınla nişanlandığımı nihayet açıklayabilecek olmak içimi rahatlattı." Effie'nin heyecanlı soluğu ve annesinin ağlamaklı burnunu çekişi arasında Kit, Iron Brew bardağını kaldırdı, dudaklarının kenarına şefkatli bir gülümseme yerleşti. "Geleceğin Aylesbourne Düşesi Annabelle'e."

Mırıltılı kadeh kaldırma sesleri odada yankılandı. Annabelle, sevinci hüznle karışık olan annesinden, gözyaşlarını silmeye çalışan Emmeline'e ve gururlu, orantısız sırtışıyla içini sevgiyle dolduran Anthony'ye kadar kendisini tebrik edenlere gülümsedi.

Daha birkaç hafta önce, yeniden evlenme düşüncesi onu dehşete düşürürdü. *Kit*'in gülünç olurdu.

Ama sonra Kit göz kırptı, "Benim küçük kraliçem."

Annabelle o anda daha mutlu olamayacağını anladı. Bu duygu içinde kabardı, göğsü memnuniyetle ve ortak geleceklerinin beklentisiyle patlamaya hazırды.

Kristal bir şarap bardağının kırılırken çıkardığı keskin ses odanın neşeli atmosferini deldi. Sağında, Anthony'nin teni lapa rengine dönmüştü. Ayaklarına bakarken, kırılan bardağı görünce en az diğerleri kadar şaşırılmış görünüyordu. "Küçük kraliçe?" diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki Annabelle bunu fark eden tek kişinin kendisi olabileceğini düşündü.

"Aman Tanrım," dedi Daisy, ayağa kalkmak için acele ederken neredeyse elindeki zencefilli bira bardağını devirecekti. "Otursana hayatım. Çok solgunsun."

Anthony onu sandalyeye oturtma çabalarını elinin tersiyle itti ve cam için özürler mırıldandı. Gözleri Kit ve Annabelle arasında gidip geliyordu.

Kit için şaşkınlık endişeyle karıştı. "Anthony?"

Cevap veremeyen Anthony geriye doğru tökezledi. Kırık camlar cilalı Oxfords'unun altında çıtırdadı. "Affedersiniz," diye mırıldanarak yerde yarattığı karmaşanın içinden çıktı. "Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

Masadakiler hep birlikte onun gidişini izledi, her birinin kafası en az diğerleri kadar karıştı. Daisy onu takip etmek istedi, yüzünde endişeli bir ifade vardı ama Kit ona eliyle işaret etti. "Ben giderim," diyerek onu rahatlattı ve geçerken Lord Eric'e de aynı bakışı attı.

Kit'in geri çekilerek resmi yemek odasının kapısından geçmesi, yeniden başlayan alçak sesli sohbetin başlangıcını işaret ediyordu. Annabelle'e en yakın olanlar -Emmeline, Michael, Effie ve George- ona tebriklerini ve Daisy'ye güvencelerini gönderdiler.

Annabelle'in aklı baştan sona Anthony'nin tuhaf tepkisindeydi, kırılan camların yanındaki hizmetçiler tarafından hızla süpürülmesi de buna hiç yardımcı olmamıştı.

Karşısındaki pencerelerin ardındaki karanlıkta ne Anthony'den ne de Kit'ten bir iz vardı, ne de koridorda ikisinin de sesini duyabiliyordu. Daisy'ye rahatlatıcı bir bakış atarak asıl işi Emmeline'e bıraktı.

Bu, hemşirelik günlerinde uzun zamandır öğrendiği bir dersti; duygusal işi, bununla başa çıkmak için daha donanımlı olan birine bırakmak. Genellikle Emmeline'e.

Anthony'yi bu hale getiren şey neydi? Nişan duyurusundan sonra gayet iyiydi, diğerleriyle birlikte gülümsüyordu.

Küçük kraliçe mi?

Korku içinde ona sorduğu şey buydu.

Kit'in ona böyle seslendiğini daha önce duymamış mıydı? Elbette duymuştu. Ama Annabelle bunu doğrulayacak tek bir örnek bulabilmek için beynini zorladı ve bir türlü bulamadı.

Madem daha önce duymamıştı, o zaman neden onda böyle bir tepki uyandırmıştı? Cevap çok uzağındaydı. Ama o bunu tam olarak kavrayamıyordu.

Annesinin sesi düşüncelerini böldü. "Düğün tarihi için bir planın var mı, sevgili kızım?"

"Yakında," diye mırıldandı Annabelle, dikkati dağılmıştı. Evlenebilecekleri ilk tarih iki hafta içindeydi ama

Annesinin soracağı binlerce soruya cevap verecek ne enerjisi ne de isteği vardı. "Effie, neden herkese haberlerini vermiyorsun?"

"Tanrım, düğün duyurusu yüzünden neredeyse unutuyordum." Effie sadece gençlerin yapabileceği gibi heyecanla gülümsedi - hayat onları alt etmeden önce. "Caroline ve ben bugün bir mektup aldık anne," dedi Effie masanın öbür ucundan, sarı buklelerini kırmızı şarap sosuna batırmaktan kıl payı kaçınarak.

Masanın geri kalanı Effie'nin Balmoral'da kalacağı haberini heyecanla dinlerken, Annabelle hedefine odaklandı.

Mektup. Yıllar önce Kit'e gönderdiği ve Kit'in kendisinden geldiği iddia edilen acımasız bir yanıtla karşılaştığı yalvaran mektup. "*Küçük kraliçe*" diye imzaladığı mektup.

Merak uyandıracak kadar sakin olan Annabelle ayağa kalkarak özür diledi.

"İyi misin?" Emmeline kolunu uzatarak Annabelle'e hafifçe dokundu. Yeşil gözleri endişeyle parlıyordu ve bazen Emmeline'in maskesinin arkasını Kit kadar iyi görebildiğini hissediyordu.

"Sadece bir kuruş harcayacağım," diye mırıldandı Annabelle, topukları yemek odasını boydan boya geçerken.

Koridora çıkar çıkmaz, Annabelle öfkenin kendisini bütünüyle yutmasına izin verdi. Bu hissesindeki ince tüyleri diken diken etti ama ayakları hiç durmadı. Koridordan aşağıya, tek olası varış noktası olan ana eve doğru yürüdü.

Ama oraya ulaştığında, söyleyeceği şeyin Kit'in kalbini kıracağını biliyordu.

Neredeyse on altı yıl önce kırıldığı kadar.

Kit

"İ mahvoldu." Anthony'nin gözleri Kit'in gözleri arasında gidip geliyordu, yüzünün rengi solmuştu. "Lanet olsun. Çok fena sıçtım, Kit."

Kit'in midesi sinirden düğümlendi. Omzunun üzerinden bakarak Anthony'yi apliklerle aydınlatılmış bir koridora götürdü. Scarlett Kalesi gibi gözlerle ve kulaklarla dolu bir yerde, kulak misafiri olmadıklarından emin olmak istiyordu - Anthony bu durumdayken değil.

Eğer doğru hatırlıyorsa, bu koridor onları eski ahırın avlusuna çıkaracaktı. Bir gök gürültüsü gümbürdeyerek geçti, sesi tepesindeki çığın kaymasına çok benziyordu. İçini korku kapladı ama ilk kez ne John MacGillivray'in ne de Tuğgeneral Bruce'un sesini duydu.

Onun yerine Annabelle'i düşündü. Teninin ipeksi hissini. Birlikte yalnız kaldıklarında onun nefes nefese inlemelerini. Çok sevdiği o küstah kaş seğirmesi.

Anthony avluya açılan kapıyı açtı, kolu gereğinden fazla bir güçle bastırdı. Onları şiddetli yağmurdan koruyan sundurmaya doğru uçtu. Anthony elini saçlarına götürüp yumruğunu sıkarak tekrar, "Her şeyi berbat ettim," dedi.

"Sorun değil," diye yanıtladı Kit, rahatlatıcı bir tonda konuşmaya çalışarak. "Her ne olduysa, bunu düzeltereğiz." "Bana iyi davranma." Ağır bir yutkunma. "Bunu hak etmiyorum."

Anthony'yi hiç böyle, bu kadar gergin görmemişti. "Her ne yaptıysan geri alınabilir, Anthony."

Kuzeninin dikkati aralarındaki boşlukta bir yere kaydı ve Kit onun gözlerinde bir parıltı görünce irkildi ve endişelendi. "Seni korumaya çalışıyordum," dedi usulca, zar zor

Etraflarında yağan yağmurdan duyulabiliyordu. "Babamın beni uyardığı gibi, birinin senden faydalanmaya çalıştığını düşündüm."

Kit, Anthony'nin bir noktada mantıklı davranmaya başlayacağını umarak öylece durdu.

"Babam..." Anthony başını salladı. "Her zaman sana göz kulak olmam gerektiğini söylerdi. Dük olmanın sorumlulukları da beraberinde getirdiğini, omuzlarında ağır bir yük olacağını söylerdi. İnsanların bunun için senden faydalanmaya çalışacaklarını, akıllarında bir son oyunla hayatlarına girmeye çalışacaklarını söylerdi. Maddi ya da evlilikle ilgili."

"Evlilik mi?"

"Kadınlar sizi evlenmek için tuzağa düşürmeye çalışırdı. Ve yaptılar da."

Şaşkınlık gözlerini kısmıştı. "Annabelle beni evlenmem için tuzağa düşürmeye çalışmıyor, eğer düşündüğün buysa."

"Annabelle değil. Onun böyle bir şey yapacağından hiç şüphelenmedim. Ama Bayan Perry denedi, onu hatırlıyor musunuz?"

İsim bir zil çaldı. Çok, çok uzak bir zil. "Dolapta birlikte yakalandığınız kadın bu muydu?"

Anthony hüznle başını salladı. "Vikont Carnford'un en küçük kızı. Bayan Mary Ellesmere ve hatırlayamadığım diğerleri. Sizinle uygunsuz bir durumda yakalanmayı planlıyorlardı. Mary Ellesmere-"

Kit onun sözünü kesti, aklına başka bir anı gelmişti. "Dul bir kadındı, değil mi?"

Bir baş sallama daha. "Bir süre metresin olan kişi. Seni kendisiyle evlenmeye zorlamak için sahte bir hamilelik planladı."

Yine tüyleri diken diken olmuştu. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çoğu zaman hizmetçilerine rüşvet verirdim. Ya da onları takip etmesi için özel bir dedektif tutardım. Senin görevin düklüğe karşı, Kit. Benim görevim de bunu bir şarlatanın oyununa gelmeden yapabilmeni sağlamaktı."

Ve Kit, Anthony'nin yaptıklarından tamamen habersiz kalmıştı. "Bunun senin sızıp batırmanla ne ilgisi var?"

Anthony irkildi, yüzü bir pişmanlık ve tiksinti girdabına kapıldı. "Çünkü bir şeyi göz ardı etmekte çok hızlı davrandım. Özel kuryeyle gelen bir mektup. Ve bunun seni dolandırmak için bir plan olmadığını yeni fark ettim. Ancak *şimdi*, senden tam olarak ne aldığımı anlayacak yaşa geldiğimde."

"Neyi reddettiniz?" Tedirginlik, denizin bir teknenin gövdesindeki delikten içeri süzülmesi gibi içeri süzüldü. "Ne *aldın*?"

Belki de Anthony onun gözlerindeki paniği ya da öfkeyi görmüştü. Çaresiz bir öfke, Kit'e bunun doğru olmadığını söylemesi için yalvarıyordu. Varsayımının yanlış olduğunu. Anthony konuşmaya çalıştı, sözcükler ağzından çıkmadan önce durdu.

Soğukluk Kit'in içine işledi, iliklerine kadar işledi ve ayaklarını yere bağladı. Avucu çenesinin üzerinde geziniyor, derisinden akan kirli sakalları yakalıyordu. Görüntüler zihninde, onları inceleyebileceğinden daha hızlı akıyordu. *Nimrod*'un Southampton'dan yelken açtığı gün, kalabalık onları el sallayarak uğurlamıştı. Sidney'e yanaşmış, hevesle posta müdürüne varmış, Eric Amca'nın Annabelle'in Lord Buckford'la evlendiğini bildiren mektubuyla yıkılmıştı.

Beyni boşlukları doldurdu. Annabelle'in iğrenç cevabı alması. Annabelle, çocuklarının piç olmamasını sağlamak için Buckford'la evleniyor. Annabelle oğullarının ilk tekmesini hissediyordu.

Gözyaşları geri kalanı boyunca gözlerini sıraladı. Doğum. Minik oğulları, çoktan ayrılmış oldukları dünyaya giriyordu.

Ellerini birleştiren Kit'in ilk yumruğu soğuk ve sert bir öfkeydi. Anthony'nin elmacık kemiğine inen yumruk başını yana savurdu ve Kit'in yumruğunda acıya yol açtı. Kuzeni tökezleyerek geri çekildi ve sığınağın örtüsünden ayrıldı. Yağmur üzerlerine yağıyor, gözyaşlarına karışıyordu ama Kit duraksamadı.

Tekrar ve tekrar ve tekrar vurdu, Anthony'nin ulaşabildiği her yerine vurdu. Kendini korumak için kaldırdığı kollarına. Burnuna. Karnına. Elindeki acı büyüdü, ama Kit bunun *tadını* en iyi şarap gibi *çıkardı*. Bu onu merkeze oturtuyor, kederinin ortasında sarılabileceği bir sütun oluşturuyordu.

Kuzeni sonunda çamura düşüp sürünerek eski ahıra yaslandığında Anthony'nin kaç darbe aldığını saymayı unutmuştu. Burnundan akan bir kan nehri, bir zamanlar tertemiz olan beyaz gömleğinin üzerine damlıyordu.

Omzuna dokunan yumuşak bir dokunuş öfkesini dindirdi. Kit dönüp baktığında Annabelle'in orada durduğunu gördü, gözleri sessiz bir yalvarışla açılmıştı.

Kit onu kollarının arasına aldı, onun dokunuşuna her şeyden çok ihtiyacı vardı. Kızın çenesi yukarı doğru sarsıldı. Öfke duygularını şimdilik gizliyordu ama Kit onların yüzeyin altında fokurdadığını görebiliyordu. Acıyı. Yıkımı. Kaybı. Bunu kızın ona sarılışından, küçük parmaklarının derisine batışından *hissede biliyordu*.

"Beni onu görmeye götürün," derken boğuldu.

Şafak, ıslak gökyüzünde bir kan lekesiydi. Önlerinde bir çayır uzanıyor, karahindibalar ve şarkı söyleyen pipetlerle dolup taşıyordu. Arkalarında eski bir taş şapel uzanıyordu, Theo'nun okul günlerinde sık sık bahsettiği bir bina. Anlattığına göre bin yıldan daha eskiydi.

Kit başını şapelin pürüzsüz taş duvarına yasladı, nemli zemine oturdu. Sağında Theo'nun mezar taşı duruyordu, siyah mermeri güneşin ilk ışıklarını emiyordu. Cesedi savaşta kaybolduğu için bir anıt taşı.

Solunda bir gül fidanı vardı. Annabelle ona bir işaret olduğunu söylemişti. Bir taş çok bariz olurdu ve küçük, göze çarpmayan bir biblonun yeri kolayca değiştirilebilirdi. O ve Theo bir gülde karar kılmışlardı - babasının en sevdiği çiçek. Ve şimdi de Kit'in.

Elleri gülün dibinde, tıpkı diğerleri gibi iç içe geçmiş bir şekilde duruyordu. Kit kiliseye yaslanmış, Annabelle de onun kalçalarının arasına oturmuş, yan yatmış ve sabah ceketini omzuna atmıştı.

Yeşilliklerin arasından bir kızılgerdan sıcıyor, melodik ötüşleriyle havayı dolduruyordu. Kit gözlerini kısarak ona baktı ve Annabelle'in bir keresinde ona babasının Fraser House'daki kızılgerdanları nasıl beslediğini anlattığını hatırladı.

O eski söz nasıldı? *Kızılgerdanlar görüldüğünde, sevdikleriniz yakındadır.*

İkisi de saatlerdir konuşmamıştı ama konuşmalarına da gerek yoktu.

Üçü sonunda bir aradaydı. Ve bu yeterliydi.

Annabelle

W Annabelle Scarlett Kalesi'ne döndüğünde ailesine her şeyi anlattı. Oscar'ın sanki utanılacak bir şeymiş gibi sır olarak kalmasından bıkmıştı.

En çok annesi üzüldü, gözleri o kadar kalp kırıklığıyla doluydu ki Annabelle gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Ve bunca zamandır," diye boğuldu Annabelle, yaşlılıktan yumuşamış yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, "torun sahibi olman için sana yalvarıyordum." Ellerini ağzına bastırarak hıçkırıklarını tutmaya çalıştı. "Tanrım, Annabelle. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Her zaman Theo ve Michael'ı rahatsız ediyordun," diye hatırlattı Annabelle ona. "Beni serbest bıraktılar. Sanırım evlenmemden çoktan ümidini kesmiştin."

Annem o zaman güldü, kederle damlayan ıslak bir ses. "Yaptım. Tamamen ve tamamen. Dünyayla tek başına başa çıkabileceğini bilen bağımsız kızım. Ve sen de öyle yaptın."

Annabelle, Londra'ya gitmeden önceki birkaç saat içinde hayatının geri kalanının toplamından daha fazla kucaklandığından şüpheleniyordu.

Takip eden günlerde Campbell House'a dönmediler, bunun yerine *North Star*'da kaldılar. Yavru kediler bundan hoşlanmış görünüyordu ama Thames Nehri'nde uzun süre demirli kalmayacaklardı.

Sonunda ikisi de beklemek istememişti.

Westminster Abbey'nin müsait olduğu ilk tarihi seçmişlerdi.

Düğün günleri Annabelle'in bir zamanlar hayal ettiği gibi tantanalı geçmemişti. Ne kalabalık bir davetli topluluğu ne de büyük bir ziyafet vardı. Doğru dürüst bir gelinlik diktirecek zamanı bile olmamıştı.

Eskiden olsa bu onu dehşete düşürürdü. Şimdi ise en rahat bulduğu elbiseyi seçmekte özgürdü;

krem rengi, belini sıkıca saran ve dökümlü ipekle vurgulanmış sade bir elbise seçti.

Etekler.

Derin bir nefes alarak Westminster Abbey'nin çekiç kirişli çatısının altındaki uzun yürüyüşe başladı. Babasına evleneceğine dair söz verdiği çatının altında. Onun yerine Michael dirseğinden tuttu, kalın siyah saçlarından bir tutam alnına düştü. Meçhul Savaşçı'nın Mezarı'na ulaştığında, adımları bej renkli taşın üzerinde durdu.

"Theo burada olabilir," diye fısıldadı, Michael dışında kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Meçhul Savaşçı'nın seçilmesiyle ilgili çok şey söyleniyordu ve sonuçta Ypres'ten çıkarılmış olma ihtimali *vardı*. Theo'nun kaybolduğu yerden.

Michael'ın boğazı düğümlendi. "Olabilir."

Annabelle arkasına baktı ve iki çiçekçi kızına, Dora ve Josephine'e gülümsedi. İkisi de gözlerindeki aynı rengi ortaya çıkarmak için safir ve elmastan oluşan ikiz kolyeler takmışlardı. Eva ve Cornelius Allenby'nin hediyesi, Annabelle'in evliliğini kutlayan bir mektupla birlikte daha bu sabah gelmişti. Kit'ten hiç söz etmemişlerdi ama o da onları suçlamıyordu.

Afrika'yı keşfeden ve orada ölen Livingstone'un mezarının yanından geçerek yoluna devam etti. Bir bakıma Kit'in çağdaşı.

Artık keşfetmek yok, ona söz vermişti.

Aksi takdirde, bir gün bir keşif gezisinden hiç dönmemiş, uzak bir diyarın vahşi doğasında kaybolmuş olabileceğinden korkuyordu.

Sonra zemin grimsi bej renginden meşhur dama tahtasına dönüştü. Yıldızlı bir geçidin altından geçerek koro sıralarının arasından çıktılar. Bunun ötesinde, en yakın ailesi ve arkadaşlarından oluşan küçük bir grup toplanmıştı.

Annabelle neredeyse durma noktasına gelmişti.

En yakın ailesi ve arkadaşları... ve çiçek motifleriyle işlenmiş koyu mavi ipek saten giysileriyle Kraliçe Mary.

Hay aksi. Kadının Kit'in vaftiz annesi olduğunu tamamen unutmuştu.

Ve *Kuzey Yıldızı'nın* her yerinde Annabelle'in fallik grafitilerini bulduğunu. Kraliçe'nin suçluyu asla keşfetmemesini umuyordu.

Kit'i gördüğünde gerçekten *de* durdu. Beklediği gibi keskin hatlı bir takım elbise giymiyordu. Mavi ve yeşil renkte bir İskoç eteği giymişti, belinden kuşaklıydı ve omzunun üzerinden gümüş bir broşla tutturulmuştu. Kit'in siyah saçları her zamankinden daha düzgündü ama asil görüntüsünün altında gizlenen vahşiliği gizleyemiyordu.

Michael boğazını temizledi ve kızın kulağına alçak sesle fısıldadı. "İstersen hâlâ kaçabiliriz."

Annabelle gözlerini kırptırdı ve koridorun ortasında durduğunu fark etti. Kaşlarını kaldırarak sırttı. "Beni pes eden biri olarak mı görüyorsun?"

Bu kez, mihraba varıp Kit'in uzattığı eli tutana kadar durmadı. El Kit'inkini yuttu ama Kit onu sıkıca kavradı. "Çiftlikteki battaniyeden vazgeçtin o zaman?"

Güldü, nefin tonozlarında dans eden zengin bir ses. "Bunu düşünmüştüm," diye itiraf etti fısıltıyı alçaltmadan önce. "Manastır için biraz fazla müstehcen, diye düşündüm."

Annabelle gözlerinin onu tepeden tırnağa taramasına izin verdi. "Benim için fark etmezdi."

Papaz töreni yönetirken sessizliğe gömüldüler, Kit'in kara gözlerine bakmakla meşgul olduğu için ancak kısmen duyabildiği sözleri ciddiyetle okudular. "Evet," dediğinde küçük bir heyecan sarsıntısı geçirdi.

Sıra kendisine geldiğinde Annabelle durakladı. Onun işini çok kolaylaştırmak istemiyordu ama- "İstiyorum."

Kit onu öpmek için pederin iznini beklemedi, adamın sözünü yarıda kesti. Onun öpücüğüne kıkırdayarak karşılık verdi, dudaklarının her geçişinde onu seveceğine ve ona değer vereceğine yemin etti.

"*Mo chridhe,*" diye fısıldadı, göğsü büyük kabarmalarla inip kalkıyordu. "Küçük kraliçe. Benim karım." "Benim kocam." Kelimeler tuhaf gelmişti.

Kit parmaklarını sıkıca birbirine geçirdi. "*Sonunda.*"

Kit onu *Kuzey Yıldızı'nın* sahibinin kulübesinin eşiğinden geçirirken Annabelle çığlık çığlığa güldü. Ona göre Kit'in gelin taşıma tekniği üzerinde biraz çalışmak gerekiyordu. Annabelle, Kit'in omzuna belirsiz bir şekilde asılmıştı ve Kit'in Annabelle'in kıcını okşamasına izin veriyordu.

Umursadığından değil.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve onu bir etek ve çarşaf yığını içinde yatağa fırlattı. "Tanrı aşkına," diye tısladı, bacaklarının arasına tırmandı ve dudaklarını baskın bir öpücükle aldı. "Neden bir resepsiyona katıldık ki?" diye homurdanarak ellerini eteklerinin altına daldırdı. "Düğün önce sunak sonra yatak olmalıydı. Bunun için *saatlerdir* bekliyorum."

"Kraliçeyi davet ettiniz." Annabelle onun dokunuşuyla içini çekti, giysisinin katmanları arasından en ufak bir his bile gelmiyordu. "Ne bekliyordun ki?"

Onu çevirdi, gücüne inanan kolay bir hareketti bu. Elbisesinin hafifçe gevşemesi, yumuşak beyaz düğmelerini hızla çözdüğünü gösteriyordu. "O benim vaftiz annem, onu davet etmek zorundaydım."

Sonra

Her bir düğmeyi çözerek, altındaki tene bir öpücük kondurdu. "Ve onun katılımı toplum için bir onay mührüdür."

Annabelle'in gözleri bir göz kırpmasından daha kısa bir süre içinde uyarılmışlıkla aşağıdan tamamen yuvarlak hale geldi. "Bekle, ne?"

Kit gevşemiş elbisesini omzundan iterek burnunun ucunu teninde gezdirdi. "Artık dışlanmayacaksın. Linwood'daki tartışmamız muhtemelen unutulmayacak, ama topluma yeniden girmek istersen... bunu yapabilirsin. Ailen için de daha fazla zorluğa neden olmayacak. Kraliçe Mary kendisini Scarlett Kalesi'nde ve Allenby'nin Bristol'daki malikanesinde kalmaya davet etti. Ayrıca bizi de balayımızda Balmoral'a davet etti."

"Ne?" Annabelle döndü, Kit'in boynuna sokulmasıyla engellendi. "Neden?"

"Çünkü ondan düğün hediyesi olarak istedim. Senin için hayatı kolaylaştıracak. Yaptığım şeyden sonra." Sonra da elbisesini soymaya başladı. Annabelle beklenti içinde dolgun alt dudaklarını ısırarak bekledi. Gelinliği sonradan aklına geldiği için, altına ne giyeceği aklına bile gelmemişti.

aklından geçti. O

da seçti-

"Cidden bütün gün kıyafetlerinin altında çıplak mıydın?" Kit'in şok olmuş sesi geldi.

Annabelle tembelce sırt üstü yuvarlandı ve ona sıırttı. "İnsan *her zaman* giysilerinin altında çıplak değil midir?" Dizlerini büktü ve onun görüş alanına sokmak için yukarı kaldırdı. "Üstelik çorap giyiyorum."

İskoç eteğiyle aynı tartandan örülmüş çorapları görünce bir kahkaha attı. "Aylesbourne tartanı mı? Nereden aldın bunları?"

"Daisy geçen hafta çay içmek için yatı ziyaret ettiğinde benim için bir çift kaçırdı," dedi ayak bileğini seğirterek. "Bugün ikimiz de giydik. Bir fotoğrafçıya ayak bileklerimiz birbirine uyarken fotoğrafımızı çekmesini söyledim."

Kit ayak tabanlarını onun geniş omuzlarına dayadı. "Ne kadar skandal," dedi abartılı bir ses tonuyla, bacağının çıplak teninde hafif dokunuşlarla aşağı yukarı gezinerek tüylerini diken diken etti.

"Korkarım Eric bizi yakaladı," Annabelle'in dudakları yana doğru seğirdi. "Ama neyse ki o da Aylesbourne tartan çorapları giyiyordu, böylece bize katılabildi."

Annabelle ve Daisy'nin çoraplarını gururla göstermek için eteklerini yerden iki ya da üç santim yukarı kaldırmaları... ve ardından Lord Eric'in onların pozuna uymak için diz boyu eteğini sahte bir şekilde kaldırması oldukça güzel bir manzaraydı.

Kit'in kahkahası hırıltılı bir homurtuydu, gövdesi bacaklarına çarparak titriyordu. "O fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu asla unutamayacak. Eilean Rìgh'teki dairelerimizde gururla yer alacaklar."

Adamın dokunuşu ayaklarına doğru ilerlediğinde bir inilti çıkardı, güçlü başparmakları topuklarının neden olduğu artık acıyı çabucak geçirdi. İçinden bir uğultu yükseldi ve başını zevkle geriye attı. "Orada mı yaşayacağız? Eilean Rìgh?"

"Siz nerede yaşamak isterseniz biz de orada yaşayacağız. Eilean Rìgh. Campbell Evi. Hatta *Kuzey Yıldızı'nın* daimi sakinleri."

Elleri tekrar hareket etti ve kızın ayak toplarına odaklandı. Başparmaklarının uzun, tekrarlayan yuvarlanışları onu sözsüz bıraktı ve bir başka inlemesi odayı doldurdu.

"Düğün gecemizin bu tür seslerle dolu olmasını bekliyordum ama bu şekilde olacağını pek tahmin etmemiştim," diye itiraf etti Kit, dudaklarının kenarı sırtarak yukarı doğru çekildi.

Annabelle isteksizce bacaklarını kocasının kavrayışından çekip ayırdı. "Aklında başka ne var, kocacığım?"

Kit'in gözleri neredeyse siyah olana dek karardı, burun delikleri kadının sunduğu şeyi gördükçe alevlendi. Yeni karısını incelerken boğazından bir mırıltı yükseldi. Zıplayarak onu yakaladı, ön tarafına çevirdi ve dizlerinin üzerine çekti. "Kahretsin, küçük kraliçe," diye küfretti, sesi saygıyla sertleşmişti.

Vücudunun kontrolünü tekrar ele alarak dizlerini açtı, kalçalarını ona doğru sallarken açıkta kalan kıvrımlarına çarpan serin havayı hissetti. Onu kızdırmak, serbest bırakması için kışkırtmak, sahip olduğu her şeyi ona vermek istiyordu.

Bir elini arkasının iki yanına vurup yanaklarını saklanacak yer kalmayana kadar ayırdığında, uyarılma içten içe bir fitil gibi ateşlendi.

Ama dilinin sıcaklığı kaygan etiyle buluştuğunda bir çığlık attı, girişinde biriken uyarılma kuyusuna daldı ve tadına onay vererek inledi. Adam klitorisini bulduğunda yatak örtülerine doğru inledi ve daha fazlası için tutarsız yakarışlar mırıldanan titrek bir karmaşa haline gelene kadar ritmik patlamalarla emdi.

Parmakları çarşafın içinde kayboldu, Kit'in ıslak saldırısına karşı onu sabit tutan tek şeydi. "Evet," diye umutsuzca nefes aldı, kalçalarını onun yüzüne doğru yuvarladı. Her hareket onu sonunda yatan coşkuya daha da yaklaşıtıyordu.

Göğüs ucundaki keskin bir çimdik, ciğerlerinden bir çığlık çıkarırken, amcığ hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi. Zevke kendini o kadar kaptırmıştı ki, adamın elinin alt tarafı boyunca

süründüğünü fark etmemişti.

sallanan göğsüyle oynamak.

"Tekrar," diye emretti, ona daha iyi erişim sağlamak için gövdesini kaldırdı. Dehşete düşmüştü ama gelmedi.

"Kit, lütfen-"

Boyunun tamamına kadar yükseldi. "Sana ne verilirse onu alacaksın." Adamın ellerinden biri omurgasından aşağı inerken, diğeri girişindeki narin, hassas derinin etrafında döndüğünde bir iç çekti. Kaygan uyarılma, hareketlerini duyulabilir hale getirdi, birleşmelerine eşlik eden kirli bir melodi. Başka bir parmak ilkin katılarak onu daha da genişletti.

"Biraz daha, Kit. Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

Omzunun üzerinden sabırsız bir bakış atarak, onun komodine, prezervatiflerin saklandığı çekmeceye uzandığını gördü.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Eli havada hareketsiz kaldı.

Boğazında kalın bir yumru oluşmuş, onu yutmaya çalışmasına izin vermemişti. "Ben... Ben denemek istediğimi söylemiyorum."

"Ama?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

"Ama bundan kaçınmak istediğimi söylemiyorum," diye itiraf etti.

Adamın eli kadının görüş alanından kayboldu ve kalçalarına nazık bir dokunuşla yeniden ortaya çıktı. "Kaderin seçim yapmasını istiyorsun."

"Hayır," Annabelle onun elini tuttu ve çıplak göğsünü sırtında hissedene kadar dizlerinin üzerinde yükseldi. Adam bir ara gömleğini çıkarmış olmalıydı ama eteği hâlâ üzerindeydi. Kit Annabelle'in boynuna sokuldu, dudakları çabucak yerini buldu. "*Seni* istiyorum."

"*Mo chridhe*," diye fısıldadı, sesi uyarılmanın ya da duygunun etkisiyle gırtlaktan geliyordu. Tam olarak anlayamamıştı.

Arkasında, eteğinin ağır yünleri hışırdadı. Ve sonra sırtına baskı yapan kalın uzunluğun yanlış anlaşılması mümkün değildi.

"Evet," diye fısıldadı, kalçalarını onu karşılamaya hazır hale getirerek. "Seni içimde istiyorum. Sana içimde *ihtiyacım* var."

Kit onun sikini kalçalarının arasında kaydırarak uyarılmışlığıyla kapladı. Körelmiş başı girişine bastırdı ve onun sıcaklığına ihtiyaç duyan bir miyavlama çıkardı.

"İşte, işte, *işte*."

İlk girişi yavaş, keyifli bir kaymaydı ve ikisinin de nefes nefese kalmasına neden oldu. Bir an için

durdu ve Annabelle bunun tadını çıkarma şansına sahip olduğu için mutluydu, merakla onun adını fısıldadı.

Kaslı kollarından biri bir kuşak gibi kadının gövdesine dolandı, parmakları kadının omzunda kıvrıldı. Diğer eli önlerinde uzanarak kalın yatak direğini kavradı ve ikisini de destekledi.

Onu yerinde tutan Kit hareket etmeye başladı. İlk başta kalçalarını yavaşça yuvarladı, her alaycı hareket sunduğundan daha fazla zevk vaat ediyor, sikini onun içinde karıştırıyordu.

"Daha hızlı," diye yalvardı.

Bir sonraki itiş, ondan tek bir inilti çıkardı. "Kit, Tanrı aşkına."

Nefesi kulağında sıcak ve sertti. "Kapa çeneni ve sikimi al." Bu, ikisinin de uzunca bir süre konuştuğu son tutarlı kelimeydi.

Bir sonraki hamlesi cezalandırıcı bir sertlikteydi, ama parmakları Annabelle'in omzuna batarak onu yerinde tuttu. Annabelle'in nefesi kesilmişti ama bu ses, adamın siki tekrar Annabelle'in içine girip, kısa süre içinde ikisinin de terden kayganlaşmasına ve zevkten aklını kaçırmasına neden olacak bir ritim tutturmadan önce Annabelle'den ancak çıkmıştı.

Tutkuları bir duygu fırtınasıydı, bedenlerini birbirine kilitleyen sonsuz bir şehvet akımı. Kulağına gelen her inilti, adamın elini her sıkışı, kalçalarının her yuvarlanması, yatağın her gümbürtüsü hoşuna gidiyordu. Her ses, her hareket, her düşünce vahşi, şehvetli ve muhtaçtı, ta ki doruk noktasının uçurumunda dengede durana kadar.

Bir sonraki itiş onu gökyüzüne gönderdi, orgazmı adamın sikini o kadar sıkıca kavradı ki bacakları bunun gücüyle sallandı. Kadının kırık çığlığı odada yankılanmaya başladıktan birkaç saniye sonra, Kit'in kulağının altındaki hassas deride boğulan feryadı da ona katıldı. Adam kadının içinde nabız gibi atıyor, sıcak bir tohum fişkırması kadının içini yıkıyordu.

Adam çöktüğünde, kadın da çöktü.

O zaman bile Kit onu kendine çekti. Nefesleri yorgunluktan kesilmiş, göğsü terden ıslanmıştı. Annabelle çok geride değildi, kemiksiz ve toktu. Son enerji kırıntısıyla, çoraplı bacağına onun üzerine sarkıtıp daha yakın olma ihtiyacı duydu.

"Küçük kraliçe," diye homurdandı, göğsü nihayet yavaşlıyordu.

Annabelle başını kaldırıp baktı, kaşları seğiriyordu. "Oh, hayır. Aslında *düşeslikten* oldukça memnun olduğuma inanıyorum."

"Çiftliğe gitmeye hazır mıyız?" Annabelle, Eilean Rìgh'in dehlizlerinde yürürken bir dizi bavul ve boş bir hasır sepet buldu. Kedi Dog tırıs tırıs yanına geldi, onu kız kardeşi Bumblebee takip etti. Görünüşe göre öyle.

Kit alçak taş duvarın üzerine oturmuş, bir mektubu okurken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Ejderha onun yanına oturmuş, boş boş başını kaşırken memnuniyetle mırıldanıyordu.

"Kit?" diye sordu, kedilere aidatlarını öderken. "Gitmeye hazır mıyız?"

Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Hazırsınız."

Başıyla onayladı. Düğünlerinden sonra hafta sonu için Eilean Rìgh'de mola vermişlerdi. Bugün balaylarının başlangıcıydı ve ilk durakları Foxcotte Moor'daki çiftlik olacaktı.

Kit bu ayrıntıyla onu şaşırtmıştı ve bu yüzden onu seviyordu.

"Oldukça." Annabelle ona küçük bir gülümseme sundu. "Oldukça iyi misin? Çok solgunsun." Avucunu onun alına bastırmak istedi ama Annabelle avucunu yakalayarak parmak eklemlerini öptü.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, elindeki mektubu sallayarak. "Bunu sadece amcamdan aldım... ve Anthony'den."

Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. "Oh."

Kit başını salladı. "Amcam taştan aşk tanrısının geldiğini söylüyor." "Ah," dedi tekrar, yüzü yumuşamıştı.

"Ve Anthony..." Kit içini çekti. "Özür diliyor. Bininci kez. Ama bizim için bir şey çizmiş." Taş duvara yaslanmış, bej renkli kumaşla kalınca sarılmış küçük, dikdörtgen bir paketi okşadı. "Eğer görmeye hazır değilsek bunun bir sürpriz olmasını istemedi."

Annabelle sanki dışarı fırlayıp onu ısıracakmış gibi kaşlarını çatarak pakete baktı. "Neyin resmi bu?"

Kit onun elini tuttu ve avucundaki nasırların rahatlatıcı aşınmasıyla onu sakinleştirdi. "Üçümüz." Hafif bir baskı uygulayarak onu kendine doğru çekti ve kaslı kalçasının üzerine oturttu.

"Açmak ister misin?" diye sordu ona.

Ona bir cevap vermedi. "*Sen istiyor musun?*" "Sanırım açabilirim."

Kit ona sevgiyle baktı, dudağının kenarı kıvrıldı. "Ben de."

Adam sıkıca sarılmış portreyi eline aldığı anda göğsünde korku yükseldi. Büyük değildi -belki de ona eşlik eden mektuptan biraz daha büyüktü. Kit portreyi sabit tutarken, Annabelle portrenin öznesi ortaya çıkmadan önce hangisinin son kat olacağını asla bilemeden birçok katmanı açtı.

Kit'in parmaklarının aniden belini ısırıldığını görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

Resim onların günlük yaşamlarından bir örnekti, sanki ressam üçünün huzurlu bir anını yakalamış gibiydi.

Narin fırça darbeleri bir araya gelerek Annabelle ve Kit'in Eilean Rìgh'i çevreleyen yüksek Highland dağlarının altında, piknik battaniyesinin üzerinde birlikte oturduklarını tasvir ediyordu. Annabelle kucağında yüzü görünmeyen siyah saçlı bir bebek taşıyordu. Hem o hem de Kit, yaşadıkları cennetten son derece memnun bir şekilde çocuğa bakıyorlardı.

Annabelle uzun bir nefes verdi, bakışları Kit'e yöneldi ama Kit'in çoktan ona baktığını gördü.

Resim, bir zamanlar sahip oldukları ya da belki de sahip olacakları hayattan bir kesitti.

"Mükemmel," diye fısıldadı.

Kit'in göğsü derin bir nefesle genişledi ve gülümsedi. "Biliyorum."

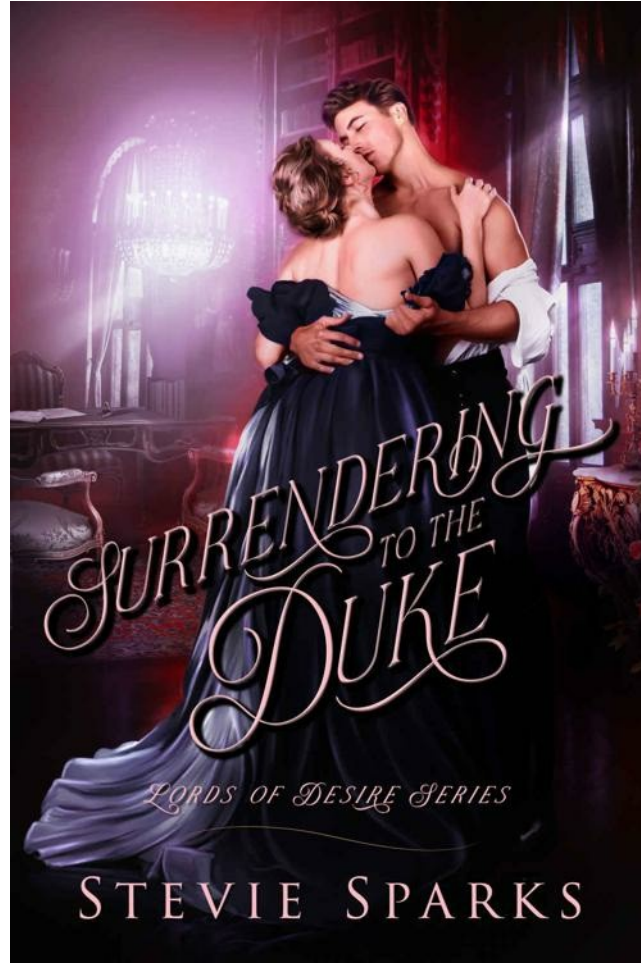

Annabelle ve Kit için bonus bir sonsöz okumak ister misiniz? Evet, bir seks sahnesi daha var.

Kim olduğumu sanıyorsun? **Şimdi indirmek için buraya tıklayın!**

Biraz daha modern ama bir o kadar da ateşli bir şeyler mi istiyorsunuz? Korkmayın, Kindle Unlimited'ta okuyabileceğiniz çağdaş bir karanlık milyarder romantizm kitabım var: Heart of Stone. **Okumak için buraya tıklayın!**

Stevie Sparks tarafından da yazılmıştır

Kardeşinin karısı. Kardeşinin karısını seviyordu.

Michael, asla sahip olamayacağı tek kadın olan Emmeline'e kalbini kaptırdıktan sonra kendini orduda bir hayata adadı ve Büyük Savaş'ta Kral ve ülkesi için savaştı.

...Ta ki kardeşi ölene ve Michael, Foxcotte Dükü olarak Scarlett Kalesi'ne dönene kadar.

Torunlarının yokluğundan bıkan Michael'ın annesi, Michael ve Emmeline'i mantık evliliğinde bir araya getirmek için bir plan yapar. Ancak Michael Emmeline'e kur yapmayı kabul etse de, ikisi de gizliden gizliye bir iş anlaşmasından daha tutkulu bir şey arzulamaktadır. Ancak Michael, Emmeline'in zümrüt gözlerinin altında gizli bir travma yattığını asla tahmin edemezdi.

Michael ve Emmeline, tüm ilişkilerin hem istenen hem de istenmeyen risklerle birlikte geldiğini öğrenirken, kısa süre içinde her ikisini de tüketmekle tehdit eden bir alev tutuştururlar. *Mantık evlilikleri başarılı olacak mıdır? Yoksa Emmeline'in travmatik geçmişi onu yakalayıp uzaklara mı sürükleyecek?*

Stevie Sparks tarafından Düke Teslim Olmak okundu

Emmeline

"A Sürprizinize hazır mısınız?" Foxcotte Düşesi Emmeline Fraser, kızı Dora'nın yüzüne yayılan heyecan ışığına engel olamayarak sordu. İkisi de Scarlett Kalesi'nin birçok kulesinin yere düşürdüğü uzun gölgeleri takip ederek ahırlara yaklaştılar. "Çünkü istemezsen her *zaman* geri alabilirim."

"Hayır, anne!" Dora kıkırdadı, omuz hizasındaki siyah saçları sıcak ve bunaltıcı güneşin altında parlıyordu.

"Pekâlâ, eğer eminsen," dedi Emmeline sahte bir isteksizlikle derin bir iç çekerek. Foxcotte Ahırları'nı oluşturan binalar kompleksine doğru ilerlerken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Alanın büyük bir kısmını, düklüğün malikânesine bağlı ticari işletmelerden biri olan Safkan Damızlık Çiftliği'ne ayırmışlardı. Merhum kocası, 9th Foxcotte Dükü Theo, bu çiftliğin başarısıyla özellikle gurur duyuyordu.

"Neden pantolon giyiyorum anne?"

Kaşlarını çattı. "Eğer sana söylersem, artık sürpriz olmayacak. Beğendin mi?" "İçinde yürümek tuhaf hissettiriyor."

"Kaleye döndüğümüzde onları çıkarabilirsin. Merak etme."

"Michael Amca evde mi? Bu benim sürprizim mi?" Dora güdük ellerini göğsünde kavrayarak umutla sordu.

Emmeline kızının hizasına kadar eğildi. "Michael Amca yarın evde olacak. Büyükanнем öğle yemeğinde Liverpool'a vardığını bildiren bir telgraf aldı, yani şu anda Hampshire'a doğru yola çıkmış durumda." Kayınvalidesi, kalan tek oğlunun İngiltere'ye döndüğü haberini alınca mutluluktan neredeyse havalara uçacaktı.

"Şu anda mı?"

Başını salladı. "Hemen şimdi." Gerçekte, kayınbiraderi Michael, 10th Foxcotte Dükü, bir gece önce birliğiyle aşırı içki içtikten sonra muhtemelen günü bir otelde geçirecekti. "Seni görmek için sabırsızlandığımı biliyorum. Yatmadan önce sana gönderdiği son mektubu tekrar okuyayım mı?"

"Evet, lütfen," diye yanıtladı Dora. "Sence bana tatlı getirir mi?"

"Sana tatlı getireceğini *biliyorum*," diye güldü. "Şimdi gel, hediyen bu tarafta."

Emmeline Dora'yı ailenin özel ahırına doğru yönlendirdi. Son zamanlarda yıpranmış gri taşlar uzun süren kuraklık yüzünden tozlanmıştı ve Dora'yla birlikte seyislerin atları serinlemeleri için Blackwater Nehri'ne götürdüklerini görmüşlerdi. "Bu, tatlım."

İçeri girdiklerinde serin hava üzerlerine hücum etti, günün yapış yapış sıcağından hoş bir kurtuluştu bu.

Emmeline'in gözleri içeriye alışıırken ahır müdürü, McNally adında kısa boylu, fıçı göğüslü bir adam yanlarına yaklaştı. "Leydi Foxcotte," diyerek düz şapkasını çıkardı. "Leydi Dora. Tam zamanında."

"Leydi Dora'nın hediyesi geldi demek?" Emmeline sordu.

McNally başını salladı, gülümserken yıpranmış yüzündeki çizgiler kırışıyordu. "Beni takip edin."

Dora yanından geçtikleri ahır kapılarına umutla baktı. "Bütün atlar nerede?"

"Tarlaların dışında, Leydi Dora," diye cevap verdi McNally, son durakta dinlenmeye çekilirken. İçeriden bir hareket geldi. "İşte geldik."

Bir an sonra, benekli gri bir at ahırın kapısından başını uzattı. Dora sevinçle mırıldandı. "Merhaba diyebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin," diye yanıtladı McNally, sesi hırçındı.

Bu Emmeline'in kısırakla ikinci buluşmasıydı. Dora'ya doğru atı bulmak için dul yengesi Annabelle'den yardım istemişti. "Teknik olarak," demişti Annabelle hemen, "senin istediğin bir midilli." Bir gün sonra Annabelle, Galler Midillisi yetiştiren bir yetiştiricinin adı ve numarasıyla geri geldi. Birlikte Merthyr Tydfil'e gitmişler ve belli belirsiz tanıdık gelen yetiştiriciyi ziyaret etmişlerdi. Annabelle, Emmeline'in atlar hakkında ön tarafını arkasından ayırt edebilecek kadar bilgisi olduğu için Queenie'yi seçti.

Emmeline kızını kucağına almak için eğildi. "Ata binmeyi öğrenecek kadar büyüdüğünde sana kendi atını alacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Dora hiddetle başını salladı, soluk mavi gözleri Emmeline ve yeni at arasında gidip geliyordu. Theo'nunkilerle aynı renkteydi.

Emmeline gülümseyerek atı nazikçe, biraz da kararsız bir şekilde okşadı. "Bu senin yeni atın. Adı Queenie."

Bu haber Dora'yı çocuksu bir sevinç nöbetine soktu ve süt dişlerini geniş bir sırıtışla gösterdi. "Bugün ona binebilir miyim?" dedi heyecanla.

Ahır sahibi, muhtemelen Dora'nın konuşmasını çözmek için durakladı. Giderek daha iyi konuşuyordu ama onu her zaman sadece yakın aile üyeleri anlayabiliyordu. McNally sonunda hem arkasındaki kapıyı hem de Queenie'nin ahır kapısını açarak, "Bugün sadece manejdeyim," diye cevap verdi. Dışarıdaki patika, arazideki çitlerle çevrili alanlardan birine çıkıyordu. "Hadi o zaman Queenie. Onu çoktan eyerledim, Leydi Foxcotte." Ona kaçamak bir bakış attı. "Yan eyer değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Emmeline, Dora'nın yeni kaskını onun için bağlarken. *Bu* kararı tek başına almıştı ama Annabelle de tam destek vermişti - binicinin yan eyerinden düşüp neredeyse kafasını yaracak olanın baldızı olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değildi.

Çitin dışına çıktıklarında Emmeline şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Söğüt gibi bir figür çitin önünde durmuş, belli ki onların gelişini bekliyordu. Mary. Yutkundu. Kayınvalidesi.

...Dora'nın yeni pantolonu yüzünden Emmeline'in ziyaretten bahsetmekten kaçındığı kişi.

Kızının ata binmesine yardım eden Emmeline, McNally Queenie'yi çitlere doğru götürürken Dora'nın elini tuttu.

"Büyükanne, bak! Bak! Bak! Bak!" Dora boştaki kolunu çılgınca sallayarak ciyakladı. "Bir atın üstündeyim."

Mary el sallamaya biraz daha vakur bir şekilde karşılık verdi. "Anlıyorum," dedi içtenlikle, çitlere yaklaşmalarını izlerken. Arka planda, ailenin Collie'si Jake bacağını bir binaya dayamıştı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Dora'nın gürleyen kahkahası çok keyifliydi. "Evet, adı Queenie."

"Queenie mi? Bence de! Bu durumda hepimizden üstün."

Kır saçlı McNally Queenie'yi durdurdu. "Bu küçük kayışı tutarsanız, Leydi Dora," diyerek Queenie'nin eyerine bağlı deri tutamağa dokundu, "midillinin üzerinde oturmaya alışmanız için sizi manejde gezdireceğim. Buna ne dersiniz?"

Dora hemen Emmeline'e baktı, siyah saçları çenesinde dalgalanıyordu. "İznim var mı anne?" Emmeline sahte bir kararsızlık sesi çıkardı. "Bilmiyorum. Bu tür şeyler sadece büyük kızlar içindir.

Tüm süre boyunca sıkı tutman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim," diye haykırdı Dora, eyerde daha uzun oturarak. "Ben büyük bir kıyım, anne."

Emmeline kızını alnından öptü ve Dora'nın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Tamam o

zaman, sen git. Ben burada büyükannemle durup izleyeceğim."

Dora sözünün eri olarak, hayatı buna bağlıymış gibi küçük tutamağı kavradı ve McNally ile konuşmaya başladı. Emmeline'in kalbi endişeyle gümbürdüyordu ve elini göğsünün üzerine bastırarak

sakinleştirdi. Göz ucuyla Mary'ye baktı. "Beni kim ele verdi?"

Mary dudaklarını büzdü ama Emmeline onun gözlerinde bir parça eğlence görebiliyordu. "Bu sabah midillinin indirildiğini gördüm, sonra da miğferin ahırda asılı olduğunu fark ettim."

"Ah. Ve evde sığabileceği sadece bir kişi mi vardı?"

"Oldukça." Mary dönüp Jake'e baktı. Biraz kusurlu, koyun fobisi olan Collie'lerine. "Yine de sanırım köpeğe uygun olabilir. Çobanların onlara yaptırdığı Őeylere bakılırsa, midilliye binebilirlerse hiç Őařırmam."

"Bu bir manzara olmaz mıydı?" Mary'nin sözünü dinleyerek ve pantolondan bahsetmeyerek boğazını temizledi. "Sanırım iyi gitti." Jake tırısla ona doğru geldi ve bacaklarına yaslandı. Kendisine bakan Jake'in başını okşamak için eğildi ve iyi bir önlem olarak burnuna bir öpücük kondurdu.

"Sanırım onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu hali," dedi Mary, gözlerinde melankolik bir bakışla Dora'yı izlerken. Kayınvalidesinin gri saçları kafa derisine doğru dalgalar halinde akıyordu; modern tarza verdiği tek ödün buydu. Belki de bu onun doğal kıvrıcık saçlarına uyduğu içindi. Öte yandan, Mary'nin zengin işlemeli lacivert gündüz elbisesi gerçek bir Viktoryen gibi boynundan ayaklarına doğru dalgalanıyordu.

Emmeline, üzerinde işe yarar gri bir elbise olduğu için kendini oldukça pejmürde hissediyordu. "Theodore'un minyatür hali, değil mi?"

" yle," diye hemen kabul etti Emmeline. Mary'nin duymak istediği de buydu. Mary ne zaman Emmeline'in ölen kocasından bahsetse içini garip bir duygu kaplıyordu. Neredeyse iki yıldır evliydimler ama Büyük Savaş yüzünden kocasını o kadar da iyi tanı mıyordu. Çocuğunun babası olan kocasını her Şeyden çok fotoğraflardan ve aile anekdotlarından tanımak tuhaf bir Şeydi. Cenaze töreninde, çocuğunun ağırlığıyla sıraların arasında paytak paytak yürürken bile kendini ailenin kederine davetsiz misafir gibi hissetmişti.

Queenie hafifçe hızlanırken kızının ciyaklaması mest ediciydi. Bu durum Emmeline'i her zamankinden daha suçlu hissettirdi. İstediği son Şey Dora'nın kendi çocukluğuna benzer bir ortamda b y mesiydi; soğuk ve boş bir evde bir yetim olarak. Hayır, Dora'nın çok sevilen çocuklardan biri olarak büyümesini; her zaman kahkahalarla yankılanan, oyuncaklarla, kitaplarla ve ailesiyle ağzına kadar dolu bir eve sahip olmasını istiyordu.

Dul bir kadın olarak Emmeline'in kızına verebileceği en iyi Şey bir attı.

Küçük bir kızken katlandığı sessizlik yıllarını hatırlayarak yutkundu. Dora'ya bir at vermek en azından hiç yoktan iyiydi... Öyle değil mi?

Ahırdan çıktıklarında öğleden sonra olmuştu. Emmeline McNally'ye bol bol teşekkür etti ve Dora'nın muhtemelen sabah ilk iş olarak geri döneceği konusunda onu uyardı. Dora, McNally'ye veda etti.

Queenie, Emmeline'in kollarına atılmadan önce burnuna bir öpücük kondurdu. Şaşırtıcı bir güçle Emmeline'in boynunu sıktı. "Teşekkür ederim anne. Onu bu kadar çok seviyorum." Kollarını iki yana açarak neredeyse Emmeline'in burnunu koparacaktı.

"Sevindim, sevgilim. Ona çok iyi bindin. Eğer gerçekten çok çalışırsan, eminim kısa sürede Annabelle Teyzenle birlikte ata binersin." Ancak tercihen Annabelle'in sevdiği atlayışlardan birinde değil. "Şimdilik seni geri götürelim. Neredeyse yemek vaktin geldi."

Dora'nın yemeğinin ortasında uyuyakaldığı gerçeğine bakılırsa, bir gün için yeterince çalışmıştı. Dora'yı yatırdıktan sonra Emmeline, Scarlett Kalesi'nin Büyük Merdivenleri'nden Atrium'a doğru yürürken içini çekti. Zirvesindeki cam kubbe güneşin aşağı doğru inişini gözler önüne seriyor, gökyüzünü göz kamaştırıcı bronz tonlarıyla aydınlatıyordu. Yazın en sevdiği yanı akşamlarıydı. Sık sık Doğu Kulesi'ne bir kitap çıkarır ve güneşin yavaş yavaş ufku altına inişini izlerdi.

"Emmeline?"

Nasıl nefes alacağını hatırlamak için mücadele ederek etrafında döndü. Michael subay üniformasıyla karşısında duruyordu, seyahatleri yüzünden buruşmuş ve tozlanmıştı. Siyah saçları şakaklarındaki tek tük grilerle benek benek olmuş, kısa sakalının aniden ortaya çıkması ise görünüşünü geleneksel bir asilzadeden sert bir kaşife dönüştürmüştü. "Yarın geliyor olmanız gerekiyordu."

"Affedersiniz, ne kadar kabayım," dedi Michael, bir okul çocuğu edasıyla bir sütuna yaslanarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve üniformasının deri kayışını parmakladı. "Sabah tekrar gelmemi ister misiniz?"

"Sakıncası yoksa," dedi sert bir sesle, gülümsemesini yüzünden uzak tutmaya çalışarak. "Savaş Bakanlığı'na şikayette bulunmam gerekecek, biliyorsunuz. Bu son derece uygunsuz bir durum. İngiltere'nin her yerine kafalarına göre subay gönderemezler."

"Neden olmasın anlamıyorum." Cilalı botu mermer zemine hafifçe vurdu, ancak sıvı gümüş gözleri ona sabitlenmişti. "Subaylar ne zaman beklenmedik bir şekilde gelse hanımlar çok heyecanlanıyor. Size söylüyorum, gördüğümüz karşılama tek kelimeyle *muhteşem*."

Emmeline hayal edebiliyordu. Hem Michael'ın hem de Theo'nun gençliklerinde fahişelerle ve köydeki genç kadınlarla kaçamaklar yaptıklarına dair söylentiler duymuştu. "Duyduğuma göre annen bu deliliğe yenik düşmüş."

Michael'ın gözleri kısıldı, ancak yüzü hâlâ eğlenceyle parlıyordu. "Eğer ben yokken bir alçağın burayı gözetlediğini duyarsam, harekete geçmek zorunda kalırım."

Sadece Mary'nin kalan tek oğluna olan sevgisini kastetmişti ama o da bu oyunu oynamaktan oldukça memnundu. "Kılıçla mı yoksa tabancayla mı savaşacaksın?" Emmeline neşeyle merak etti.

"Tabanca," diye cevap verdi hemen, her zaman olduğu gibi kendinden emin bir şekilde. "Keskin kenarlara pek meraklı değilimdir."

Ve hiç şaşırmadım.

Her ikisi de savaş sırasında hemşirelik eğitimi almış olan Annabelle ile birlikte, köydeki Yateley Askeri Hastanesi'ne geri gönderildiğinde ona bakmışlardır. Notlarına göre *süngü yarası* olduğu iddia ediliyor. Yaralarını bu şekilde tanımlamak bir suçtu. Annabelle geldiği gün durumu kısa ve öz bir şekilde özetlemişti: Michael katledilmişti, gövdesinde her hareketinde kan akıtan öfkeli şimşekler gibi dallanan kızgın, sivri yaralar vardı.

Theo'nun ölümünü bildiren telgrafın kapılarına dayanmasından neredeyse bir yıl sonra, telgraf geldiğinde Mary neredeyse bayılacaktı. Annabelle, Mary'nin korku dolu tereddütlerine dayanamayarak telgrafi annesinin titreyen ellerinden çekip almıştı. Emmeline ve Effie -küçük baldızı- Annabelle mektubu okurken Mary'nin taş gibi düşeceğinden korkarak onu desteklemişlerdi.

"Seni tekrar bir araya getirmeye yardım eden hemşirelerden biri olarak dersini almış olmana sevindim," dedi nazıkçe ve aralarındaki eğlenceli şakalaşmanın bir kenara bırakıldığını hissetti. Emmeline öne doğru yürüdü ve onu kucakladı. "Ben de döndüğün için çok mutluyum."

Sanki yavaş ve acılı geçen iyileşme haftaları hiçbir şey olmamış gibi sırtarak eğildi. Sarılma hızlı oldu ve adam onu neredeyse hemen bıraktı. "Ben de öyle."

"Sizi yarına kadar beklemiyorduk. Yolculuğunuzdan sonra iyileşeceğinizi düşünmüştüm."

Şövalyece bir omuz silkme hareketi omuzlarını kaldırdı. Şakağındaki bir tutam gümüş, Atrium'a düşen güneş ışığında parıltıyor ve aynı anda koyu renk saçlarını daha da koyulaştırıyordu.

"Şanslıydım. Deniz sakindi ve ben çok içki içmedim-" Michael boğazını temizledi. Birden dikkati dağıldı ve ardından yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "İyi akşamlar, anne."

Mary'nin çılgılığı avluyu doldurmadan önce Emmeline'in tek uyarısıydı bu. Oğlunu karşılamak için koşarken topukları yere çarptı, yanaklarını sıktı ve onu Emmeline'in kalp tellerini çeken umutsuz bir kucaklamanın içine çekti. "Ah benim canım, *canım*, *canım* oğlum," diye boğuldu Mary, onu anne şefkatiyle kucaklayarak. Jake, siyah-beyaz gölgesi, heyecanla havlayarak etraflarında dolanıyordu. "Tanrıya şükür evdesin. Geri döndün. Güvendesin."

"Buradayım anne," diye sırttı Michael. Jake'i iyice kaşımak için eğildi. "İrlanda'da duruşmalara ve askeri mahkemelere katılmak pek de tehlikeli değil." Gülümsemesi soldu. "Bu... birçok

şeyler, ama bu değil."

Emmeline ona sempati duyuyordu. Son birkaç yılın onun için ne kadar zor geçtiğini biliyordu. Başından sonuna kadar Büyük Savaş'ta görev yapmıştı. Ama sonra doğruca İrlanda'ya gitmiş, mektuplarında söylediği gibi, *inanmadığım bir dava için* çalışmıştı.

Birinci katta, Emmeline bir çan sesi duyunca durakladı. Çocuk odası zili. Mary'nin Michael'a olan sesli övgülerinden kaçarak merdivenlerden çıkan Emmeline, Dora'nın koridorda yalınayak yürüdüğünü gördü.

"Jake neden havlıyor anne?" diye sordu masumca, gözleri kocaman açılmış bir bahaneyle.

Dora'yı kalçasından tutarak kızının gözlerindeki saçları taradı. "Aşağı inip bakalım mı?"

Büyük Merdiven'den beş dakika içinde ikinci kez inen Dora'nın, Michael'ı Avlu'da ayakta bulduğunda çıkardığı sevinç ığılığı Emmeline'i sağır etti.

Michael'ın uzun bacakları aralarındaki boşluğu kolaylıkla kapattı. Onları yarı yolda karşıladığında gülümsedi. "Merhaba, yavrum."

Dora kendini amcasının kollarına attı, yüzü heyecandan gözyaşlarına boğulmuştu. "Seni özledim," diye ağlayarak onun boynuna sarıldı. "Annem yarına kadar burada olamayacağını söyledi."

"Hepinize sürpriz yapmak istedim."

Dora'nın alt dudağı tehlikeli bir şekilde titredi ama burnunu çekti. "Bana tatlı getirdin mi?" dedi acıyla, ağlaması kesilmişti.

Michael gülerken Mary onları sabah odasına götürdü. Emmeline yüzünü buruşturarak Mary'nin gözüne takıldı. "Dora, bu hiç kibarca değil."

Ama ne Michael ne de Dora bunu fark etti. "Yapmış olabilirim," dedi Michael. Emmeline'le göz göze geldi. "Gerçi onları nereye bıraktığımı hatırlayamıyorum," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde. "Yarına kadar beklemeniz gerekebilir."

Dudakları usulca eğildi. Pek çok açıdan, ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Sadece nazik olduğu ve Dora'yı sevdiği için değil, Dora'nın annesi olarak otoritesini zorlamadığı için de. Yine de şu anda o bile Dora'yı tekrar uyutmaya çalışmazdı. Sisifosvari bir görevdi bu. Bir paket şeker eklemek, alev alev yanan bir cehenneme tek bir kibrit eklemek kadar önemsiz olurdu. "Bu akşam onları bulabileceğimize eminim, Dora. Merak etme."

Michael göğüs cebine hafifçe vurdu ve odada belli belirsiz bir hışırtı duyuldu. "Ah. Sanırım onları bulmuş olabilirim."

Dora bir sümsük kuşu gibi içeri daldı ve bir paket toffe çıkardı.

"Ben yokken nasılsın tatlım?" Michael Dora'ya paketi açmasına yardım ederek sordu.

"Annem bugün bana bir midilli verdi," dedi Dora kalın bir sesle, şekerleme yüzünden konuşması yavaşlamıştı. "Midilli mi dedin? Yani gerçek bir midilli mi?"

"Gerçek bir tane. Adı Queenie. Ve-ve-ve-ve bugün ona bindim. Annem büyük bir kız olduğumu söyledi, ben de ona ve büyükanneme el salladım. Sabah beni ona bindirmeye götürür müsün?"

Emmeline konuştu. "Michael Amca uzun bir yolculuk yaptı, Dora. Yarın dinlenmek isteyebilir." Onun kesinlikle isteyeceğini biliyordu.

Dora bir anda konuyu değiştirdi. "Geçen hafta kreşte Kral'ı görmeye gittik." Dora daha fazla bilgi vermedi, tatlı paketine daha fazla daldı.

Michael Emmeline'e bakmadan önce gözlerini kırıştırdı, gözlerinin ardında sinsî bir sırıtma saklıyordu. "Diyorum ki. Kral mı?"

"Hayır kurumuna devam eden çocukları Windsor Kalesi'ni görmeleri için Windsor'a götürdük," diye açıkladı. Thames Nehri boyunca yürümüşler, Muhafız Alayı'nın değişimini görmüşler ve çocukların kalenin önünde bir fotoğrafını çekmişler. "On çocuk şu anda resmi öğrenci, hepsi de 14 yaş ve üzerinde." Üniversiteye gitmelerine ya da çıraklık yapmalarına olanak tanıyacak düzgün bir orta öğretim eğitimi alacak on çocuk. Köy okulu beş ila 14 yaş arasındaki çocuklar için ücretsiz eğitim sağlıyordu, ancak bu yaşların dışındaki çocuklar için çok az yardım vardı. "Kreşimiz de artık her zamankinden daha büyük. Nisan ayında yeni bir binaya taşındık - arazide dönüştürülmüş bir konak. İki de kreş öğretmenimiz var. Dora oraya gitmeyi çok seviyor, değil mi Dora?"

Dora başını salladı ve suç ortağı, huysuz büyük teyzesinin köydeki çay ocağını işlettiği Josephine adındaki küçük kız hakkında bir tirada başladı.

Dulluğunun en acı verici yanlarından biri de buydu. Tek bir çocuğa sahip olacağı gerçeğini yavaş yavaş, isteksizce kabullenmek. Dora kelimenin tam anlamıyla eksik değildi. Daha ziyade, Dora'nın içinde büyümek zorunda kalacağı ortam, Emmeline'e acı veriyordu, çünkü bu ortam kendi çocukluğuyla unutulmaz bir benzerlik taşıyordu.

İşin iyi tarafı, Dora tek çocuk olsa da çok seviliyor ve ona tapılıyordu.

Emmeline o kadar şanslı değildi.

Belki de amcası kendi çocukluğunu tecrit ve dehşetle doldurduğu için Emmeline kendi çocuğuna bunun tam tersini sağlama ihtiyacı hissetmiştir.

Çocuk. Çocuk değil.

Theo öldükten sonra Emmeline, kendi çocuklarından oluşan bir sürüye sevgi ve istikrar sağlayamıyorsa, en azından etrafındaki çocuklara bunu sağlayabileceğine karar vermişti.

Ve böylece bir hayır okulu fikri ortaya çıktı. Ailesi onun için güvenli bir vasi seçme görevinde başarısız olmuş olsalar da, en azından maddi açıdan cömert davranmışlardı. Theo ona ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayacak bir vakıf bırakmıştı, yani başlangıç için oldukça büyük bir meblağa sahipti.

Altı ay içinde malikânenin eski konaklarını okul odalarına dönüştürdü. Bir yıl içinde, haftada birkaç kez giden Dora hariç, dört ortaokul öğrencisi ve kreşte dokuz çocuğu oldu.

Michael Dora'yı halının üzerine yatırıp tatlılarla ziyafet çektikten sonra Mary onu kanepeye çekti ve bir çapak gibi ona yapıştı. Zile uzandı ve onu sertçe çekti. "Nasılsın, sevgili oğlum?" diye sordu ona, gözlerinde coşkulu bir mutlulukla. "Kilo vermiş gibi görünüyorsun.

Ordu seni beslemiyor mu? Dürüst olmak gerekirse, savaştan sonra yıllarca kalacak kadar iyiydin. En azından bunu yapabilirler. Bayan Kirkpatrick'e senin için bir şeyler hazırlamasını söyleriz. Jayaweera'yı da bir jilette yukarı gönder. Belli ki seninkini kaybetmişsin. O iğrenç sakalını senin için tıraş edebilir."

"O sakal değil anne. Sadece yüz kılları. Ve artık ordudan ayrıldığıma göre bir daha tıraş olmamaktan oldukça mutlu olurum."

Mary ikna olmamış görünüyordu ama Dora'nın kahkahası salonda yankılanırken gülümsedi. "Sakalsız çok daha iyi görünüyorsun canım."

Michael iyi huylu bir şekilde iç çekti.

Mary onu görmezden gelerek devam etti. "Sen Dublin'deyken Gümrük Binası'ndaki o korkunç olayı duyduk. O kadar endişelendim ki uyuyamadım, değil mi Emmeline? Gazetede beş gün boyunca yandığını söylediler."

Mary yalan söylemiyordu. Emmeline onu bir akşam kütüphanede şeri içerken ağlarken bulmuştu. Mary'yi yatağına yatıracak kadar sakinleştirmesi bir saat sürmüştü. Ertesi gece daha kolay olmuştu, çünkü görümceleri Effie ve Annabelle Londra'ya yaptıkları geziden dönmüşler ve annelerini daha iyi teselli edebilmişlerdi, ama Mary Michael'la temasa geçmeyi başarana kadar hâlâ dehşet içindeydi ve nerede dursa gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Emmeline onu yargılayamazdı; kayınvalidesi Theo'nun ölümünü bildiren telgraf geldikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmamıştı.

"Anne, Gümrük Binası'nın yakınında bile değildim." "Bir anne her zaman endişelenir."

"Artık durabilirsin," diye onu yatıştırdı Michael. "Ben evimdeyim. Peki ya burası?"

Emmeline kafa patlattı. "Yeni traktörlerden biri bozuldu -çalıştırma çubuğuyla ilgili bir şey, gerçi bana ne olduğunu sormayın- ama Ağustos'taki hasat için zamanında tamir etmeleri gerekiyor. Ancak geri kalan traktörler gübrelemeyi Shires ve eski ekipmanlarımızı kullanmaktan on kat daha kolay hale getiriyor. Bu yıl normalden biraz daha geç olsa da kuzulama sezonu da iyi gidiyor. Koç almakla ilgili bazı sorunlar vardı. Kuzulama odalarını Blackwater Nehri kıyısındaki boş ahırlardan birine kurduk. Şimdiden yaklaşık iki yüz tane oldu ve sonunda onları yiyecek olsak bile çok sevimliler. Su değirmeni de iyi çalışıyor; Southampton'daki bir distribütörle yeni bir sözleşme imzaladık. Yine de kuraklık mahsulleri ciddi şekilde etkilemeye başladı."

Dudaklarını çiğneyerek Michael'ı son gördüklerinden beri başka neler olduğunu düşünmeye çalıştı.

Mary onun yerine geçti. "Oh! Kuzen Ruth yeni bebeğiyle ziyarete geldi. İmparatorluk Günü'nde doğdu. Ne kadar tatlı, değil mi Emmeline?" Gözleri Michael'dan hiç ayrılmadı. "Ve şu anda düklüğün tek varisi," diye mırıldandı.

"Adı Arthur," diye araya girdi Emmeline sertçe. "Arthur Frederick."

"Onları ziyaret etmem gerekecek." Michael annesinin bakışlarından kaçarak öne doğru eğildi. "Doğu kanadının arka tarafındaki ek bina ne olacak? Bakım işçileri çatıdaki sızıntıyı onardılar mı? Bir süre önce mektuplarında yazmıştın ama o zamandan beri bahsetmedin."

"Evet, hepsi halloldu," diye cevap verdi Emmeline, *bu* fiyasko sona erdiği için rahatlamıştı.

"Epey bir paraya mal oldu ama halloldu. Döşeme tahtalarına kadar sızmış ve her şeyi çürütmüştü."

Başını salladı. "İçeri girerken, araba yolundaki bazı ağaçların kesilmiş olduğunu fark ettim."

"Hastalıklı olduklarına dair işaretler vardı. Günün ilerleyen saatlerinde arazinin geri kalanını da kontrol edecekler.

yıl."

Yanlarındaki kapı açıldı ve Granville odaya girdi. Michael'dan on yaş büyük olan adam, uşakların sade kıyafetlerine kıyasla uşak sabahlığı ve çizgili pantolonuyla imparatorluk figürü çiziyordu.

"Ah, Granville," Mary oturduğu yerde döndü. "Çayı şimdi getirebilir misiniz lütfen?"

Bayan Kirkpatrick'ten Ekselansları için fazladan kek göndermesini isteyebilir misiniz?" "Elbette, Majesteleri."

"George burada mı?" Michael, Mary'den Emmeline'e baktı.

Mary konuşmak için ağzını açtı ama Emmeline araya girdi. Michael'ın anne tarafından kuzeni olan George şu anda oldukça hassas bir konuydu. "George, evlerinin yakınındaki kulübelere birinde yaşıyor.

gölet."

Michael'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ah, mükemmel. Yemeğe geliyor mu?"

Emmeline, George'un akşam yemeği davetlerine katılacak durumda olduğunu düşünmüyordu, Mary'nin onu evden kovmuş olması bir yana.

"George'un şu anda bunu yapabilecek durumda olduğundan emin değilim, Michael," dedi Emmeline nazikçe, Mary'nin kendi fikrini konuşmanın içine sokmamasını umarak. O öğleden sonra George'u ziyaret ettiğinde bilinci yerinde değildi ve kendi kusmuğundan oluşan bir yığının yanında yatıyordu. Uyumakta güçlük çektiği için onu bulabildiği azıcık huzurdan uyandıracak gücü yoktu ve bu yüzden ortalığı temizleyip ona kahverengi kâğıda sarılı sandviçler bırakmıştı.

Michael gerildi ve başparmağını kara bıyıklarına sürttü. "Ne demek 'müsait değil'?" "O iyi değil," dedi nazikçe, kayınvalidesine kibar ama sert bir bakış fırlatarak. "Sana söyleyeceğim sonra konuşuruz."

Michael'ın ifadesi ona denemesine bile gerek olmadığını söylüyordu. Bazı askerlerin nasıl olduğunu biliyordu ve Büyük Savaş'tan sonra mermi şoku çok yaygındı. Mary, George'u Southampton'daki Netley Hastanesi'ne yatılı tedaviye göndermek için ısrar etmeye çalışmış ama Emmeline ona karşı çıkmıştı. Bu tür hastanelerin sunduğu, hücre hapsi ve elektrik şokundan lobotomiye kadar uzanan tedavi yöntemlerini araştırmak için zaman ayırmıştı. Ama George'un tedaviye değil, sadece bakıma ihtiyacı vardı. *Benim gibi, sanırım.*

"Onu en son ne zaman gördün, Emmeline?"

"Öğle yemeği," diye açıkladı, Dora Jake ile oynarken elini yere vurunca sıçradı. Vücudunun verdiği tepkiyi azarladı ve devam etti. "Yemek yediğinden emin olmak için onu ziyaret ediyorum. Annabelle ve Effie de sık sık benimle geliyor ama bugün ikisi de dışarıda."

Michael birden aklına gelmiş gibi etrafına bakındı. "Düşündüm de, benim harika kız kardeşlerim nerede?"

"Annabelle Kadınlar Enstitüsü'yle birlikte bir char-à-banc gezisine çıktı. Bu gece burada olmayacak," diye yardımcı oldu Emmeline. "Effie de Londra'da kuzeni Ruth'u ziyaret ediyor. Entomoloji Derneği, Doğa Tarihi Müzesi'nde bir konferans düzenliyormuş ve o da katılmak istiyormuş."

Kayınvalidesinin gülümsemesi bayağıydı. "Ve küçük Arthur'la tanış."

Granville iki tencere çay ve bir tepsi kek taşıyan bir uşakla birlikte telaşla içeri girdi. Onlar hazırlanırken Michael boğazını temizledi. "Çaydan sonra Theo'nun anıtını ziyaret etmek istiyorum." Mary'nin keskin nefes alışı karşısında durdu ama yine de devam etti. "Sonra da

George'u görmek istiyorum. Akşam yemeği gongundan önce dönerim."

Emmeline ayına süt dökmek için ayağa kalktı. "Pekâlâ, ama ben de seninle geleceğim. Ve gitmeden önce niformanı değiştirmelisin. Çok tozlanmışsın." George, kapısında bir ordu subayı görse, kendi kuzeni olup olmadığına bakmaksızın, şüphesiz o krizlerden birini geçirirdi.

Emmeline'in tarihe geçici bir ilgiden fazlası olsaydı, Aziz Mary Magdalene şapeli'yle gerçekten çok ilgilenirdi. Tek odalı bir taş ahırdan biraz daha fazlası olan kilisenin yedinci yüzyılda arazide inşa edildiği söyleniyordu. İnışlı ıkışlı tepeler ve uğultulu ayırklar arasında yer alıyordu; ormanlık bir ta içinde insan yapımı bir mücevher.

Scarlett şatosu'nun arazisini ilk kez gezerken, tarihi Theo ona şapeli göstermekten özellikle gurur duymıştu. Minicik pencereleri ve eski kirişleriyle Emmeline bile böyle bir yerin tarihi değerini takdir edebilirdi.

Kocası tek odalı şapelin ortasında kollarını iki yana açmış, başlarının üzerindeki ahşap kirişlere bakarak gülümsüyordu. "*Burası* arazideki en sevdiğim bina. Sakson Kralı tarafından Hıristiyanlığı yaymak için gönderilen Piskopos Cedd, 660 yılında burayı inşa etti. Bu, 664 yılında vebaya yenik düşmeden önce inşa ettiği çok sayıdaki şapelden biriydi."

Emmeline kibarca başını salladı. Burada yalnızdılar. En yakın bina bir mil ötede, eğri büğrü kapısı ve gıdaklayan tavuklarla dolu bahçesiyle kiracı bir çiftçinin kulbesiydi. Söz konusu kiracılarla düğünden kısa bir süre sonra tanışmıştı. Bay ve Bayan McLaurin. Ya da öyle bir şey. Nazik görünüyorlardı ama burada onların yardımının ötesindeydi. Yeni kocasına kuşkulu gözlerle baktı.

Tüm iyiliğine rağmen, Theo ile o ana kadar hiç gerçekten yalnız kalmamışlardı.

"Aslında oldukça dikkat çekici," diye devam etti, onun sinirlerine aldırmadan. "Yıllar içinde birkaç kez yandı ve orada burada kullanılmaz hale geldi. Ancak mülk Fraser'ların eline geçtiğinden beri düzgün bir şekilde bakımı ve onarımı yapıldı - tavan döşemeleri ve diğer şeyler, yapıya uygun olanları bulmak oldukça zor bir iş olsa da," elini tuttu ve boş kilisede bir hayalet gibi dururken ona cesaret verici bir gülümseme verdi; bin yıldan fazla bir süredir bu binaya musallat olan o eski ruhlardan biri. "Biliyorum, tipik bir koca olmayabilirim Emmeline, ama senin için doğru olanı yapacağım. Korktuğunu görebiliyorum ama burada güvendesin, söz veriyorum. Scarlett Kalesi'nde kimse sana zarar vermez." Adam kaşlarını çattı, bu Emmeline'in onda grdĞu ilk hoşnutsuzluk belirtisiydi. "Tespit edebildiğim kadarıyla, Holyhead için aynı şey söylenemez. Edinburgh için de."

Emmeline derin bir nefes aldı, panik içinde çalkalanıyordu. Bu aptalcaydı. O bir İskoç'tu, ama bundan bahsetmek bile kalbinin derinliklerine korku salıyordu. Amcasının gezinen elleri ve patlamaya hazır öfkesine dair anılar zihninde yankılandı. Murray Amca -Lord Cambury- çılgınca bir bakıştan daha fazlasıyla onu nasıl tehdit edeceğini biliyordu. Çünkü onun için bu asla sadece bir bakış değildi. Bu bir sözdü.

"Ailen öldüğünde kaç yaşındaydın?" Theo devam etti. "Üç."

"Ve annenin ikiz kız kardeşi seni yanına mı aldı?" "Evet," diye yanıtladı Emmeline.

Theo ciddiyle başını salladı. "Caroline ve Oliver adında iki çocukları mı var?" "Artık var. Ben ilk geldiğimde teyzem ve amcam çocuksuzdu."

Dün gece üzerine bir karabulut gibi çökmüştü -evliliklerinin sona ermesi, Theo'nun üzerindeki ağırlığı, nefesindeki ezici alkol kokusu. Başlangıçta en kötüsünden korkmuştu ama Theo'nun dokunuşu beklemeye hakkı olandan daha nazikti. Gösterişsiz ama nazik. Bunun için minnettardı.

O gittikten sonra, her zamanki görevi olan gece yatak odasının kapısını gözetleme işini üstlenmişti. Yuvarlanmak, gözlerini kapamak ve huzur içinde uyumaya çalışmak için can atıyordu. Ama yapamadı. Emmeline, erken saatlerde yorgunluk onu gafil avlayana kadar yatak odasının kapısını koruyan bir nöbetçi gibi yattı.

Scarlett Kalesi'nde bile, her gölge amcasını pençelerinde saklıyor gibiydi.

"Annem bu yılın başlarında Holyhead'i ziyaret etti," diye açıkladı Theodore nazıkçe. "Onu hatırlıyor musun?"

Mary?"

"Biraz." Murray Amca Hilda Teyze'nin arkadaşlarının ziyaretine nadiren izin verirdi.

Theo cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Annem ve seninki okulun son sınıfında çok yakın arkadaşlardı, biliyor muydun? Teyzenle birlikte tabii ki."

Emmeline bunun nereye varacağını merak ederek başını salladı.

"Annem son ziyaretinde... ilginizden -ya da ilgisizliğinizden- hoşnut değildi." "Öyle mi?"

Kollarını kavuşturarak iç geçirdi. "Holyhead'de çalışan bazı personeli sorguladım."

Keskin, boğucu bir nefes boğazından aşağı ılık çalarak indi, aynı hızla omurgası boyunca bir ürperti koştı.

Aman Tanrım.

"Sana karşı acımasız olan sadece amcan mıydı, yoksa yengen de mi?" Theo ona sordu, sesi öfkeyle titriyordu.

"Sadece fiziksel olarak acımasızdı." Kocasının yüzünde alevlenen öfke onu dehşete düşürdü.

"Dün gece seni rahatsız mı ettim? Beni ona geri mi gönderiyorsun?"

Theodore, nefesinin altında bir şeyler fısıldayarak onu hatırlayabildiği ilk sarılışla sardı. Kırılması, ona tekrar sarılması, kendini savunmasız hale getirmesi, kendini daha fazla acıya açık bırakması için tek gereken nazik bir dokunuştu.

Ancak Theodore bunu yapma fırsatını kullanmadı. Sadece orada durdu, teselli etmekten başka bir şey yapmadı, güven verici sözler mırıldandı. İyi bir adam. İyi bir koca. "Sana yalan söylemeyeceğim, Emmeline." Gözlerinin içine bakarak geri çekildi. "Sana aşk veremem," dedi özür dileyerek. "Ama seni her zaman güvende tutacağım ve umarım zamanla arkadaş olabiliriz."

Sadece başını sallamakla yetindi, hâlâ görünürdeki şansına inanamayacak kadar temkinliydi. Birdenbire ortaya çıkan ve onu kötü muameleden kurtaran nazik bir düğ mü? "Arkadaşlar."

Michael'ın sesi onu bunaltıcı akşama, kiliseyi çevreleyen aşırı büyümüş çitlere, daldan dala atlayan bir kızılgerdan kuşuna geri götürdü. Theo'nun mezar taşının önünde durduklarında Michael beklentiyle ona bakıyordu. Mezarın kendisi boştu, çünkü Theo'nun bedeni Passchendaele'den hiç ayrılmamıştı.

Kocasının nezaketini hatırlayınca gözünden bir damla yaş sildi. "Bir şey mi dedin, Michael?"

"Çiçekleri yere koymak ister misiniz, yoksa ben mi koyayım?"

Emmeline ona, "Sen yap," diye güvence verdi. "Mary ve ben her hafta buraya geliyoruz. Sen geçen yıldan beri eve gelmedin." Koyu gri taşın üzerine yazdırdıkları yazıyı belki de bininci kez okudu.

*Sevgili oğlum, eşim ve babam Theodore Phillip Fraser'ın sevgi
dolu anısına, 9th Foxcotte Dükü
10th Kasım 1917 32 Yaşında
Öldü*

Uzun bir sessizlikten sonra Michael'ın omuzları çöktü. "Ondan daha yaşlı olmak garip," diye mırıldandı, bir elini sürekli dağınık siyah saçlarında gezdirirken. "Onlar yaşlanmayacaklar, biz geride kalanlar yaşlandıkça," diye okudu. "Ne yaş onları yoracak, ne de yıllar onları mahkûm edecek. Biliyorum ki ben yaşlanmaya ve solmaya devam ederken, o anılarımda sonsuza dek genç kalacak. Her yıl biraz daha uzaklaşıyor."

"Ya da daha yakın, bakış açınıza bağlı olarak."

Michael'ın gözleri kızın üzerinde gezinirken ağzının kenarları seğirdi. "Bu güzel bir bakış açısı."

Öyle miydi? Her an yaklaşan ölüm vaadinin o kadar da hoş olduğundan emin değildi. Belki de ölümün tesellisi buydu; yeniden ailesiyle birlikte olmak. Ölümün, zamanı geldiğinde onu *hangi* ailenin bekleyeceğini ayırt edebileceğini umarak ürperdi. Emmeline, gagasında bir demet kuru otlar etrafta uçuşan kızılgerdan kuşunun kilisenin çatısına konmasını izledi. Kilise bir zamanlar hareketli bir kovan gibiydi; şimdi burada sadece kızılgerdan hüküm sürüyordu. Ölüm her biri için gelmişti.

"Dora'yı her gördüğümde ona daha çok benziyorum," dedi Michael.

Başını kaldırıp baktı ve adamın şakaklarının etrafındaki ağarmış saçların son izinde olduğundan daha da fazla olduğunu fark etti. Büyük Savaş'ın başlarında saçları gece gökyüzü kadar siyahtı. Sonra Theodore ölmüş ve saçlarına aklar düşmüştü. "Annen de aynı şeyi söylüyor."

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedi sessizce, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bu hareket ceketini kollarına doğru gerdi ve yıllarca kürek çekerek ve rugby oynayarak geliştirdiği kaslarını ortaya çıkardı.

"Ne için?"

"Onunla ilgilendiğim için. Theo bana bir eş bulduğunu ilk söylediğinde tereddüt etmiştim. Onun hayatını çekilmez hale getirebilirdin. Bunun yerine, kendinizi ona adadınız, ona bir kız çocuğu verdiniz, ölümünden sonra mülkü ayakta tutmak için idare ettiniz, kederli ailemize baktınız ve dört yıl sonra bile hala her hafta Theodore'un mezarına çiçek koyuyorsunuz."

Emmeline yarı yüzünü buruşturdu, yarı yüzünü buruşturdu. Theo ona bildiği ilk evi sağlamıştı. Ona karşı *nazikti*. Onu kanatları altına almış ve sadece var olmak yerine nasıl insan olunacağını öğretmişti. Ona o kadar çok şey vermişti ki, karşılığında yapabileceği her şeyi nasıl yapmazdı?

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Michael." Hayatında ilk kez ilgilenmesi gereken biri vardı. Kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı olduğu kadar, onun da kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı olduğunu fark etmek şaşırtıcı gelmişti.

Ama çocukluğunun bir dezavantajı da buydu. Bir canavarla izole bir şekilde büyütülmek, kucağına konana kadar neyi kaçırdığına dair hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu.

Scarlett Kalesi'ne taşındıktan sonraki aylar en zor zamanları olmuştu. Çevresinde gerçek, sevgi dolu bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Fraser'lar ona kendi çocuklarıymış gibi bakıyorlardı.

Her gün, hayatı boyunca neleri kaçırdığını hatırlatıyordu; bir deri bir kemik kalmış bir çocuğun tören ziyafetinin önünde geçit töreni yapması gibi. *İşte, siz açlıktan ölürken diğerlerinin neyle ziyafet çektiğini görün. Harika değil mi?*

İyileşmesi zaman almıştı. Ama her geçen yıl daha da güçlendi. Anıları onu asla terk etmeyecekti;

şimdi bile yaraları açık yaralar yerine yırtık pırtık izlerdi. Hâlâ o küçük

zaaflar; onu zamanda geriye götürecek şeyler, bugünlerde çok az olsa da. Emmeline acının onu tamamen terk edeceğini hiç sanmıyordu.

Bununla birlikte, geçen zamanla birlikte her yıl biraz daha küçülüyormuş gibi görünüyordu, tıpkı geceleri kendini patlatan bir fırtına gibi. Ara sıra patlak verirdi. Bir yara yarılır, uzun zamandır gömülü olan duyguları ortaya çıkarır ve onları açık havanın soğuk ısırığına maruz bırakırdı. Zamanın kanıtladığı gibi, bunlar her zaman iyileşirdi. Eninde sonunda.

Ve her zaman yaptığı gibi, bulduğu ailenin sevgisi sayesinde yoluna devam edecekti.

Michael hırpalanmış cep saatini çıkardı. Babadan oğula, Theo'dan Michael'a geçen bir 17th Yüzyıl Fraser aile yadigârıydı. "Çok geç olmadan George'u ziyaret etmeliyiz," diyerek arabaya kadar olan engebeli yürüyüşte ona kolunu uzattı. "Bu arada, daha önce onun hakkında ne söylemiyordun?"

Emmeline, Michael'ın onu yol boyunca yönlendirmesine izin verdi. "Onunla ilgili yardımına ihtiyacım var. Tek tük tükettiği kokain ve alkol, Michael. Afyon da. Eline ne geçerse. Mary öfkeden deliye döndü ve Yeni Yıl Günü onu evden kovdu. Onu hastaneye ya da bir akıl hastanesine yatırmak istiyor."

Michael yorgun bir elini gür siyah saçlarında gezdirerek küfretti.

"İyi gibi görünüyordu ama sonra teyzen vefat etti ve... Başından beri iyi mi saklıyordu yoksa teyzenin ölümü mü onu uçurumun kenarına getirdi bilmiyorum. Mary onu Pond Cottage'a taşıdı, böylece köylüler onun ne durumda olduğunu görüp dedikodu yapmayacaklardı. Ve seni bir konuda uyarabilirim: Senin evlenmeni istiyor. Umutsuzca."

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Geçen yaz izindeyken seni tuzağa düşüren kişiyi nasıl korkutup kaçırdın?

Lord Crackfleet'in kızı."

Arabaya ulaştıklarında Michael bir kahkaha attı. "Onun önünde geçirdim ve ona yanlış isimle seslendim. Kendimi savunmam gerekirse, berbat biriydi."

"İşte böyle. Bu yaklaşımı hepsine uygulayın."

"Eton'dayken Theo'yla birlikte saatlerimizi alfabeyi geçirerek öğrenmeye ayırdığımızı biliyor muydun?"

Emmeline gülümseyerek, "Ailenin okul harçları için ödediği servetin mükemmel bir kullanımı," dedi.

Motorun tekerlekleri Scarlett Kalesi'nin arkasındaki şirin kulübenin önüne serpiştirilmiş çakılların üzerinde durduğunda karanlık çökmüştü. Emmeline belli bir korku hissetti. George bugün onu yine beklemiyordu. Ne bulacaktı acaba?

George'un ön kapısına doğru yürürlerken Emmeline, Michael'ın geride duracağını umarak, "Belki de dışarıda beklemelisin," diye önerdi. "O zaman senin de burada olduğunu ona haber verebilirim."

"Sen nasıl uygun görürsen."

Emmeline anahtarı bakımsız saksının altından çıkardı ve George'un kapısının aniden çalınmasından ne kadar nefret ettiğini bildiğinden içeri girdi. Durgun hava ve bayat duman kokusu yüzüne çarptı. Tüm perdeler kapalı olmasına rağmen evde hiç ışık yanmıyordu. "George?" diye seslendi gölgeli koridora doğru. "Uyanık mısın? Sadece ben varım."

"Mmm?" diye bir ses geldi misafir odasından.

Karanlıkta kapı koluna uzanan Emmeline sonunda kapıyı iterek açtı ve George'u daha önce bulunduğu pozisyonda buldu: Uzun boylu haliyle bir yığın yastık ve battaniyeyle çevrili kanepeye uzanmış, ayakları kanepenin kollarından bir miktar sarkmıştı. Hafif bir hastalık kokusu istenmeyen bir misafir gibi odaya yayılmıştı.

Daha önce masaya koyduğu sandviçlere dokunulmadığını fark edince içini çekti. Emmeline onun yanına çömeldi ve bir elini koluna koydu. "Michael burada. Seni görmek istiyor. İçeri gelebilir mi?"

"Michael?" George mırıldanarak gözlerini ovuşturdu ve burnunu sildi. Onun keskin nefesine tepki vermemeye çalıştı ama gözbebeklerinin kocaman olduğunu da fark etmedi. "O İrlanda'da."

"Hayır, bu öğleden sonra döndü. Ordudan terhis edildi. Sizi görmek için oldukça hevesli."

George sanki ilk kez görüyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Tavrına bir utanç fısıltısı karıştı. "Onun buraya girmesine izin veremem."

"Neden müzik odasına gitmiyoruz? Dün o... ruh hallerinden birindeyken temizlemiştin. Oldukça lekesiz."

"Nasıl görünüyorum?" diye burnunu çekti.

Emmeline durakladı, onu olabildiğince objektif bir şekilde inceledi, şu anki görünüşünü dün ya da geçen hafta nasıl görüldüğüyle karşılaştırmak yerine. Dağınık saçlar. Buruşuk gömlek. Kan çanağına dönmüş gözler. Yağlı yüz. Hoş olmayan bir koku. Kesinlikle geliştirilecek bir şeyler vardı.

"Belki çabucak yıkanırsın," diye nazikçe önerdi. "Sabunla." "Neyle yıkanmanın aksine, dışkıyla mı?"

Sırıttı, karşısındaki sorunlu adama hatalarına rağmen sevgiyle baktı. "Beni tersleme George, yoksa seni kül suyuyla kendim ovarım."

"Londra'da insanların bunun için iyi para ödeyeceği bir yer biliyorum."

"Belki de ziyaret etmelisiniz."

Üçü nezaket ziyaretinde bulunmak üzere tertemiz müzik odasına oturduklarında, George saygınlığın kanlı canlı bir resmini andırıyordu. Kısa süre sonra şezlongda kıpırdanmaya, parmaklarını koltuğa vurmaya başladı.

"Senin için iyi olandan daha fazlasını içiyor gibi görünüyorsun, George," dedi Michael sessizce. Koyu mavi takım elbisesi lacivert koltukla kamufle olmuştu, ancak deri Oxfords'u koltuğun altın yaldızından biraz farklıydı. Emmeline özel olarak Michael'ın bunu başarabileceğini düşünüyordu ve Jayaweera Michael'ı altın süslemelerle süslemekten heyecan duyacaktı. "Bahse girerim buradakiler siperlerde aldığım rom tayınından daha iyidir."

George'un tek tepkisi oflamak oldu.

"Gelibolu'da ne aldın o zaman?"

Yanaklarındaki kan çekilmişti.

"Yapma."

Michael özür dilemek için ellerini kaldırdı. "Emmeline bana annemin işleri sizin için zorlaştırdığını söyledi. Bu ev için seni eski evinden ayrılmaya zorlamış, doğru mu?"

"Hiçbir şeyi zorlamadı. Mary Teyze bahsetti ve ben de kabul ettim." George, Emmeline'in çok ihtiyaç duyduğu ışığı ve havayı içeri almak için açtığı pencereden dışarı baktı. Karanfillerin patlaması odaya pembe bir ışık saçıyordu. "Burası daha sessiz. Köyde atlar, motorlar ve temelleri sarsacak kadar çığlık atan çocuklar var."

"Peki ya Scarlett Castle? Ne sıklıkla oraya gidiyorsun?" Michael koltuğuna yaslandı ve hızla Emmeline'e baktı.

"Noel'de ziyaret ettim."

Michael bunu biliyordu, çünkü Emmeline arabayla gelirken George'un çevresinde olup bitenlerden onu haberdar etmişti, ama yine de devam etti. "Temmuz ayındayız. Yürüyüş otuz saniye sürüyor. Muhtemelen nefesimi tutup arka kapıya kadar ulaşabilirim."

"Artık hoş karşılanmıyorum." Gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse saçları kadar koyuydu. "Olmayı da hak etmiyorum."

"Burası benim evim, dolayısıyla başımızın üstünde yeriniz var. Hatta o kadar hoş karşılanırsınız ki, Emmeline ve ben taşınmanız gerektiğini düşünüyoruz."

"Affedersiniz?" George tısladı, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Scarlett Şatosu'na taşınyorsun, George," dedi Emmeline tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla; malikânedeki görevlerini tamamlarken kullandığı ses tonuydu bu. İlk başlarda, muhatap

olduğu bazı adamlar onun otoritesini pek hoş karşılamamıştı. George'un ona bu konuda yardımcı olduğunu hatırlıyordu. O yardım etmişti.

Bir erkek sesini yükselttiğinde kuyruğunu kıstırıp kaçmak istediğinde onu cesaretlendirdi, kendinden şüphe ettiğinde ona sakın varlığını ödünç verdi. "Kendini izole ediyorsun ve kendine daha fazla zarar veriyorsun ve ailen kelimenin tam anlamıyla bir taş atımı uzaklıkta."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Burada çok mutluyum."

"Evet, tam bir sağlık abidesisin," diye takıldı Michael. "Scarlett Kalesi'ne kendi isteğinle taşınmanı istiyorum."

George kulaklarını sudan kurtaran bir köpek gibi başını salladı. "Burada olmak isterdim, Michael. Mary Teyze
-."

"Eğer kendi isteğinle Scarlett Şatosu'na taşınmazsan," diye devam etti Michael, sanki George yorum yapmamış gibi, sesi her hecede çelik katman üzerine çelik katmanla güçleniyordu, "o zaman davranışlarından dolayı seni vesayetim altına alacağım, bu durumda Scarlett Şatosu'nda yaşamaya zorlanacaksın. Seçiminizi yapın."

"Ve sen buna katılıyor musun?" George, Emmeline'e şüpheyle baktı.

"Evet," dedi basitçe, planın kendisine ait olduğundan bahsetmemeye karar vererek. Emmeline bunun mümkün olduğundan emin olmak için Londra'dan aile avukatını getirme noktasına kadar gitmişti. Niyetinden Mary'ye bahsettiğinden değil tabii. Kayınvalidesi çok kızacaktı.

George ayağa fırladı, öfke ve alkol yüzünden dengesizdi. Gözleri soğuktu. "Sana söylediğim *onca şeyden* sonra bile," sesi alçaktı. "Sana güvendiğim her şeye rağmen. Beni kızının yanında tutacaktın."

Yavaş ve narin adımlarla ilerledi. Kalbi, önündeki kırık adam için kırılmıştı. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra George bir gece onun kollarında ağlamış ve ona hayal bile edemeyeceği dehşetleri anlatmıştı. Bir zamanlar insanoğlunun ahlaksızlıklarını tecrübe ettiğini düşünmüş müydü? Hiç yaklaşmamıştı bile. "İyi bir adamın vereceği tepkiyi verdin, George," Michael'ın varlığından çekinerek kelimelerini dikkatle seçti.

"Soğukkanlı bir katil," diye yanıtladı George, gözleri yaşararak.

"Bir adamın merhamet dilenmesi kurtarılmaya değer olduğu anlamına gelmez," dedi Emmeline şiddetle.

Ağır bir nefes George'un havasını söndürmüş, onu büzüşmüş ve bitkin bırakmış gibiydi. "Neden beni rahat bırakmıyorsun, Emmeline?"

"Çünkü bir gün bu eve geldiğimde kanepede yatan bir cesetten başka bir şey bulamayacağım," dedi Emmeline sakince. "Ya da Annabelle. Ya da Effie. Anahtarı her kilide soktuğumda

endişeleniyorum, acaba *bugün onu ölü bulacağım gün mü?*"

George ona nefretle baktı, her zamankinden daha fazla bir ada gibi görünüyordu; azgın denizin arasında izole edilmişti. "Sana *her* konuda güvendum."

Ayağa kalktı ve gözünü kırpmadan öne doğru bir adım attı. "O halde senin için en iyi olanı yapacağım konusunda bana güveneceksin." Eğer George onu *kelimeler* gibi önemsiz bir şeyle incitebileceğini düşünüyorsa, Emmeline onu gerçekten tanıdığından şüphe ediyordu.

Michael

I Koşmak için güzel bir gündü. Michael güneşle birlikte kalkmış, evden dışarı çıkmaya, geri döndüğünden bu yana geçen iki hafta içinde yaşadığı telaş ve şımarıklıktan kurtulmaya heveslenmişti.

İki hafta boyunca akşam yemeği partileri ve aile ziyaretleri.

Michael nankörlük ettiğini ve annesinin sonunda tek parça halinde geri döndüğü için mutlu olduğunu biliyordu ama kendini klostrofobik hissediyordu. Scarlett Kalesi'ni oluşturan geniş binalar, derme çatma inşa edilmiş sığınaklardan daha dar geliyordu. Kendini ıssız Doğu Kanadı'nda saklamaya başlamıştı.

Gerçekten eğlendiği tek zaman aile pikniği olmuştu. Effie *Nature* dergisinin son sayısını okurken, annesi bir bankın üzerinde makrome ile ağırbaşlı bir poz vermişti. Michael, Annabelle, Emmeline ve Dora ise deredeki çakıl taşlarını toplayıp hobi atlarını yarıştırmış, Emmeline de bitiş çizgisinde hayali bir bayrak sallamayı teklif etmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Michael sıırılsıklam ıslanmış Jake'e takılıp düşmüş, hobi atının kafasını koparmış ve çimenlerin üzerine sırtüstü uzanmıştı. İşte o anda çamur içindeki Jake Michael'ın yüzüne atlamaya karar verdi.

Dora'nın kontrol edilemeyen kıkırdamalarının anısı bile moralini düzeltmedi.

Mary o gece onu köşeye sıkıştırmıştı. Onu Doğu Kanadı'ndaki bilardo odasına kadar takip etmiş olmalıydı, çünkü kalın meşe kapı bir kez daha açılmadan önce kendine bir viski doldurmayı ancak bitirmişti. Sıcak ışık odaya yayılmış, bilardo masasını, kitap raflarından oluşan bir duvarı ve karşılıklı duvarlarda birbirine bakan iki Monarch geyik başını aydınlatmıştı. Rahatsız edilmemeyi umarak kendisini bilerek karanlıkta bırakmıştı.

İşe yaramamıştı.

Annesi ona bakıyordu, akşam yemeği için giydiği, gözleriyle uyumlu, cerulean renkli gece elbisesi hâlâ üzerindeydi. Gölgeleer yüzünü örtüyordu ama kızgın bir mürebbiye gibi ona dik dik baktığı belliydi. "Ben ayaktayken sen oturmamalısn, Michael."

"Ve yine de," dedi Michael kollarını iki yana açarak ve bu harekete mizahtan yoksun bir gülümsemeyle eşlik ederek.

Viskisinden kayıtsızca birkaç yudum aldı. "Bu konuşmayı yapabilmemiz için oturuyor olmam ve alkolle iç içe olmam gerekiyor. Emmeline isteklerinizi bana çoktan bildirdi."

"Theo'nun cenazesini hatırlıyor musun?"

"Bazı kısımları," diye itiraf etti. Biraz fazla, biraz fazla hızlı içmişti. Theo'nun ölüm koşulları göz önüne alındığında, kimse onu suçlamamıştı. Gerçeği öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Geyik başlarından birinin altındaki kanepeye oturdu ve asil bir kaşını kaldırdı. "O zaman şikayet etmeyeceksin ya da sözünden dönmeyeceksin."

Sarhoşken ve kardeşini kaybettiği için kederliiyken verdiği bir söz. Eğer bir kalbi olsaydı asla istememesi gereken bir söz. O zamandan beri geçen yıllarda unutmasını umduğu bir söz.

Cevap vermedi.

Annem öne doğru eğildi, burnunun ucu donuk ışığı yakaladı. "Bunu senden duymak istiyorum, Michael." "Artık ordudan terhis olduğuma göre, bir eş alacağıma ve bir varis doğuracağıma söz veriyorum," diye ezberden okudu

nefretle. "Sarhoşken ve Theo'yu kurtaramadığım için suçluluk duygusuyla kıvranırken istediğin gibi. Duymak istediğin bu muydu?"

"Öyle." Mary parfümünün havada dalgalanmasına neden olan zarif bir hareketle ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, ancak son anda arkasına baktı. "Zalim olduğumu düşündüğünü biliyorum Michael, ama ben sadece düklüğün iyiliği için yapılması gerekeni yapıyorum. Mülkün iyiliği ve açıkçası ailenin iyiliği için."

O zamandan bu yana geçen bir hafta içinde başka pek az şey düşünmüştü.

Koşusunun sonuna yaklaşırken dik bir tepeye tırmandı. Scarlett Kalesi uzakta gururla yükseliyor, görkemli sedir ağačlarının sıralandığı tertemiz bahçeleeri ayırıyordu; annesi bahçeleerin peyzajını Capability Brown'ın kendisinin yapmış olmasıyla övünmeyi severdi. Orijinal kale on ikinci yüzyıla tarihleniyordu, ancak on altıncı yüzyılda bakımsız kalmıştı. Restorasyon döneminde yapılan eklemeler kalıntıları yutmuş. İki devasa mazgallı kule manzaraya hükmediyor, altı kat havaya yükseliyor, çevredeki tepelerin ve kırsal alanın üzerinde süzölüyordu. Michael dünyanın

tepesindeymiş gibi hissederek manzaranın tadını çıkarmak için birçok saat harcamıştı. Doğu kanadında sadece

Geniş mermer balo salonu, bilardo salonu ve resmi yemek odası, Batı Kanadı ise titiz hizmetçileri Bayan Evans'ın bile ayaklarını yerden kesecek kadar çok salon, yatak odası ve yatak odasından oluşuyordu.

Michael'ın bunun için basit bir kelimesi vardı: ev.

Bir kez daha yola koyulurken kemerli pencerelerden yansıyan parlak güneş ışığı, sabah güneşinin gözlerini kör etmemesi için bakışlarını kaçırdı.

Sırt boyunca enerjik bir tempoyla ilerlerken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Yarın çok ağrıyacağını biliyordu. Yıllardır böyle koşmamıştı ve kasları bu hareketlere alışık değildi. Yine de koşmaya devam etti, şafak korosu onu neşelendirirken meşe ağaçlarından oluşan bir kütleyi yarararak ilerledi.

İhtiyacım olan şey bu, diye düşündü, köyün içinde yavaşlayarak koşmaya başladı. Henüz erken olmasına rağmen etrafta insanlar vardı. Tanıdıklarına başıyla selam verdi. Eski metalleri, boş cam şişeleri ve kavanozları, hatta istenmeyen hayvan derilerini toplamak için zilini çalan paçavra ve kemik adam. Michael, yerel barı White Lion Inn'in dışında, buz adamının bir teslimat yaptığını ve bloklara ölümcül bir kanca fırlattığını gördü. Barın bir tarafında manav ve postaneyi bir arada bulunduran Gadd's vardı. Manavı yıllarca işleten Bay Gadd, annesinin söylediğine göre birkaç ay önce ölmüştü. Michael bunu duyunca çok üzülmüştü; gençliğinde biraz aptal olmasına rağmen Bay Gadd ona karşı her zaman nazik olmuştu.

Simpkin's Tearoom'un dışında Michael, Somme'da tesadüfen karşılaştığı neşeli Bay Haroldson adlı sütçüyle selamlaştı. Siperlerde ender rastlanan bir akıl sağlığı örneği. Yolları ayrılmadan önce ona bir Fransız *lokantasında* içki ısmarlamaktan ve memleketi yad etmekten memnuniyet duymuştu.

"Buradan, Bay Haroldson," dedi çayhanenin beyaz saçlı sahibinin sert sesi. "Hiçbir şeyim yok-"

Michael kendini onaylanmamaya hazırladı. "Günaydın, Bayan Simpkin."

Yaşı üç haneli rakamlara yaklaşan, kötü huylu bir kocakarı olan Bayan Simpkin gagalı burnundan hoşnutsuzluk dolu bir nefes çıkardı. Bay Haroldson'a keskin bir bakış atarak bastonunu kapıya vurdu. "İçeride." Bay Haroldson itaatkâr bir şekilde itaat edip bir yığın süt yayığını çay ocağına taşıırken, Bayan Simpkin derin kırışık dudaklarını büzdü. "Görüyorum ki dönmüşsünüz. *Lord Foxcotte*." Unvanı dudaklarında bir lanet gibiydi.

"Evet." Michael bir saatten uzun bir süredir koştugu düşünülürse, hatırı sayılır bir mesafede duruyordu. "Torununuz Honoria'yı kaybettiğiniz için başsağlığı dileme fırsatım olmadı." Yıllar geçmişti ama Michael, Theo için duyduğu kederin nasıl sürdüğünü biliyordu. Sadece onu kaybetmek

Çocuğun tek çocuğu olmasına rağmen... Doğanın acımasız bir hatası. Theo'nun kaybından sonra kendi annesi asla eskisi gibi olamayacaktı. Hiç şüphesiz Bayan Simpkin de aynıydı.

Bayan Simpkin'in ifadesindeki zehir onu temkinli olmaya itti. "Senin sempatine ihtiyacım yok." Kapı tehlikeli bir sallantıyla yüzüne çarptı.

Çok iyi. Michael koşmaya devam etti. Bayan Simpkin kardeşinden de nefret ediyordu. Acaba babasından da nefret ediyor muydu? Ya da büyükbabasından? Kadın hatırlayacak kadar yaşlıydı.

Fiziksel efordan dolayı göğsünde oluşan yanmada bir haklılık payı vardı. Michael gençliğinde bile kan sporlarını hiç sevmemişti. Bunun yerine, Eton'da rugby tutkusu ve Oxford'da kürek çekme konusunda doğal bir yetenek bulmuştu. Üniversitedeyken Tekne Yarışı'nı ve Henley Kraliyet Regatta'sında Grand Challenge Kupası'nı kazanmıştı - üç yıl üst üste.

Doğru, Michael kürek çekmede iyiydi ama onun asıl spor aşkı ragbiydi. Eton'daki ilk yılında onu kanat pozisyonuna düşürdüklerinde yıkılmıştı. Sınıfındaki en iri çocuklardan biri olarak, en iyilerle birlikte scrum'ları yönlendiren bir forvet olmak istemişti.

Koç onun hızına bir kez baktı ve hayallerini yıkarak onu arkaya gönderdi.

Yirmi yıl sonra Michael koçun kararından oldukça memnundu çünkü bu sayede bazı takım arkadaşlarının başına bela olan korkunç karnabahar kulağından kurtulmuştu.

Eve yaklaşırken Michael sağ kalçasını sıvazladı; bu, son birkaç yıldır ona yerleşmiş bir alışkanlıktı. Emmeline'e yazdığı gizli mektubun kırıksıklığını hissetmemek garip geliyordu Orada. Sanki onsuz çıplakmış gibiydi. Eğer kafası çatlayacak ya da kalbi duracak olursa, sırlarını mezara kadar taşıyacaktı. Albert Savaşı'nın ilk günü gibi ölümünün neredeyse garanti olduğunu hissettiği günlerde, etrafını katliamdan başka bir şey sarmazken mektup ona huzur vermişti. Ölse bile, son sözleri -kuşkusuz yazılı olanlar- kendisinin gerçek bir yansıması olacaktı; yaşarken asla dile getiremeyeceği bir şey.

Michael kara kara düşünerek uzaklara baktı. Bundan nefret ediyordu. Seylan'da, Fransa'da, Belçika'da ve hatta İrlanda'da ordudayken her şey daha kolaydı. Her zaman yapılması gereken bir şeyler, alınması gereken önlemler, söylenmesi gereken sözler vardı. Michael da bunu yapmaktan mutluluk duyardı.

Şimdi Scarlett Kalesi'ne geri döndüğünde, göğsündeki ağrı her zamankinden daha güçlüydü. Ona sarıldı ve aynı zamanda lanetledi. Artık onun bir parçasıydı, herhangi bir uzvu kadar kalıcıydı.

Bazen onsuz hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Birkaç yıl önce, birine ilk görüşte aşık olma fikrine gülerdi. Karşısındaki kişi hakkında tek bir şey bile bilmeden böylesine derin ve karmaşık bir duygu nasıl anlık olabilirdi? İlk görüşte aşk bir

Kurgu. Umutlu genç kızlara anlatılan bir masal. Bundan emindi. Aslında Michael böyle bir şey olmadığına dair sahip olduğu her kuruşa seve seve bahse girebilirdi.

Kaybedebilirdi.

Ama Emmeline'i bulmuştu.

İlk karşılaştıklarında, soluk yeşil gözleri onu bir mermi patlaması gibi vurmuş, arkasında bıraktığı hasarı düşünmeden göğsünü yırtmıştı. İlk başta onun kim olduğunu fark etmemişti. Michael ona ulaşmak, onu dans pistine çekmek ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için balo salonunu birbirine katmıştı, kalbini bir gülümseme bile olmadan çalan bu kadın. Tek bir anda dünyası değişmişti. Kadın, varlığının devamı için soluduğu hava kadar önemli hale gelmişti. Onun için de değişmiş miydi? Aralarındaki bu bağı hissedebiliyor muydu? Ona ulaşmak için o kadar hevesliydi ki, Theo'nun kolunun onun beline dolandığını ancak bir metre uzaklaştığında fark edebildi.

O zamandan beri hayatı hiç eskisi gibi olmamıştı.

Kaleye döndüğünde öğlen olmuştu ve midesi yemek için inliyordu. Gayriresmi yemek salonundan gelen kokular, gurultularını pek hafifletmedi. Duş alıp mümkün olduğunca çabuk temiz giysiler giydikten sonra Büyük Merdiven'den aşağı uçtu.

İssız yemek odasına girdikten sonra yan masaya yöneldi ve tabağını ıstakoz salatasının yanı sıra frenk soğanı salata sosu içinde boğulmuş tavuk parçalarıyla doldurdu. Yan masa, ailenin istedikleri zaman kendilerine servis yapabilmelerine olanak sağlıyordu. Michael, resmi yemeklerin zahmetine katlanmak yerine tüm yemeklerinin böyle olmasını diledi.

Tam Michael yanında kimse olmadığı için memnun olduğunu düşünürken, Annabelle ve Effie içeri girdiler ve -Michael'ın anlayabildiği kadarıyla- dükkân hakkında dostça sohbet ettiler. Duyulabilir bir nefes sesi Michael'a Jake'in çok da arkalarında olmadığını söyledi.

Tedirginlik onu rahatsız ediyor, vücudu ne istediği ne de ihtiyaç duyduğu bir sinirlilikle tutuşuyordu. Kız kardeşlerinin öğle yemeğinde ona katılmaya hakları vardı. Ama içinde bir şeyler bunca yıllık savaştan sonra yalnız kalmak istiyordu. Birbiri ardına, hepsi de cephede ya da İrlanda'da bir sonraki saldırıyı bekleyen askerler denizinde kaybolmuşlardı.

Annabelle onu görünce olduğu yerde durdu. "Peki sen sabahtan beri hangi cehennemdeydin? Annem dayanılmazdı."

Kız kardeşinin diline alışkın olan Michael gözünü bile kırpmadı. "Koşuyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Bütün personeli ayağa kaldırıp evde sizi arattı. Hatta oraya gitmiş olma ihtimaline karşı Berkeley Meydanı'na bir telgraf bile çekti - muhtemelen *bir arkadaş* arayışı diyelim." Onun

İkisinin her zaman paylaştığı yakın ilişkiye rağmen sesi sertleşmişti. "Bir not bırakabilirdin."

"O zaman beni nerede bulacağını bilirdi." Michael koltuğunda arkasına yaslandı, tahta gıcırdıyordu. "Nerede olduğumu bildirmek için koşa koşa gitmeyecek misin?"

Ona bir bakış fırlatan Annabelle kapıya doğru hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine bir tabak doldurmaya başladı ve masada ona katıldı. "Meşgulüm."

"Anlıyorum."

Effie sol tarafına oturdu, tüm zarafeti ve masumiyetiyle; sarı bukleleri omzunun üzerinden savrulurken dalgalanıyordu. Effie Jake'i sosis parçalarıyla beslerken Michael da küçük kız kardeşine gülümsedi. "Onu rahat bırak, Annabelle," diye azarladı. "Michael'ın arazisinde biraz huzur ve sessizliğe hakkı var."

"Yıllardır annem yeniden evlenmem için başımın etini *iyor*." Annabelle homurdanarak sandalyesini iki ayağı üzerine geri koydu. Pratik bir beceriyle arkasındaki büfeden *The Times*'ın bir nüshasını aldı ve sandalyesinin ağır bir *gümbürtüyle* yeniden düzgün bir zemine oturmasını sağladı. "Geri döndüğüne göre en azından onu elimizden alabilir."

Michael yüzünü buruşturdu. Döndüğünden beri annesinin ona kızması yeterince kötüydü; Annabelle'in evlilik kakofonisine sesini eklemesine gerek yoktu. "Daha öğle yemeği bile yemedik, Bels. Bu adama biraz merhamet göster."

Effie araya girdi. "Başka nasıl hissediyorsun Michael? Theo'nun mezar taşına epeyce yaklaştıydın."

Passchendaele'i, yapışan, tüketen çamuru, kalbi göğsünden sökölürken hissettiği umutsuzluk duygusunu, dünyada en çok sevdiği insanlardan birinin ulaşamayacağı bir yerde batışını izlediğini hatırladıkça kalbi çarpıyordu.

Hayatındaki her şeyin değiştiği andı. Hayatının, ordudaki kariyerinden, sahadaki birliğine ve evdeki kardeşine destek olmaktan, ailenin reisi olarak kardeşinin yerine geçmeye dönüştüğü andı.

O ana kadar, Theo hücumu liderlik ederken ona destek olmak için yedekte bekliyordu. Michael kardeşinin mirasına hiç içerlememişti. Bu doğrudu; Theo düklüğü, mülkü ve aile servetini almıştı. Ama Theo bu servetle birlikte gelen sorumlulukları da miras olarak almıştı. Bu sorumlulukları sanki bu sorumluluklar için doğmuş gibi omuzlamıştı -ki elbette öyleydi.

Ancak Michael'ın kendi talihindeki değişiklik günün en büyük değişikliği değildi.

Kardeşini kaybetmişti. Ve kardeşi hayatını kaybetmişti.

Cehennemde öldüm. Oraya Passchendaele diyorlardı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye mırıldandı yemek masasında. "Neden düklerden bahsediyordun?"

Annabelle normal sesine dönmeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Effie biriyle evlenmek istiyor."

Dudakları tiksintiyle büküldü. O zaman evlilikten çok da uzaklaşmamışlardı. Effie'nin evlenmesi düşüncesi onu hasta ediyordu. Tanrı aşkına, o hâlâ bir çocuktü. Kuşkusuz bu yıl on sekiz yaşına giriyordu ama onun gözünde, babaları öldüğünde olduğu gibi, kundaktaki bir bebekten biraz daha fazlasıydı.

"Bu fikrin saçma olduğunu anlatmaya çalıştım," dedi Annabelle sert bir sesle, sesi aşırı endişeli bir teyze gibi çıkıyordu.

Effie kaşlarını çatı, belli ki alınmıştı. "Saçma *değil*. Bana kalırsa, son derece ulaşılabilir bir şey. Ben Foxcotte Dükü'nün kız kardeşiyim." Jake bir sonraki sosis lokmasında dişlerini istemeden Effie'nin parmaklarına geçirdi. "Ah! *Nazik* ol, tatlım."

"Ancak bu *pek* de *ulaşılabilir* bir şey değil. Daha az ulaşılabilir olan tek şey kraliyet ailesinden biriyle evlenmek istemen olurdu." Annabelle konuşurken çatalını Effie'ye doğru uzattı. "Bu ülkede kaç tane dük olduğunu biliyor musun?"

Effie, Jake'in tüylü kulaklarını okşadı. "Bana söylemek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

"Otuz dükün elinde otuz altı düklük var. Kraliyet düklerini hariç tutarsak, otuz iki düklük ve yirmi yedi dük var."

"Bu *kadar* mı?" Effie'nin ağzı açık kaldı.

"Evet, *öyle*. Şimdi, kaç tanesinin elli yaşın altında olduğunu biliyor musunuz?" "Yarısı, umarım?"

Michael, dükler ve evlilik konusuyla hiç ilgilenmeden sessizce bir parça ıstakozu dürttü -Özellikle de evlilik. Annesi, eve geldiği günden beri kabuk gibi ince ipuçları veriyordu. Aslında, Londra'dan borç ithal etmeye başlasa hiç şaşırmazdı.

Dük olarak, evlenmek onun göreviydi. Bunu biliyordu. Annesi de biliyordu.

Michael'ın mücadele ettiği şey evliliğin gerçekleriydi. Bu varsayımsal karısıyla yatmak zorunda kalacaktı. Peki en son ne zaman bir kadınla yatmıştı? Michael beynini zorladı. Emmeline'i görmeden önceydi. Bu düşünce onu perişan etti. Beş yıl. Beş lanet yıl boyunca bir keşiş olarak yaşamıştı çünkü bir kadına duyduğu aşk diğerlerine duyduğu arzuyu gölgede bırakmıştı.

Birdenbire tekrar yalnız kalmak istedi.

Annabelle onun iç çalkantılarından habersiz devam etti. "Yanlış. Dükler ancak babaları öldüğünde dük olurlar, yani böyle bir unvan kendilerine verildiğinde çoğu orta yaşı çoktan geçmiş olur. Şu anda, görünüşlerine bakılırsa, orijinal yirmi beş kişinin üçte birinden azı yarım yüzyılın altında, bu da bizi yaklaşık dokuza getiriyor. Bu dokuz kişiden ikisinin otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Ben olsam bundan daha yaşlı olmak istemezdim."

Michael son noktayı görünce sinirlendi. "İnsanlar kırk yaşına geldiklerinde pörsümüş kabuklara dönüşmezler."

"Tabii ki," diye cevapladı Annabelle, sanki o bir ahmakmış gibi gözlerini devirerek. "Ama Effie için, eğer biraz daha yukarı çıkarsa babası olacak yaşa gelmiş demektir."

Bu düşünce rahatsız ediciydi. Annabelle haklıydı. "Effie'nin neden evlenmesi gerektiğini anlamıyorum." Michael bacaklarını uzattı, sabahki zorlu çalışmadan dolayı zaten ağrıyan kaslarını rahatlatmak istiyordu. Öğle yemeğini bitirir bitirmez kendisi için kavurucu sıcak bir banyo hazırlayacaktı.

"Kimse senin fikrini sormadı, Michael." Kadın ona arkasını döndü. "Otuzlu yaşlarında olan iki kişi." Annabelle ıstakoz dolu çatalı Effie'ye doğru uzattı. Jake'in koyu renk gözleri ilgiyle onu izledi. "Mesele oldukça basit aslında. Biri senin kardeşin. Diğeri ise bir piç. Bu yüzden dük arayışınız başlamadan sona eriyor. En iyi seçeneğiniz bir dükün varisiyle evlenmek. Babaları eninde sonunda ölecek."

"Genç dükün bir *sen-bilirsin* olmasıyla ne demek istiyorsun? Unvanı nasıl miras almış olabilir?" Effie sordu.

"O tam anlamıyla bir piç değil..." Bels gözlerinde sert bir parıltıyla dudaklarını büktü. "Sadece mecazi anlamda."

Effie duraksadı, parmakları Jake'in yumuşak kürkünde dans ediyordu. "Nereden biliyorsun?"

Düke Teslim Olmak'ı Kindle Unlimited üzerinden okumak için buraya tıklayın!

Yazar Hakkında

Stevie Sparks İngiliz bir yazar ve uzun süredir editörlük yapıyor. Müstehcenlik içermeyen kitapları okuyamamasına neden olan korkunç bir tıbbi rahatsızlıktan muzdariptir. Goodreads, TikTok, Instagram, Facebook ve Twitter'da bulunabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.